

W.B. BLUES

Wiet Bliemert

W.B. BLUES

40 jaar gek van muziek

Wiet Bliemert

Inhoud

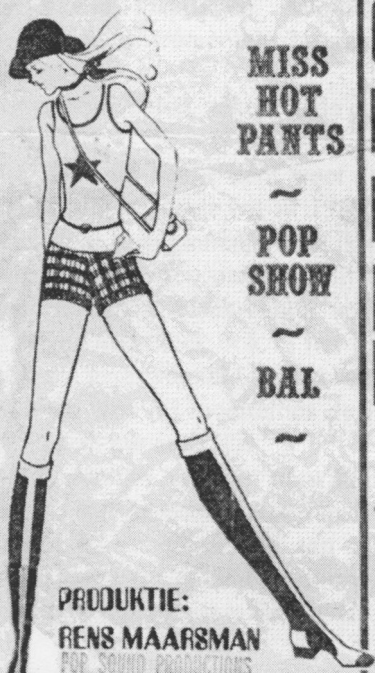
1	Tijden veranderen.....	4
2	September 67 – The Wigblocks.....	11
3	September 68 – Revolution.....	19
4	April 69 – De eendagsvlieg.....	25
5	Oktober 69 – IJs en ijskoud.....	27
6	April 70 – Dutch Concert.....	30
7	Augustus 73 – Finally.....	52
9	Oktober 75 – De biljarters.....	79
10	Oktober 75 – Rotterdams Kamerpops Ensemble.....	83
11	December 75 – Galleon.....	91
12	Mei 78 – Watch New.....	98
13	September 78 – Full Moon.....	100
14	Oktober 78 – De pielband.....	104
15	September 78 – Uno grosso.....	106
16	Oktober 79 – Eindelijk een eigen band.....	108
17	Maart 80 – Pat Austin Band.....	111
18	Augustus 80 – De Cordino's.....	120

19	April 80 – Gary Gladstone & The Golden Fictions.....	124
20	September 81–The Flames.....	126
21	Maart 83 – Toch Weer Een Eigen Band / Haagse Bluf..	129
22	December 83 – Julius Greenband / Car And Cars.....	133
23	Oktober 85 – Big Band Straight Life.....	138
24	Oktober 85 – King B & The Bandits.....	141
25	November 85 – Babylonische Spraakverwarring.....	144
26	Maart 90 – Vals Plat.....	148
27	Mei 92 – Ankie Van Der Pasband.....	153
28	Oktober 96 – Het Klezmer Trio.....	157
29	Oktober 96 – Double Top.....	160
30	Januari 02 – The Ponys, later The Singles.....	165
31	Maart 04 – Region Bigband.....	172
32	Augustus 05 – Fat Sue And The Soul Stew.....	178
33	April 06 – Quiznix.....	181
34	Juni 2007 – En nu?.....	184

DEN DOOS VAN DER HEEM
SATURNUSSTRAAT 12 ≡ DEN HAAG

28 MEI

miss hot pants verkiezing

**MISS
HOT
PANTS**

~
**POP
SHOW**

~
BAL

~

**CHICAGO LINE
MAY DAY**

**DUTCH CONCERT
POP SOUND ~
DRIVE ~ IN SHOW**

PRODUKTIE:
RENS MAARSMAN
POP SOUND PRODUCTIONS

19.30 uur

Poster voor één van de optredens van Dutch Concert

Tijden veranderen

Ik herinner me nog, dat ik met een trots gevoel samen met mijn broer op die zalige vrijdag in augustus 1967 het winkeltje van de fa. Dol in de Choorstraat te Delft verliet. Onder mijn arm had ik mijn eerste echte gitaar, een Egmond Scout, verpakt in een stoer foedraal. Hiervoor had ik alleen afdankertjes mogen bespelen.

Zo, die was van mij, niemand kon me dit waardevolle bezit nog afnemen. Tenslotte had ik er flink voor moeten werken. Aangezien op het laatste moment tuinder Van Marwijk uit Den Hoorn had laten weten dat het tomaten plukken niet door kon gaan (waarschijnlijk had ie ineens een illegale Pool gevonden), moest ik in de grote vakantie toch een ander baantje zien te scoren. Nou, dat viel niet mee in die tijd. Vooral niet als je geen net scheidinkje in je haar had. Om maar te zwijgen van haar op je kraagje Van uit de familie kreeg ik hulp. Mijn zus werkte op de personeelsafdeling van de Porceleynse Fles. Zij slaagde erin om een wereldjob voor me te regelen. Tegeltjes inpakken ! Het maakte me niet uit, ook toen al had ik er werkelijk alles voor over om een fatsoenlijk instrument te kunnen kopen. Ik zal niet te veel uitweiden over die vijf geweldige weken dat ik de maatschappij diende met mijn handenarbeid. Het ergste wat ik me er nog van herinner is dat het buiten 33 graden Celsius was en in dat gebouw 43 ! Tussen de middag even snel je boterham op eten samen met de mannelijke collega's, zittend voor de poort van de fabriek en stoer fluitend naar alles wat maar op een vrouwelijke passant leek. Je moest wel goed opletten dat je aan de goede kant

van het hek plaatsnam, want ook in dat vrije half uurtje was het ten strengste verboden het terrein te verlaten. Dat mocht pas weer om 17.00u via de prikklok. Het werk was zeer afwisselend : als de tegels op waren, mocht ik dozen nieten. Na deze ellende moest mijn nieuwe Egmond wel te gek klinken. Inderdaad, akoestisch was 't al heel wat, maar het zaakje was nog niet compleet natuurlijk. Er moest nog een versterker komen.

Een korte tijd kon ik me redden met de radio thuis in de huiskamer. Zodra mijn ouders hun hielen hadden gelicht plugde ik het snoer in op de pickup-ingang. Wow, dat was echt ruig. En natuurlijk moest de volumeknop op tien. Maar na een keer of wat begon het geluid toch wel erg te vervormen, dat kon niet lang goed gaan. Even snel naar mijn gitaarleraar Bob. Die kon je meestal wel helpen. Ook dit keer bleek deze rots in de branding weer onbetaalbaar. Hij wist nog wel iemand die wat te koop had staan. Het bleek een van onze muzikale helden van de schoolband van de Mulo te zijn. Nou, met dat spul moest het bijna vanzelf gaan. Ik had nog precies f 62,50 over voor versterker met box. Manke Harry bleek niet de moeilijkste te zijn. Voor dat bedrag kreeg ik een versterker (uiteraard zelfbouw) en twee grote speakerboxen met bloemetjes motief. Als bonus mocht ik ook nog een middeleeuwse microfoon met standaard meenemen. Ik ben maar niet terug gegaan toen bleek dat het ding alleen maar een brommend geluid produceerde. Jarenlang speelde ik in bandjes waarvan de gitarist zelf zijn instrument had gefabriceerd. Was de gelukkige snaren-virtuoos in goede doen en had ie een gitaar kunnen kopen, dan had hij op zijn minst toch een versterker van het merk Zelfbouw. Bij mij thuis wat het zelf maken van dingen een soort vanzelfsprekend iets. Er was blijkbaar weinig geld en

als het er wel leek te zijn, dan vonden we het toch vaak zonde om een duur product aan te schaffen als we het idee hadden, dat we het zelf konden maken.

Als we 's zondags naar het zwembad Het Korft gingen, dan namen we ons zelfgemaakte windscherm mee. Het had één nadeel: je sjouwde je er een breuk aan, want de haringen waren gemaakt van betonijzer. Mijn vader zat in de bouw, dus dat was weer gratis!

Pas jaren later kwamen merken als Eko op het idee om de bekende en dure merken als Fender en Gibson na te bouwen. Althans, het model dan, want de onderdelen bleven van goedkope kwaliteit. Het was echter voor ons image stukken beter als het er uiterlijk als zo'n droomgitaar uitzag. De klank was niet veel beter dan onze zelfgemaakte rommel. Pas later, toen de Japanners met imitatiemodellen op de markt kwamen, schoot de kwaliteit omhoog. Deze handige oosterlingen haalden de tekortkomingen van de gevestigde namen er ook meteen maar uit. Het veroorzaakte een klap op de markt, die de Amerikanen volgens mij nog steeds niet echt te boven zijn gekomen. Tegenwoordig zijn er niet echt veel slechte startersgitaren meer te vinden. Het is gelukkig niet meer zo dat goedkoop ook steeds slecht is. Zo hoog als de snaren op onze eerste pijl en bogen stonden, zo vind je ze echt niet meer. En als je toevallig linkshandig bent, hoeft je ook geen extra toeslag meer te betalen. Zal anders wel weer discriminatie heten en dan krijg je een instantie op je nek.

Een ander niet onbelangrijk bijverschijnsel in de wereld van het popmuziek maken is de oefenruimte. Dat was werkelijk een ramp veertig jaar geleden. Als je überhaupt wat kon vinden, was dat ver buiten de bebouwde kom in b.v. de ruimte van de scouting of andere dubieuze clubs. Je was pas

echt spekkoper als je de spullen daar dan kon opslaan. Heel veel muzikanten uit die tijd hebben nu nog verbogen armen van het vervoeren van hun versterker achter op de Puch. Had je een bandlid, dat zijn rijbewijs al op zak had, dan was die jongen ook meteen de klos. Die kon dan namelijk al zijn medespelers ophalen en terugbrengen met de van pa geleende auto. Als die man tenminste enig begrip had voor wat we nu toch aan het doen waren. De meeste ouders zagen onze muziek net als dat lange haar als iets tijdelijks. Als je verkering kreeg zou die onzin wel vanzelf voorbij gaan, was in die tijd een geijkte gedachte. De trouwste fans van de popmuziek leken onze vrienden met de petten op, de politie. Je kon van hen zeggen wat je wil, maar ze waren er altijd. Alleen kwamen ze niet om te luisteren, maar om te zeggen dat je zo snel mogelijk met die teringherrie moest opzouten, omdat er weer omwoners geklaagd hadden.

Het oprichten van een band is tegenwoordig een stuk gemakkelijker geworden. Je zet een advertentie op internet, huurt een ruimte bij een van de vele oefencentra en de kans is groot dat je binnen een paar weken al wat aan het musiceren bent. Nee, dan vroeger. Je muzikantenkring reikte meestal niet verder dan wat figuren op school en in het andere geval kon je op je brommertje naar de andere kant van de stad tuffen als je iemand wist. De reden was heel simpel : de meeste mensen hadden geen telefoon. Dat was een hele tijd iets voor mensen met wat meer geld .Of je vader had hem voor zijn werk nodig. Nu was je gewoon niet anders gewend in die tijd en uiteindelijk kwam het meestal wel in orde en ach, die ene keer dat je voor de gesloten deur van de oefenruimte voor paal stond stond, overleefde je ook wel weer. Je reed je dan gewoon rechtstreeks door naar de kroeg, alleen moest je dan wel opletten

dat je op het eind van de avond met je zatte kop die gitaar niet vergat mee te nemen.

In de 60er en 70er jaren waren de nummers die je naspeelde over het algemeen niet bepaald rijk aan veel akkoorden, dus daar kwam je wel uit. Had je bij het uitdelen van talent nou echt achterin de rij gestaan, dan ging je gewoon Blues spelen. Was je met drie akkoorden klaar. Alleen dat ingewikkelde (gejatte) bluesy nummer van Fleetwood Mac, Need your love so bad, met dat jaren later ontdekte dimakkoord erin, werd stevast op de reservelijst gezet. Je begon met je eigen bandje al gauw met het "schrijven" van eigen nummers. Nou ja, eigen, in de praktijk draaide je gewoon die drie bluesakkoorden om en je had een eigen song, die op honderdduizend andere leek. De teksten van bestaande nummers werden door de zanger (zangeressen waren er nog niet zo veel) uitgezocht en kregen vaak een heel ander onderwerp omdat het origineel niet te verstaan was. Waren ook vaak woorden die we op school niet leerden. De teksten van eigen nummers bevatten vaak woorden of zinsconstructies die eigenlijk niet bestonden. Als het maar rijmde en in het uiterste geval had je altijd nog een Engels woordenboek. Gelukkig werd er in die tijd niet of nauwelijks in het Nederlands gezongen. Hoorde je tenminste ook niet waar het over ging.

Nu tik je op internet even de titel van je begeerde nummer in en de kans is zeer groot dat de betreffende akkoorden met lyrics op je scherm verschijnen. Dat het vaak sterft van de fouten blijkt pas in de oefenruimte.

Als je met je nieuwe bandje de boer op wil om optredens te krijgen is een van de vaste middelen daarvoor het maken van een demo. Nou, daar zat je dan jaren geleden op een

zondagmiddag, wat in verband met de zondagsrust al een gevaarlijke dag was, in een kas in het Westland te vernikkelen van de kou om je sterkste nummers op te nemen. De producer was meestal een oudere broer met vet in zijn haar of nog erger, een vader van een van de bandleden. Die had je nou eenmaal nodig voor die belangrijke gebeurtenis, want die hadden geld en dus een bandrecorder en een auto. Alle instrumenten moesten er in een keer op. Maakte iemand dus een fout in het nummer dan kon je weer vrolijk opnieuw beginnen. Tegenwoordig tref je maar liefst 64 sporen aan en wordt elk foutje via de computer wel weer rechtgetrokken.

De meeste tijd gaat zitten in het verfraaien van de opname. Hup, nog een beetje nagalm erbij en o ja, laten we er ook nog een sax bij doen. Als zo'n band dan live speelt blijft er vaak niets over van dat wereldnummer. Er zijn ook wel wat overeenkomsten met de pionierstijd in de popwereld. In de jaren 60 had je in Amerika de groep de Monkees. Ze zagen er uit als ideale schoonzonen en speelden hele leuke liedjes. Nou ja, dat dacht de hele wereld, want in werkelijkheid konden de meeste van deze glamourboys geen noot op een instrument raken. Alles was in de studio door echte muzikanten ingespeeld, Neil Diamond schreef de songs en het enige wat deze pikkies moesten doen was zo vaak mogelijk hun apekoppies laten zien. Kortom, alles was geprepareerd door een platenmaatschappij, die er natuurlijk aardig aan verdiende. Waarschijnlijk hebben deze aangeklede boys er weinig tot niets aan over gehouden. Nu hoef je de tv maar aan te zetten of er is een of andere talentenjacht aan de gang, waar de grootste amuzikale onbenul dat ene kunstje in dat ene nummer mag vertonen. Na afloop word je dan lekker afgezeken door een paar

volgevreten figuren die stevige belangen hebben in de muziekbusiness. Maar ze staan er voor in de rij. Keuze genoeg. Uiteindelijk wordt dan de echte “ster” eruit getoverd. Dit gebeurt tijdens een wervelende finale, waar vaak de gehele burgerbevolking van Nederland aan mee mag doen. Het maakt natuurlijk niet uit dat ze totaal geen verstand van muziek hebben, als er maar lekker vaak gebeld wordt want daar verdienen de organisatoren natuurlijk ook weer flink mee.

Ophouden met die onzin. Ga eerst maar eens een jaartje of tien in een band spelen, dan kun je wat ervaring opdoen en is de kans wat groter dat je een keer op tijd invalt bij een nummer. De echte komen er uiteindelijk toch wel, daar hebben we dit soort circus niet voor nodig.

Maar niet zeuren, we leven nu eenmaal in een nieuwe tijd, waarin het enige belangrijke schijnt te zijn dat je kop op de buis komt. Want dan heb je tenminste kans om zo’n bekende Nederlander te worden, net als die debielen die zich met zijn allen een paar maanden lang laten opsluiten in een huis of een bus. Uiteindelijk is dan is het doel bereikt : lekker je zakken vullen. Kortom je hoeft over het algemeen niet zo veel te kunnen.

Joh Wiet, hoor ik hier nou toch niet een tikkeltje afgunst ?

Dit jaar is het precies veertig jaar geleden dat ik in het muzikantenvak stapte. Al heel snel was me duidelijk dat muziek datgene was waarmee ik me de rest van mijn leven wilde bezighouden. Dat je er zo hard voor moest werken, wist ik toen gelukkig niet, ook niet dat het niet bij dat eerste bandje zou blijven. Ik had het geluk midden in roaring sixties 15 jaar te zijn.

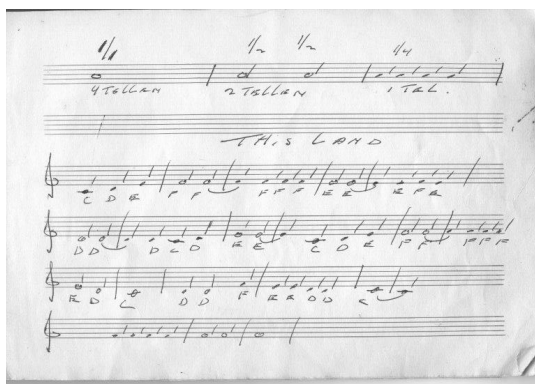
September 67 – The Wigblocks

De eerste stappen

Eindelijk was het dan toch zover. Op 25 mei 1966 (het was op een woensdag) werd ik 14 jaar en kreeg ik een GITAAR. Nou ja, geen nieuwe natuurlijk, want dat was bij de familie Bliemert niet echt gangbaar, maar de afgeschuurde en op-nieuw gelakte akoestische, die van mijn oudere broer was geweest. Hij had dat instrument niet onder de knie had gekregen, dus kreeg de volgende een kans. Het instrument was verpakt in een hoes waarvan je je afvroeg of de regendruppels er niet direct doorheen zouden lekken. Maar goed, de fel oranje draagband, het leek wel een soort sjerp, maakte veel goed. Aangezien het er niet inzat dat het allemaal vanzelf zou gaan, werd er ook gitaarles bijgeleverd.

Drie dagen later met de fiets naar de andere kant van Delft gereden en aangebeld. Een aardige man deed open, bevestigde dat hij de gitaarleraar was en meldde, dat hij plaats voor me had. Dat werd zaterdag van 17.00 tot 18.00, jawel een heel uur dus. De kosten bleken ook wel mee te vallen. Voor een maand of dat nu 4 of 5 zaterdagen waren maakte niet uit, leraar Bob ging volgens mij dag en nacht door betaalde je zes hele guldens. Na de eerste les heb ik braaf een week lang het geleerde G, C en D akkoord zitten oefenen. De volgende les kreeg ik ook al een echte song mee als huiswerk: Sloop John B van de Beach Boys. Dat nummer stond voorlopig wel nr.1 in de Top 40 ! Niet alles weet ik me nog uit de twee jaar lessen te herinne-

ren, in ieder geval was ik volgens mij niet de meest hardwerkende leerling. Achteraf gezien heb ik er toch wel veel geleerd. Bij Bob kon je sowieso terecht voor de ingewikkeldste akkoorden en de les was voor mij al geslaagd als hij weer een nieuw jazzakkoord in mijn schrift noteerde. Natuurlijk had je er geen reet aan in de popmuziek, maar het had ook met een soort stoerheid te maken, want ik leerde dat je al zo'n akkoord een keertje of twaalf op de hals kon opschuiven met als gevolg dat ik er in theorie al spoedig een paar honderd wist. En daar ging het natuurlijk ook om : het scoorde in de oefenruimte. Al die schriften heb ik nog steeds en ik kan me niet voorstellen dat ik ze ooit zal weggooien.

Voor het eerst noten lezen met This Land is Your Land

Na zo'n maand of zeven leerde ik ook noten lezen via het nummer This Land Is Your land van Trini Lopez, niet echt een popnummer maar goed....het ging tenslotte om het lezen. In ieder geval is het Bob wel gelukt om mij wat andere stijlen dan Top 40 nummers bij te brengen. Het spelen van

een solo en het opdrukken van een snaar behoorde blijkbaar niet tot zijn mogelijkheden: die technieken heb ik later pas opgepikt.

Die eerste gekregen gitaar van me speelde trouwens niet erg soepel. De snaren stonden hoog op de hals met als gevolg pijn in mijn linkerhand. Heel voorzichtig maakte Bob mij in de loop van de tijd duidelijk dat die pijn en boog van me niet een van de betere instrumenten was.

Thuis meldde ik dit en het bleek dat evenwel geen enkel probleem te zijn : mijn broer had uit militaire dienst nog een, jawel, elektrische gitaar meegenomen. Het verhaal was, dat de afgezwaaide eigenaar het instrument was vergeeten mee te nemen (ja, ja). Natuurlijk werd die gitaar naar mij doorgeschoven. Het kostte tenslotte niets en dat was , zoals al eerder opgemerkt bij ons thuis toch wel heel erg belangrijk.

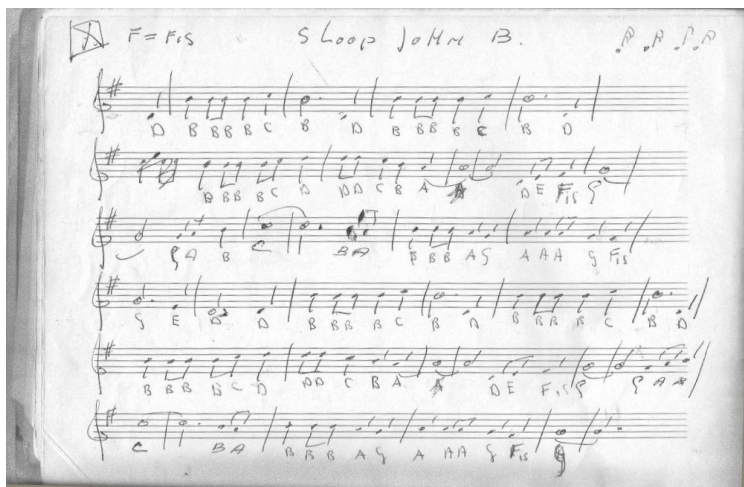
Nu was het wel zo dat ik iedere maand trouw mijn zes gulden voor de lessen van mijn ouders, maar er werd wel vanuit gegaan dat Bob daar heel hard voor zou werken. Toen ik op een keer na de les met de auto werd opgehaald stond ik misschien zelfs wel twee hele minuten voor zes op de stoep. Natuurlijk moest mijn moeder daar weer wat over zeggen in de stijl van: zo, die kerel verdient ze ook makkelijk. Terwijl ook in 1966 fl 1,50 per uur geen wereldbedrag was!

Maar goed, de afgezwaaide gitaar werd uit de kamer van Tom gegrist en onmiddellijk daarna ging ik met gitaar en vader naar Bob. Die oordeelde tot mijn grote opluchting dat dit apparaat (zelfbouw uiteraard) met heuse tremoloarm 100% beter was dan mijn ouwe.

Ik was van mening dat de hele wereld nu ook moest weten

dat ik elektrisch speelde. Daar had ik het volgende op gevonden : die ene keer in de week, dat ik met het ding over straat ging, naar les, pakte ik het instrument zo strak in dat je door dat iedereen al door de hoes heen kon zien vanzelf aan het model kon zien dat er beslist geen suffe akoestische gitaar in zat.

Kennelijk vond ik ik na twee jaar dat ik het wel kon, want na het behalen van het Mulodiploma (met Middenstand!) in 1968 heb ik een punt achter van Bob gezet.

Een eerste melodietje met Sloop John B

Na dus een dik jaar op die zelfbouw gitaren te hebben gespeeld, had ik van de zuurverdiende opbrengst van het vakantiewerk bij de Porceleynse Fles, in de Flower Powerzomer van 1967, bij de firma Dol in de Choorstraat een echte nieuwe Egmond gitaar gekocht. Echt soepel verliep dit echter niet. Dit scheurrijzer stond namelijk in de catalogus voor

het afschuwelijk bedrag van fl 115. Voor mekaar, bestellen die handel. Zoals afgesproken stuurde Dol mij een kaartje waarop hij meldde dat de gitaar binnen was, alleen de prijs was hoger uitgevallen: fl 122,50.

Een verschil van maar liefst fl 7,50. Ik had al snel uitgerekend, dat ik daar een volle dag voor had moeten zwoegen.

Ons kleine huisje in de Dr. Schaepmanstraat stond te trillen op zijn grondvesten: was die vent gek geworden?! Gewapend met mijn 7 jaar oudere broer ging ik op vrijdagmiddag naar de muziekzaak om opheldering te vragen. Gelukkig liep alles toch nog goed af: we deelden gewoon het verschil.

De Egmond Scout

Die Egmondgitaar heb ik nog steeds. Er schijnen liefhebbers genoeg voor te zijn. In het verleden heb ik hem eens uitgeleend aan de punkgroep de Rondo's en die wilden hem heel graag kopen. Maar natuurlijk doe ik hem nooit weg,

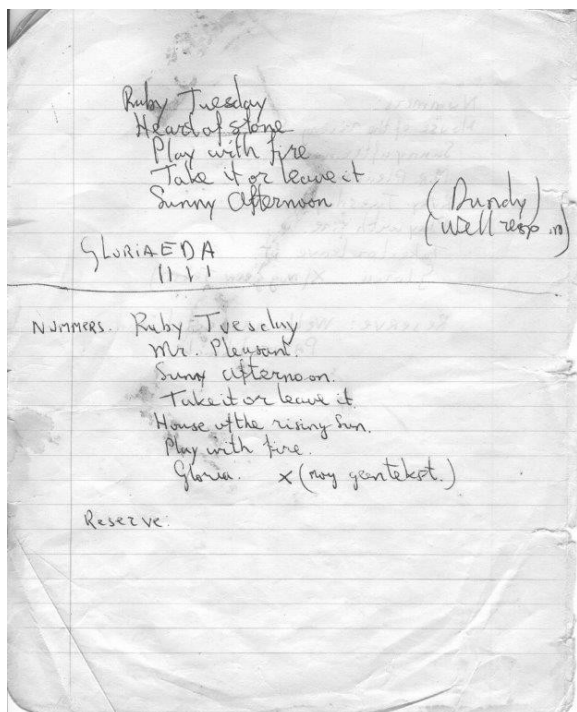
ook al zit er een hals op die zo dik is als een tafelpoot.

Een paar maanden later had men op school vernomen dat ik gitaar speelde. Ik was een van de weinigen. Ineens hoorde ik er bij en zo gebeurde het dat er tijdens de middagpauze op de Mulo er door de stoerste figuren van de school aan

Bliemert werd gevraagd of hij ook bas speelde. Het plan was namelijk dat er een band zou worden opgericht die op het Sinterklaasfeest zou spelen. Natuurlijk zei ik ja. Het was puur bluffwerk, want ik had nog nooit een basgitaar in mijn handen gehad, maar ik had er werkelijk alles voor over om erbij te horen. Bassen, dat deed je toch op de vier dikste snaren van je gitaar? Ik zou er nog van horen. We begonnen met een voorbespreking. De vorige jaren waren we allemaal onder de indruk geweest van de vorige schoolband met de spetterende naam : The Satellites, die nummers van de Shadows vertolkte. Zal een partij ruig geweest zijn ! Vast stond dat het beter en vooral ruiger moest worden. Sterker nog, we waren er zonder een noot gespeeld te hebben al van overtuigd dat we beter waren dan die Satellites! Al snel bleek dat de gitarist, John, niet zo'n snelheidsduivel was, althans niet op zijn gitaar. Dus koste het me niet al te veel moeite om mijn voormalige held met twee vingers weg te spelen tijdens een indrukwekkende vertolking van The House Of The Rising Sun. Mijn ster steeg snel. Met een opgelucht gevoel stelde ik vast, dat ik volwaardig lid was van de band.

Oefenruimte was vooral in die tijd iets wat eigenlijk niet bestond : wie wilde nou die klereherrie in zijn buurt? Maar omdat we tenslotte de schoolband waren, kregen we toestemming om op een vrije dinsdagmiddag ons leslokaal om

te bouwen tot rockpodium. We voelden ons heel was met dat ene 20 Wattversterkertje.

Lijst met nummers van The Wigglocks

Het repertoire stond al snel vast: De Stones. De reden hiervoor was simpel : John hield van de Stones en daar John een van de stoerste figuren van de school was, moest die muziek dus ook wel okay zijn. Alleen zanger Tom, ook een van de ruigpoten van de school, durfde met andere voorstellen te komen. Zo kwamen er toch nog een paar nummers

van andere bands bij. Leuk voor mij. Ik had tenslotte nog twee snaren over om de introlooppjes van bijvoorbeeld de Kinks er bij te doen.

De tweede repetitie moest op zaterdagmiddag plaatsvinden. In de ochtend zat je toen nog gewoon op school ! Helaas was er na 12 uur niemand op school om ons in de gaten te houden en de sleutel kregen we natuurlijk ook niet. Probleem. Gelukkig kreeg we hulp vanuit een hoek die ik wel als laatste had verwacht: mijn moeder. Blijkbaar zag die toch wel een toekomst voor me weggelegd in de muziek. Tijdens het ontbijt kreeg ik toestemming om met de hele band te oefenen in het tuinhuis dat mijn broer in gebruik had als slaapkamer. Ons huis was aan de krappe kant. De buurt zal blij mee geweest zijn met onze muzikale hoogstandjes!

Helaas gaf na die tweede repetitie mijn versterker de geest, met als gevolg : einde band, aangezien iedereen over mijn spullen speelde. Geld om de installatie te laten repareren was er natuurlijk niet. Gelukkig hadden wel een naam, The Wigblocks, die keurig netjes gedrukt stond op onze kaartjes (ik wou dat ik er nog een had), waar we nou niks meer aan hadden en een manager. Allemaal buiten mij om geregeld, maar goed, ik hoorde er op de Mulo nu tenminste helemaal echt bij!

De Wigblocks hebben het Sinterklaasfeest op school dus niet gehaald, maar ik wel. Ik heb me in een jurk van mijn moeder gehesen en meegedaan met een toneelstukje tijdens de verjaardag van onze goedheiligman, want daar werd ik nu natuurlijk ook voor gevraagd. Helaas was er nog geen van den Ende, anders was ik zeker ontdekt voor een van die soapseries en had alles een hele andere wending genomen.

September 68 – Revolution

Op een zondagavond kwam John van de Wigblocks bij me langs, onaangekondigd, telefoon had je niet. Hij moest wel een erg belangrijke reden hebben, want de voormalige snarentrekker woonde aan de andere kant van Delft, een plek waar je normaal gesproken niet durfde te komen. Het was echt het einde van Delft met alleen maar weilanden zover 't oog reikte, zo vlak dat je bang was om van de aardplaat te vallen. Hij had inderdaad een hele belangrijke reden. Of ik zin had om weer samen te gaan spelen, maar dan niet met die andere knakkers van de Mulo. Gitaarspelen had-ie blijkbaar toch maar opgegeven. Mijn oude held had besloten zanger te worden. Net zo makkelijk. Natuurlijk was ik wel in voor dat plan. Mijn partner bleek de zaak goed voorbereid te hebben. Hij had in ieder geval al een naam bedacht: Revolution. Echt origineel in die revolutionaire tijd, toen alles niet meer deugde en anders moest. Nu nog even een paar normale muzikanten verzamelen en daar was al weer het volgende probleem: oefenruimte.

Ook in 1968, een jaar na onze supergroep de Wigblocks, was dit nog steeds geen simpele kwestie. Ik weet nog, dat ik op een gegeven moment bij John achterop de Puch zat en hij ineens riep, dat-ie een waanzinnig idee had. De brommer werd bruut tot stilstand gebracht, we vlogen bijna over de kop. Het vervoermiddel werd midden op de weg geparkeerd.

"Ik heb het!" hijgde mijn maat.

"Wat heb je dan, ben je zwanger of zo?" vroeg ik, want ik had geen idee waar hij over aan het raaskallen was.

"De oefenruimte voor onze band natuurlijk. Heb jij er problemen mee om en af en toe in de kerk te spelen?"

Nee, natuurlijk niet. Als we maar konden spelen. Kortgezegd kwam zijn plan erop neer dat we de plaatselijke pastoor onze muzikale diensten zouden aanbieden. We zouden dan af en toe de zogenaamde beatmis begeleiden. Het kerkbezoek liep toen al aardig terug en als een soort nieuwe facelift organiseerden onze zielenbewakers een kerkdienst met meezingers, zoals het Onze Vader onder muzikale begeleiding van een heuse beatgroep. Als tegenprestatie zouden we dan vragen of we met onze eigen band in die kerk mochten repeteren. Een waanzinnig idee! Na dit spontane visioen van John scheurden we linea recta naar de kerk in zijn buurt. We belden aan en er verscheen een zalvend figuur in een kerkpakkie. We legden ons prachtige plan op tafel en verwachtten, dat de beste man zijn handen ten hemel zou richten als dank aan de Heer, maar dat viel vies tegen. Zijn gezicht sprak boekdelen, het was overduidelijk, hij had gewoon geen zin in die pokkeherrie. Maar beleefd, wimpelde hij ons af met de belofte, dat hij het met het bestuur zou overleggen. We zouden nog wel van hem horen.

Tot op heden heb ik nog geen bericht ontvangen. Waarschijnlijk is de beste man inmiddels tot kardinaal of paus gepromoveerd en is hij ons adres kwijtgeraakt. Later heb ik nog heel wat keren met bands in kerkgebouwen geoefend, maar niet met Revolution.

We lieten ons niet uit het veld slaan. Na deze teleurstelling toverde John zijn volgende hersenspinsel tevoorschijn. Bij

hem om de hoek woonde een jongen die ook gitaar speelde en met wie hij een aardig kontakt had. Die kon vast wel wat regelen. Zo maakte ik kennis met Henk. Deze buurjongen van John zag er beslist niet poppy uit, was een ontzettend aardige gozer met haar uit 1930, maar hij kon in ieder geval de felbegeerde ruimte voor ons regelen. De wereld bleek toen al niet al te groot, want de bassist die Henk wist te regelen, Tarcies geheten, was een oud studiegenoot van de Mulo. Zijn uitrusting bestond uit een klassieke gitaar met een radio als versterker. Zijn broer Ron werd onze drummer. Zo, we konden beginnen.

De pijn die ik voelde op het moment dat ik aan de moeder van Henk werd voorgesteld, is nooit meer helemaal verdwenen.

Ma, dit is onze slaggitarist.

Ik kookte: de solo's, dat was mijn afdeling, daar zou hij nog wel achter komen! Maar ik hield me in, want het was wel belangrijk dat je met die ouders enigszins overweg kon, tenslotte oefenden we in hun huiskamer!

Na een paar weken kreeg ik in de gaten, dat John daar toch wel erg regelmatig over de vloer kwam. Eerst dacht ik nog, dat het vanwege zijn passie voor de muziek was. Maar al snel werd de ware reden me duidelijk: de buitengewone interesse van die jongen voor dat superjonge zusje van Henk. Volgens mij is-ie later nog met haar getrouwd ook. Muzikaal schoot die band niet echt op. Thuis oefenen deed niemand en eigenlijk kwam iedereen alleen maar voor de gezelligheid bij elkaar. Toevallig werd er dan ook nog wat muziek gemaakt. Al snel was het: exit Henk. Weg repetitieruimte. Maar we konden daarna gewoon verder in de garage bij Tarcies in de straat. Garagerock bestond toen

dus al!

Maar het heilige vuur kwam er niet in. En zo verdween Tarcies en zo verdween ook Ron.

Maakte niet uit; wat er ook gebeurde, het stond vast, dat John en ik er toch gewoon mee door gingen. Punt was wel, dat we na de uittreding van Tarcies en Ron weer op straat stonden. Maar bij mij thuis lag er ineens een mogelijkheid: mijn broer sliep weer gewoon in huis en ik had meteen een claim gelegd op het tuinhuis. Daar kon ik tenminste al mijn muzikale activiteiten, waaronder het keihard draaien van en meespelen met mijn singles en LP's, zonder gelazer beoefenen. Dus daar konden we ook best oefenen met de band.

Eerst moesten we een flitsende nieuwe drummer vinden. Via een advertentie (gevraagd : ruige drummer) kwamen er twee slagwerkbeulen langs. De ene had volgens mij veel ervaring, maar zag er met die vetkuif natuurlijk niet uit. Nummer 2 had zelfs langer haar dan de heer Bliemert. Op hem viel dus de keus. Dat was zelfs zonder voorspelen zo klaar als een klontje. De maatstaf was gewoon: hoe langer het haar des te beter het spel.

Die advertentie had voor mij ook nog een minder prettig neveneffect. Helaas las ook mijn kantoorchef Kees de advertentie. Vooral de term ruig sprak hem aan. Hij knipte 'm uit en hing een vergrote versie op in het aangrenzende lab. Zo ongeveer de gehele Lijmfabriek kwam langs die plek. En een lol dat ze hebben gehad! Drummer Cees bleek echt te kunnen drummen en was ook nog in het bezit van een zus, die verkering had met een echte gitarist. Dank je wel, Cees! Die gitarist bleek een prima gozer, die mij een paar echte bluestips heeft gegeven, die ik bij Bob nooit

geleerd had. Er ging een wereld voor me open. Ineens wist ik, dat een Blues 12 maten had en dat de akkoorden ervan vaststonden. Daar was eindelijk het langgezochte akkoord van het nummer Got A Million Dollar van Cuby. Tijdenlang had ik er omheen gepield.

Met John in Parijs (1970) voor de Notre Dame

Maar zelfs John vertrok. Met hem heb ik nog een aantal jaren contact gehouden. We zijn in 1970 nog samen op vakantie gegaan. Gewoon met niets als bagage. Het enige dat we mee moesten slepen was onze duim, die we veelvuldig gebruikten, om te liften. Het was een wereldprestatie van ons, want we waren in twee liften in Parijs en in twee liften ook weer terug. En dat in een tijd dat onze oren al niet meer zichtbaar waren door dat lange haar.

Misschien dachten die paar chauffeurs wel, dat we meiden waren en ging het daarom zo soepel.

Na John had Cees nog een zanger achter de hand en die heeft ook nog korte tijd meegedaan. Ene Ruud. Maar ook hij bleek niet in het bezit van de echte spirit en nam snel weer afscheid. Tja, daar zaten we dan met zijn tweeën. We hadden nog een korte tijd zoveel vertrouwen in onze muzikale capriolen, dat we het idee hadden, dat we als duo ook best door zouden breken. We kregen in die finale ook nog een keer bezoek van onze vrienden, de politie. Even dacht ik, dat ze ons wilden boeken voor een optreden op het politiebalkon, maar die droom was snel de wereld uit. Zoals altijd ging het weer over ons volume. Nog steeds is het mij een raadsel hoe ze in onze afgesloten tuin konden komen, want er was verder niemand thuis.

Uiteindelijk brak de beperkte bezetting ons op. Het zal ook wel lekker geklonken hebben: Bliemert op gitaar met de basloopjes op zijn dikke snaren en iets wat een solo moest voorstellen op de dunne snaren, ondertussen ook nog zingend, en drukke Cees op drums.

Dat zingen gaf me wel een kick, vooral omdat Cees zei, dat ik wel een goede stem had. Bij ons afscheid verwees hij me naar een paar ex-bandleden van 'm, die al een optreden op een camping hadden staan maar geen zingend figuur konden vinden.

April 69 – De eendagsvlieg

een illusie armer

Dus op maandagavond langs bij Jan Willem, de zoon van een beruchte Delftse deurwaarder. Ik werd direct aangenomen.

Voor een optreden deed ik toen werkelijk alles, dat was voor mij een soort Utopia, want al twee dagen later, op mijn kroegdag, Koninginnedag nota bene, moest ik op het Begijnhof, in een gekraakte woning, oefenen.

Het was niet om aan te horen. Waarschijnlijk omdat de gitarist absoluut niet kon spelen. Maar hij zag er wel heel ruig uit.

Na een uurtje of twee kon ik mijn mond niet meer houden. Dat heb ik geweten. Nadat ik voorzichtig een opmerking over zijn capaciteiten had geplaatst, werd mij op niet mis te verstane wijze duidelijk gemaakt, dat ik nou ook niet bepaald in de wieg was gelegd om zanger te worden. De sfeer was meteen verziekt en de oefensessie was daarna heel snel afgelopen.

Het prettige gevolg voor de mensheid was dat Bliemert nooit meer een poging in de richting van het zingen heeft gedaan. Hooguit een beetje neuriën op de achtergrond met de microfoon op de nulstand, maar zelfs dat niet van harte..

*...zelf van multiplex en houtlijm zo'n ding gemaakt, met
flinke punten er aan.*

Oktober 69 – IJs en ijskoud

Ik moest even bijkomen van deze klap. Ik had me al wel in gedachten al helemaal zien staan als middelpunt van een band. Uiteindelijk gaf ik me maar gewonnen: ik zou voortaan als bassist door het leven gaan. Die kon je ook in die tijd al erg moeilijk krijgen.

Dat betekende wel, dat ik in het bezit moest zien te komen van een echte basgitaar. Kopen was niet aan de orde, ik had tenslotte al een keer een gitaar gekocht, je moest niet aan de gang blijven. Bovendien was ik weer eens op staande voet ontslagen, dus het geld hield ook niet over.

Dus de Bliemertmethode weer uit de kast gehaald: zelf van multiplex en houtlijm zo'n ding gemaakt, met flinke punten eraan. De kleur stond onomstotelijk vast: lichtgroen. Om nog wat extra contrast te creëren maakte ik de slagplaat lila. Les nemen kwam nu niet meer in me op. Ik speelde gewoon mee met lp's, zoals die van Jeff Beck met Ron Wood op bas. Vooral bluesschema's. Ook de bassolo op Eight Miles High van de Earring had ik snel onder de knie. Zo, en nu maar wachten op de bands die zich zouden komen melden.

Daar was gitarist Rob uit het Westland al. Een heel aardige boy. Nadat we samen op onze gitaren hadden gepield in mijn "studio" besloten we een band te formeren. Een drummer had hij al. Volgens mij ene Gerard hij kwam in ieder geval uit Hoek van Holland.

Om wat ideeën op te doen werd afgesproken dat ik de volgende zondagmiddag met Rob een concert van Living Blues zou bezoeken in de wereldplaats Honselersdijk. Zo

gezegd, zo gedaan. Op de Puch natuurlijk. Tijdens het concert stonden we lekker dicht achter het podium zodat we goed het reilen en zeilen van een superband konden gadeslaan. In de pauze kreeg ik zelfs nog een sigaret (een echte Columbus) aangeboden van die geweldige mondharmonicaspeler John Lagrand. Na zo'n twee sets vroeg Rob aan me of ik een beetje het niveau haalde van de bassist. Uiteraard blufte ik ook nu weer dat dat allemaal wel zou lukken.

We gingen naar een concert van Livin' Blues in Honselersdijk

Een week later, weer op zondagmiddag, gingen we met zijn drieën oefenen. Die keer kreeg ik het voor elkaar om een halve dag in de trein te verprutsen. Ik ging nooit met de trein. Wist ik veel. Ik dacht, dat er een spoorlijn liep via Den Haag naar Hoek van Holland. Nou, die is er echt niet,

nu nog steeds niet. Toen ik uitstapte, bleek ik tot mijn stomme verbazing in Leiden te zijn gearriveerd. Gelukkig wist ik nog van aardrijkskunde, dat die plaats niet echt bij mijn bestemming in de buurt lag. Ik heb op het perron maar eens een vent met een pet aangesproken. De goede man dacht waarschijnlijk, dat ik ze niet allemaal op een rijtje had, maar wist me vervolgens te vertellen dat ik eerst helemaal terug moest naar waar ik was gestart, Delft dus, en van daar via Schiedam, het lijntje naar de Hoek moest nemen. Dus maar weer wachten tot er een trein de andere kant opging. Het duurde eindeloos. En maar overstappen. Alleen al in Vlaardingse deed dat stoptreintje 3 stations aan. Toen ik uren te laat op mijn bestemming uitstapte, bleek Rob een man van zijn woord te zijn: hij zat nog steeds in zijn auto op me te wachten!

Muzikaal weet ik me van die oefensessie niet veel meer te herinneren, alleen dat het daar in die kas, in de buurt van 's-Gravenzande, gruwelijk koud was. Verwarming was aanwezig in de vorm van een minuscuul olieachel, waar we met zijn drieën zo ongeveer op zaten. Het kostte me later thuis uren bij een echte kachel, om weer mens te worden. Ik was het al gauw zat. Dat had ik er nou ook weer niet voor over. Over doorzetters gesproken.

April 70 – Dutch Concert

We waren toch altijd beter !

Op zaterdag 25 april 1970 attendeerde mijn moeder me op een advertentie in de Delftse Post. Ik er heen. Bij een gewoon woonhuis in de Saenredamstraat belde ik aan, een aardige man deed open en verwees me naar boven, richting hemel, gewoon op het geluid af. Toen ik de laatste zoldertrap had bestegen (het ding was zo angstwekkend steil, dat ik na afloop zo ongeveer naar beneden ben gedragen) werd ik onthaald, nou ja, meer gekeurd, door drie figuren in spijkerpak. Ook twee niet onknappe meisjes waren van de partij.

Na wat hallo en hoi uitgewisseld te hebben werd ik onmiddellijk getrakteerd op een partij muziek. Dat klonk me toch goed! Er werd natuurlijk alleen Blues gespeeld. Daar was geen discussie over mogelijk. In die tijd konden we ook niet veel anders. Ik reageerde enthousiast: hier zat ik op te wachten! Eindelijk eens een band met iets tastbaars, niet alleen gepiel. Vooral gitarist Hans viel op door zijn snelle kunsten op het instrument.

Afgesproken werd dat ik de volgende vrijdagavond al mee zou doen, alleen moesten we nog even wat regelen voor mijn spullen. Er was vast wel een vader die wilde rijden en als ik bij het ophalen niet thuis was, dan stond de handel in de gang gereed voor transport. Het idee dat ik zelf niet behoefde te sjouwen sprak me wel aan. Zo gezegd, zo gedaan. Die vrijdag stond het spul al netjes klaar. Ik kreeg nog wel even te horen, dat drummer Don, die daar bij zijn ouders

woonde, lelijk door zijn rug was gegaan tijdens het omhoog hijsen van mijn loodzware box. Na afloop van de repetities konden we de apparatuur gewoon daarboven laten staan. Lekker makkelijk.

Maar ja, ik had in die paar jaar inmiddels de nodige rare figuren ontmoet in de muziek en was nogal wantrouwend geworden. Het was niet geheel ondenkbaar, dat de jongens in de loop van de week eens lekker zouden gaan zitten rammen op mijn spullen. Geen probleem, Bliemert had wel een oplossing. Gewoon het dopje van de zekering eraf schroeven en mee naar huis nemen. Geen vuiltje aan de lucht zou je denken. Maar bij de volgende oefenmiddag kon ik het onderdeel met geen mogelijkheid meer vinden! Dat ik behoorlijk voor joker stond moge duidelijk zijn.

Helaas bleek mijn dure versterker, een Dynacord Eminent, eigenlijk een zangversterker, nogal kwetsbaar te zijn. Regelmatig stond ik met een interessant gezicht, net of ik er verstand van had, in het rokende ding te solderen, terwijl de rest van de band gewoon doorspeelde. Midden in de klereherrie dus.

Zanger Peter speelde ook vaak gitaar en ook zijn gitaarversterker had de nodige kuren. Op de meest ongelegen momenten, meestal zachte stukken in ons repertoire, begon het apparaat te reutelen. Een goeie klap erop verrichtte meestal wonderen. Het ding had dan ook al snel de bijnaam "koffiemolen".

De zanginstallatie had een vrij klein vermogen, met als gevolg, dat om de haverklap een speaker de geest gaf, want het spul stond natuurlijk altijd voluit. Geen probleem, bij de fa. All Wave op de Markt hadden ze voor een zeer betaalbare prijs nieuwe speakers in voorraad. Peter kwam op het laatst zo vaak in die winkel, dat de verkoper al naar achte-

ren schoot om het artikel te pakken, als onze vocalist binnenkwam.

Al snel bleek dat de overige bandleden, net als ik, ook wel een biertje lustten, dus we zagen elkaar ook buiten de band vaak.

Dutch Concert, v.l.n.r. Wiet, Hans, Peter en Don

Met deze band maakte ik mijn eerste optreden mee, op 3 oktober 1970. Onze drummer was bijrijder bij een meubelzaak en zo gebeurde het, dat we werden opgehaald met een loeier van een vrachtwagen zonder rechter buitenspiegel, waar onze "enorme" installatie, bestaande uit vijf speakerboxen, vier versterkers en een drumstel, in gehesen werd. Gelukkig hadden we een zeer ervaren chauffeur in de persoon van Hans, die op dat moment precies een week zijn rijbewijs had. Om de zaak wat op te vullen stapten al onze vrienden uit ons stamcafé De Klomp ook maar in. Het was

tenslotte nog een heel eind rijden naar Soos Dingus, gewoon binnen de stadsgrenzen van "ons" Delft.....Ook onze Puchen werden ingeladen, voor de terugweg.

Het eerste optreden smaakte naar meer. In de plaatselijke krant De Posthoorn lazen we een oproep voor een talentenjacht. Natuurlijk voelden wij ons meteen aangesproken. Als er iemand talent had, dan waren wij het wel! Op een dinsdagavond stonden we in het Palladium te Scheveningen tussen de huismoeders, die een gedicht voorlezen, kunstenaars met ballen en andere goochelaars. We hadden bij de inschrijving een vaag contract moeten ondertekenen. 't Leek ons louche business. Waarschijnlijk was men erop uit om ons, ingeval we zouden winnen, onze prijs afhandig te maken. Maar wij waren wel jong maar niet achterlijk. We lieten gewoon Don tekenen, want die was nog minderjarig. We konden dan eventueel later stellen, dat het contract niet geldig was.

Uiteraard kwamen we de voorronde door. Een van de organisatoren had nog een goede raad voor ons.' Jongens', sprak hij, "ik zou de volgende keer iets anders aantrekken. Onze blikken waren waarschijnlijk zo dodelijk, dat hij er direct aan toevoegde, dat 't niet per se een pak hoefde te zijn, een coltrui was ook goed.

'Vent zout op, wij moeten het van onze artistieke prestaties hebben!' We lieten hem lekker staan. Bij de volgende ronde begonnen we het al een beetje zat te worden in die chique ballentent. We moesten alle drankjes zelf betalen en het waren echte nachtclubprijzen voor kleine rot glaasjes bier. Wonder boven wonder bleven we ook nu weer op de been. We gingen er bijna zelf nog in geloven! Tijdens de tweede ronde had Hans z'n gitaar voor zijn doen opvallend laag

hangen. De gulp van zijn spijkerbroek bleek 't te hebben be-
geven! Midden onder het intro van het instrumentale Sabre
Dance ging het gordijn ineens dicht en was onze performan-
ce voorbij.

Deze affaire leverde, behalve een teleurstellende ervaring,
ook nog ook nog een half gesloopte aanhanger op. De vader
van Don had een kennis, die het ding wel wilde uitlenen op
voorwaarde dat zijn maat zelf zou rijden. Wat kon er mis-
gaan onder de vleugels van een verstandige volwassen
man? Niet veel, alleen schatte hij de doorgang bij de nacht-
club iets te laag in. Hans reed er achter en seinde nog dat hij
moest stoppen, maar het was al te laat. Het hele dekzeil was
naar de filistijnen en het heeft Dons vader waarschijnlijk
een vriend en geld gekost.

Na een maand of vier konden we een 'echte' oefenruimte"
krijgen. De opa van drummer Don had nog een verre kennis
met een boerderij, een flink stuk buiten Delft. Het verhaal
was, dat we daar van harte welkom waren, mits we eerst de
rommel in de betreffende schuur zouden opruimen. Nou,
daar zaten we niet mee, die investering was het wel waard.
De volgende vrijdagavond scheurden we op onze Puchen
richting platteland. De verkeringen van Hans en Don,
Willeke en Loes, vergezelden ons natuurlijk. Die twee wa-
ren er zo ongeveer altijd bij in de tijd dat ik deel uit maakte
van deze club. En altijd moesten ze diezelfde nummers aan-
horen of het gestuntel met de nieuwe stukken die we in el-
kaar flansten. Maar ja, ze waren heel gelukkig; als ze maar
bij hun mannetje konden zijn.....

Na zo'n minuut of twintig arriveerden we bij onze boeren-
stulp. Hoe we wisten welke ruimte we moesten hebben, zou
ik niet meer weten, maar we gingen recht op ons doel af.

We klommen een ladder op (ai, dat ging nog wat worden met die versterkers en dat drumstel) en stelden vast dat een kleine opruimbeurt geen kwaad kon. Dat was heel zwak uitgedrukt. De ruimte zag er uit alsof er sinds de middeleeuwen geen levend wezen meer was geweest. Nou ja, behalve de paar miljoen spinnen dan, die daar heerlijk in hun netje hingen. De gehele vloer was bedekt met... ja, wist ik 't maar. Ik krijg nu nog jeuk! Flessen, oude matrassen, platen glas, te smerig om beet te pakken. Kom op jongens, niet te veel nadenken, aan de slag. Het ging tenslotte om een eigen repetitieruimte.

Na een half uur keihard ploeteren met z'n zessen, kwam ik met het idee om iets te zoeken om de resterende troep een beetje aan de kant te vegen. Een bezem dus. Dat gingen Peter en ik wel even regelen bij de boer. Konden we meteen even kennismaken. We begaven ons naar het verderop gelegen woonhuis en tegen de muur stond inderdaad een steel met twee haren, iets wat ooit een bezem geweest was. Mijn maat maakte aanstalten om het voorwerp te pakken en ermee richting schuur te gaan, maar daar was ik het niet mee eens. 'Peet, laten we gewoon even netjes vragen, of we dat ding mogen lenen. Maken we een goeie indruk.' Tenslotte scoorde de jeugd toch al niet zo best bij de oudere generatie in die woelige tijd.

'Okay, mij best' en onze zanger trok aan een voorwerp in de muur dat op een bel leek. Er kwam nou niet bepaald een snelle reactie. Nog maar een keer. En ja hoor, eindelijk verscheen er een wat oudere vrouw van het type huishoudster.

'Dag mevrouw, mogen wij even die bezem lenen?

'O, dat moet ik even aan de boer vragen', en ze verdween weer in het huis. Na enkele minuten strompelde er een wezen naar de deur, dat ons met grote ogen aanstaarde. Een

mannetje van een jaar of tachtig met obenen en een bloempotkapsel. Ik zette mijn vriendelijkste gezicht op en stelde wederom de vraag, maar nu in de mannelijke vorm: 'Dag meneer, mogen we even die bezem lenen?'

Ik had het ding al vastgepakt, want wie zou zo iets nou weigeren aan een paar aardige jongens als wij? Maar voor ik het wist graaide het figuur de bezem uit mijn handen. "Nee!" krijste hij. "Zijn jullie van die muziektent?"

Het was even stil, want hier waren we totaal niet op voorbereid.

'Uh.. ... wij zijn van de band, ja.'

'Jullie lijken wel een stel meiden met dat lange haar. En nog sigaretjes roken op mijn erf ook. Luister, ik wil jullie hier nooit meer zien. Als jullie nou jongens waren met zulk haar.'

En daarbij wees hij naar zijn eigen crisiskapsel. Ik wilde nog met de man in discussie gaan door te zeggen dat hij niet alleen naar uiterlijk moest kijken, maar Peter had de boodschap al begrepen.

'Wiet, kom mee, met die vent valt niet te lullen'.

En dus begonnen we als een soort aangeschoten wild aan onze terugtocht richting oefenruimte, die op dat moment al niet meer van ons was.

'Jongens, hou er maar mee op. Foute boel met die agrariër hier.'

We vertelden hoe onze bezemmissie was afgelopen en Hans stelde voor om samen met Don toch nog eens met die oude knakker van gedachten te wisselen. Net of die twee gasten er wel netjes uitzagen. Nou ja, ze hadden in ieder geval geen sigaretjes tussen hun vingers. Na nog geen 5 minuten waren de heren terug.

'Inderdaad, weggezen hier.'

We hebben nog even flink ons best gedaan om de schuur weer in de oorspronkelijke staat terug te brengen en zijn daarna maar naar de kroeg gereden. Later hoorden we dat onze opgeschoren vriend uit 1890 al een jaar of twintig zijn erf niet was af geweest en dus een paar revolutionaire jaren van de sixties had overgeslagen.

Dutch Concert zonder Peter

Achteraf misschien maar beter zo. Wat zou er gebeurd zijn als we onze koppen die avond niet hadden laten zien en een week later nietsvermoedend onze versterkers hadden laten blazen? Ik denk dat we dan nu nog met een gevoelig geweten rond zouden lopen. Niet ondenkbeeldig, dat de oude baas ter plekke het loodje zou hebben gelegd.

Ongeveer een jaar nadat ik erbij was gekomen, gingen we wat progressievere muziek spelen, want een van onze voor-

beelden, Cuby and The Blizzards, ging toen ook een beetje de blues verlaten. Dus konden wij niet achterblijven. We speelden uiteraard eigen nummers. Het aandeel instrumentale muziek nam snel toe met als gevolg dat Peter er steeds vaker een beetje voor Jan met de korte achternaam bijstond. Logisch, dat hij het op een gegeven moment voor gezien hield.

Een paar maanden eerder had zich binnen de band een stevig conflict voorgedaan. We hadden een jongen gevonden, die wel wat werk voor ons kon regelen. We vonden het best, hij ging zijn gang maar. Het bleef niet bij woorden. Aad had al snel geregeld, dat we een paar maanden lang vier keer per week in een tent in Rotterdam konden spelen. Doen natuurlijk. Hans en ik hadden al besloten om de volgende dag ons ontslag bij onze bazen aan te kondigen. Voor ons stond het vast: wij wilden de rest van ons leven muziek maken. Maar Peter zat nog op school en was niet van plan om zijn opleiding op te geven voor dit bandje. Drummer Don moest de knoop maar doorhakken. IJskoud zei hij: dan doen we het toch gewoon niet! Hans flipte helemaal en het is eigenlijk nooit meer echt goed gekomen tussen die twee. Thuis had ik al opgetogen verteld over mijn ontslagbesluit en was ik door mijn moderne broer voor gek verklaard omdat ik mijn wereldbaan als bijrijder er aan wou geven. Achteraf gezien waren we hoogstwaarschijnlijk al na een paar avonden spelen uit die tent gezet, want we waren helemaal niet zo goed als we toen dachten.

We speelden onder andere de hitsingle Appleknockers Flophouse van Cuby en dat was geen geïjkt bluesschema. Het kostte mij wat meer moeite om het akkoordenschema te onthouden. Met name dat einde! Het was om wanhopig van

te worden. Professioneel als ik was heb ik toen maar de weg van de minste weerstand gekozen. Ik kalkte met grote viltstiftletters de namen van de drie eindakkoorden F, C en Dis achterop mijn speakerbox. Dus als we het nummer speelden en het slot kwam in zicht, dan moet het de vaste fans van Dutch Concert (want die hadden we wel) zijn opgevallen dat de bassist altijd een paar stappen achteruit deed en in het walhalla achter de installatie staarde.

Veel nummers en vooral themaatjes waren aan het brein van Hans ontsproten. Nog steeds vind ik enkele van zijn vondsten ijzersterk. Wel was hij vaak beïnvloed door de laatste elpee van maakt niet uit wie, die hij net gehoord had. Was niets mis mee. Tot die ene keer dat hij een countryachtig liedje liet horen en ons uitnodigde om even mee te spelen. Dit duurde precies dertig seconden. Toen hield de drums ineens op. Onze Don stond kaarsrecht als een lakei achter zijn drumstel en sprak de legendarische woorden: dit vertik ik; als ik dit moet spelen stap ik nu nog op. Einde discussie.

Onze beperkte installatie bleef toch voortdurend een probleem. Vooral Hans kampte vaak met een gebrek aan volume met zijn kermisversterkertje van het merk Audio Sonic. In die tijd pleitte het voor een band als er veel spullen op het podium stonden. Belangrijk was ook, dat de gitarist snel speelde en dus veel noten produceerde. Dan moest ie wel goed zijn. Als bassist maakte je indruk door veel over de hals van je bas te flitsen (dus ook de hoge posities) en de drummer had minimaal twee toms en sloeg veel en druk op bekkens.

Onze gitaarbeul kocht er drie extra boxen bij. Het zag er allemaal behoorlijk imponerend uit. Toen onze regelaar tijdens een optreden op de Voorstraat in Delft opnames kwam

maken en een paar microfoons voor de toren zette had hij een probleem. Er werd niets opgenomen. Dus klusjesman Aad eerst zijn eigen spullen checken, maar die bleken in orde. In alle vertrouwen heeft Hans hem toen verteld dat er slechts in twee boxen speakers zaten en dat de rest er voor de show bijstond.....

De keuze van ons meer gewaagde nieuwe repertoire had wel gevolgen. We traden nog maar zelden op. Maar oefenen! Liefst drie keer per week!

Het moet stomvervelend hebben geklonken met de gitaar van Hans als enig melodieinstrument. Nummers hadden allemaal de vorm van een suite (losse stukjes achter elkaar) en de lengte varieerde van een half uur tot drie kwartier. De titels waren vaak uit de lucht gegrepen of hadden betrekking op mijn zeer succesvolle militaire dienstperiode van twee maanden. Zo hadden we nummers als S5 en S6.

Uiteindelijk vonden we dat we een echte manager nodig hadden. Onze eerste echte regelaar was een bekende naam in ons popland. Zo bekend dat ik zijn naam verdrongen heb. Regelmatig werd er een optreden geboekt en als we dan bij de zaal aankwamen wist men van niets. Wel weer een bus gehuurd. Daar deden we niet moeilijk over; bij de eerstvolgende gig die wel doorging hielden we gewoon die kosten van zijn gage af. Niet helemaal zonder risico, daar de man in het verleden al eens gezeten had als souteneur en dus ook nog een ander soort mensen in zijn kennissenkring had.

Bij een optreden op de Kinderboerderij in Delft maakten we een fraai staaltje mee. Meneer de manager vroeg ons om één van onze speakerkasten open te schroeven. Hij wilde namelijk zijn op die avond gestolen opgezette beestjes uit het gebouw daar in laten verdwijnen. We weigerden beleefd

waarop ie ze toen maar onder zijn jas heeft verborgen. Tegenover onze ouders vertelden we maar niet dat hij onze manager was.

Maar het ging ons maar om één ding: werk met de band. Later vonden wij een betere ritselaar, ene Hugo, die o.a. Group 1850 onder zijn hoede had. Hij zag wel iets in ons en voorzag ons van wat optredens, maar toen we binnen een soort tournee in het voorprogramma van Living Blues zouden komen, presteerde ook deze man het om een dag van te voren te melden dat het toch niet doorging. Dat heeft hij geweten! Binnen een half uur stonden Hans en Don schuimbekkend voor zijn deur om te vragen of hij deze praktijken soms van zijn voorganger had geleerd.

Ook had deze Hugo een soort toerneetje op Texel voor ons klaargestoomd. Inkomsten waren op recettebasis, dat wil zeggen: boven de vijftig bezoekers kregen we onze normale gage en alles eronder fl 2,50 per bezoeker. Daar stonden we dan iedere avond bij de deur te tellen. Natuurlijk waren we de klos. Natuurlijk was het slecht weer en kwam er niemand met de boot naar de camping. En natuurlijk was de slaappleaats hopeloos en was er geen ontbijt.

Deze grap heeft ons alleen maar geld gekost. Hans' vriendin vergat een tas met kleren en die is nooit meer gesignaleerd. Ik ging er heen met het naïeve idee, dat ik daar geld zou verdienen, dus vond ik vijf gulden voor onderweg wel genoeg. Eind van het verhaal was, dat Hans mij voor een vermogen heeft moeten trakteren, meestal op frikandellen. Nog steeds ben ik ze aan het terugbetalen.

Uiteraard moesten wij ons enkele dagen ziek melden bij onze werkgevers en bij mij en Don liep dat goed af. Geen controle. Hans had wat minder geluk. Toen een klant op zijn werk naar hem vroeg zei zijn chef datie ziek was. Wat

vreemd, zei de klant, ik zag hem net nog een bus inladen. Het kostte onze gitarist drie vrije dagen.

Hugo ging verder dan alleen maar optredens regelen. Hij gaf bijvoorbeeld ook advies op het gebied van onze kleding. Daarmee was hij in ieder bij Wiet Bliemert aan het verkeerde adres. Hoe haalde hij het in zijn hoofd om kritiek te hebben op mijn (eeuwige) legerjasje? En waarom mocht ik niet op iedere foto met mijn handen in mijn zakken staan?

We vonden ons zelf altijd veel beter dan elke andere amateurband die we hoorden. Altijd was er wel wat af te kraken op bijvoorbeeld de gitarist, de bassist vloog niet over de hals van zijn gitaar of het haar van de drummer was te kort. Op een keer speelde er vóór ons een bandje bestaande uit goedwillende jonge jongens. En gelachen dat we hebben om met name de sologitarist! Toen wij aan de beurt waren en onze karige spullen uitpakten, bleek dat alle snaren van Hans z'n zelfbouwgitaraar eraf waren gelazerd. Het was duidelijk: God strafte onmiddellijk.

Ook op muzikaal gebied probeerde onze manager ons te prikkelen om wat afwisseling in onze sound te brengen. We hadden geen idee waar hij het over had. Wat was er nu saai aan een heel optreden instrumentale muziek van een trio bestaande uit gitaar, bas en drums? We waren er echt te stom voor. Toch kreeg Hugo het voor elkaar, dat we een poging deden om er een vierde muzikant bij te zetten. Eerst kwam hij aan met een ervaren gitarist. Je zag de blik van Hans al: concurrentie. Dat voorstel was bij voorbaat ten dode opgeschreven.

Het tweede idee had meer succes : een saxofonist. We wisten niet eens hoe zo'n ding eruitzag! Al spoedig kwam er een bejaarde blazer langs. Dat wil zeggen, bejaard naar

onze maatstaven. Hij bleek pas dertig te zijn. Ik geloof, dat hij al enigszins kalend was. Maar dat werd gecompenseerd door een stoere ringbaard. Ed bleek een zeer handige vent, die even een wat rustige periode had met zijn eigen band en ons graag een tijdje wilde helpen. Hij heeft ons bij een mislukte optreden flink uit de brand gered. We speelden in Amsterdam bij de toenmalige Communistische partij en dreigden muzikaal gezien compleet af te gaan, maar Ed greep de macht en presteerde het om de aandacht van de aanwezigen volledig naar zich toe te trekken. Hij liet ons een zeer zacht achtergrondmuziekje spelen. Het zal waarschijnlijk wel een blues geweest zijn, want veel verder ging onze kennis nog steeds niet. Onze ringvink greep de microfoon en begon op fluisterende toon een biljartwedstrijd te verslaan. De zaal reageerde dolenthousiast.

Helaas bleek later op de avond dat Ed behalve in het grijpen van de macht en de microfoon, ook nog uitblonk in een minder aangename discipline, te weten het grijpen van portefeuilles. In de pauze betrapte Hans hem in de gang op hetaartheid, toen hij met zijn lange tengels in de binnenzak van een jas zat. Onze potige gitaarheld greep Ed in zijn nek, die kreunde en onmiddellijk stopte met deze activiteit. We hebben hem nooit meer terug gezien. Ook niet om zijn gage voor die avond op te halen.

Inmiddels hadden we een vaste saxofonist bij de band, Ruud uit Den Haag. Hij was nog jonger dan wij maar had toch al de nodige ervaring. Ik persoonlijk kon het erg goed met hem vinden, vooral op het gebied van een biertje drinken. En een verhalen dat hij had. Al was 't waarschijnlijk allemaal verzonnen, je lag krom van het lachen. Achteraf heeft deze jongen onbedoeld een belangrijk aandeel gehad in het verloop van mijn verdere loopbaan. Hij had eens een

keer zo'n lange zwarte toeter meegenomen naar de oefenruimte. Het ding bleek een klarinet te zijn en zou nog steeds daar in de kast gelegen hebben, als ik Ruud niet gebeld had. Ik was nieuwsgierig geworden en vroeg 'm of ik het instrument een keer mee naar huis mocht nemen. Uiteindelijk is deze grap geëindigd in een Conservatoriumstudie Klassiek Klarinet. Zo raar kan het dus lopen!

Uiteindelijk vonden we met Dutch Concert een prachtige oefenruimte, Het Kruithuis geheten. Dit Middeleeuwse gebouw lag buiten de bebouwde kom, dus niemand had last van ons. In het weekend was altijd de padvinderij aanwezig. Wat ze daar deden behalve knopen in touwen leggen is me nog steeds niet duidelijk. Maar we vielen bij hen in de smaak omdat wij er geen zootje van maakten. En ze waren in het verleden wel anders gewend. Verder was er een kano-stalling van ons aller studentenvereniging Laga. Ons brave gedrag werd beloond: we kregen al snel een eigen sleutel en een afsluitbare kast voor onze apparatuur.

Op het terrein stond ook nog een woonhuis. Dus we hielden de eerste keer ons hart vast en verwachtten ieder moment een door het lint gegaan figuur op onze verdieping die ons vanwege de herrie weg zou sturen. Niets was minder waar. De oudere man (ik denk dat hij ver in de 70 was), vond het allemaal prachtig wat we deden en regelmatig troffen we hem luisterend aan onderaan de trap. Hij wist ook precies wanneer we er een nieuw nummer bij hadden. Een gouden figuur. We vonden het heel naar toen zijn zoon op een avond kwam vertellen, dat zijn vader, meneer De Ronde, die nacht was overleden.

Het kruithuis

Op een avond hadden we onze spullen weer opgezet om te gaan oefenen. Hans sloeg het eerste akkoord aan. Op dat moment leek het wel of er een aardbeving volgde. Het hele gebouw stond te trillen op zijn grondvesten en we wisten niet hoe snel we naar buiten moesten. Wat bleek? Recht tegenover het Kruithuis was een gebouw van de Delftse Lijm en Gelatinefabriek letterlijk de lucht in gegaan. Er zijn toen zelfs een paar doden gevallen. In de fabriek werden dierenbeenderen gereinigd in o.a. benzine en waarschijnlijk heeft iemand zijn laatste sigaret opgestoken zonder nog een wens te mogen doen.

Met de Sound-City torens in het kruithuis

Na het getob met onze gebrekkige apparatuur namen Hans en ik een belangrijk besluit. We gingen echte spullen kopen. En wel op afbetaling. Bij de fa. Servaas in Den Haag schafte we beiden een Sound Citytoren aan. Het heeft ons 24 maanden gekost om het spul ons eigendom te laten worden. Al eerder hadden we onze zelfbouwgitaren vervangen door gekochte exemplaren. Nog heel even hebben we de illusie gehad dat die imitatiemodellen van het merk Eko net zo goed zouden klinken als de originele Gibsons. Maar dat was natuurlijk niet het geval.

Je geloofde in die tijd wel meer onzin die je te horen kreeg. Zo werd mij wijsgemaakt dat mijn basboxen (hoezo bas-

boxen, er zaten precies dezelfde speakers in als in die van Hans!) beter zouden klinken als ik er een paar sleuven in zaagde. Natuurlijk volgde ik deze raad op en op een avond heb ik de achterschotten verwijderd en er de zaag ingezet. De volgende oefenavond haalde ik het spul uit de kast en het leek wel of de gaten weer waren dichtgegroeid. Ik begreep er niets van. Totdat ik naast me Hans keihard 'gut' en "verdorie" hoorde zeggen. Dat betekende nooit veel goeds. Dat was namelijk zijn manier om te laten merken dat hij ontzettend kwaad was. Deze keer terecht: ik had in zijn boxen zitten zagen.

Op het laatst hadden we tijdens de optredens met Dutch Concert nog een rare act midden in een ingewikkeld nummer. Hans en ik grepen dan ineens onze bierfles en gingen quasi dronken een liedje over piraten zingen. De titel was dan ook : Hooray with the parrots, hooray, hooray. Pas later kwamen we er achter dat we het over papegaaien hadden in plaats van zeeschuimers.

Onze manager Hugo, altijd bereid ons te helpen met het verbeteren van onze apparatuur, wist dat Group 1850 nog een goede voorversterker voor de zanginstallatie over had, en dacht dat wij die wel konden gebruiken. Er werd dan wel nauwelijks gezongen in die fase van ons bestaan maar de toeteraar en het broodnodige praatje moesten toch via een microfoon voldoende versterkt worden.

Nou, met die versterker stonken we er natuurlijk weer volledig in. De zanger van Group 1850 zou het wonderapparaat persoonlijk bij me langs komen brengen. We waren tenslotte muzikanten onder elkaar, niet waar. Maar die collegialiteit bleek in de praktijk ook wel weer mee te vallen. Boter bij de vis oftewel meteen betalen. Van ellende heb ik

toen die fl 300 maar van mijn ouders geleend. Het ding (een andere naam had ik er niet voor) bestond uit een bakje vol met elektronica. Het had al gauw de bijnaam: het aquarium. Het gaf absoluut niet zo veel vermogen als ons verteld was. Het zorgde tijdens het voorprogramma van Long Tall Ernie & The Shakers in ieder geval wel voor een spectaculair vuurwerk toen het ter plekke ontplofte.

Zelfs die super dure versterker van Sound City bleek niet volmaakt. Na een paar maanden begon het ding te kraken dat het een lieve lust was. Na wat geexperimenteer kwam ik erachter, dat het probleem verdween als de versterker op zijn zij stond. Het gevolg was dat ik een tijd voor gek heb gestaan met een versterker die als een toren op die hoge boxen stond. Om even aan de knoppen te kunnen draaien, had ik een stoel nodig!

Onze stamkroeg leverde ons twee roadies, Ed en Allie. Een paar apart. De ene was niet langer dan 1.40 meter en de lange, Allie, torende de hemel in met bijna 2 meter. Zij vonden het om een of andere reden ontzettend leuk om al die zware rommel voor ons te sjouwen. Voor ons was het belangrijk voor ons image. Als je mensen bij je band had, die voor je werkten, dan moest je wel goed zijn. In eerste instantie wilden ze er geen geld voor hebben, maar dat vonden wij onzin. Regelmatig gebeurde het vervolgens, dat ons personeel meer verdiende dan wijzelf.

Nooit vergeet ik die keer dat de bus na een optreden een lekke band had. No problem, onze jongens zouden dat wel even fiksen. Nu was het op dat terrein nogal donker. Ed schoof in the blind onder de wagen om het reservewiel los te draaien. Na enige tijd voelde hij een nogal kleffige plek aan zijn hoofd. Het zaakje bleek enorm te meuren. De beste

jongen was met zijn kop in een hoop stront gedoken! Op de terugweg moest hij zo ver mogelijk achter in de bus gaan zitten, want het was werkelijk niet te harden.

Als een van de twee heren niet kon was er altijd wel een andere kroegganger die het overnam. Met als gevolg dat de sleutel van onze oefenruimte nogal eens rondzwierf. Dat bleek toen we daar zelf op een zondag een keer moesten zijn en we binnen een hoop gekreun en gegiechel hoorden. Onze invalroadie had zijn kans gepakt om zijn vriendinnetje eens even extra te verwennen.....

Met die huurbussen was er altijd wel schade. Er werd in die tijd door de bestuurders gewoon doorgezopen. Nu kon je wat lakschade wel verdonkeremanen met autopoets, maar dat lukte niet in alle gevallen. Dus dan had je weer pech en kon je het beetje dat er verdiend was die avond bij de verhuurder inleveren.

We hadden een keer op koninginndag twee optredens staan. Eén 's middags in een dorp vlak buiten Delft en één 's avonds in onze thuishaven, Delft. Op weg naar de eerste klus brak de koppelingskabel. Driver Hans wist de wagen gelukkig via een truc met de startmotor na iedere stop weer op gang te krijgen. Alleen leek het dan of die kar de hik had. Terug naar Delft zijn we nog even langs het verhuurbedrijf gegaan maar helaas, alles was die dag verhuurd. Aan ons het vriendelijk verzoek of we ons a.u.b. de rest van de dag nog even op deze manier konden redden. Na afloop waren we allemaal nogal misselijk van het heen en weer geschud.

Ook het benzinegebruik van sommige bussen was schrikbarend. Ik herinner me een optreden op een festival in Almelo. Toen we daar eindelijk aankwamen, kregen we te horen dat het aantal bezoekers nogal tegen viel. Dat kon je inderdaad

wel zeggen, want toen wij ons eerste nummer inzetten waren er precies twee man aanwezig. Om er nog wat extra sfeer aan te geven ging men tijdens ons optreden maar alvast opruimen. Het tapijt werd letterlijk onder onze voeten opgerold. De terugtocht duurde uren en uren. Die Volkswagenbus had behalve zijn drankverslaving nog een andere eigenschap: hij ging niet harder dan 50 kilometer. Het laat zich raden hoe laat we in ons bed lagen die zondag. Het zal niet veel vroeger dan vijf uur geweest zijn. En gewoon de volgende ochtend om half acht weer naar onze baantjes. Maar ja, we waren en we bleven jong en hadden er alles voor over.

Toch gingen het gebrek aan optredens en aan succes in een zaal en het niks verdienen me uiteindelijk opbreken. Na de zoveelste aanrijding en dus het verlies van de borg was ik het toch echt zat en heb ik achter de rug van Hans en Don om een advertentie gezet.

Jammer alleen, dat zij thuis dezelfde krant lazen.....

Die kleding! Dat kan toch niet! (volgens onze manager Hugo)

Augustus 73 – Finally

Eindelijk weer optredens

We moesten weer naar huis. Onze vakantie in Epe was zeer geslaagd geweest, maar aan alles kwam een eind. En Peter, mijn vriend en mede vakantievierder met wie ik in Dutch Concert had gespeeld, moest binnenkort weer aan de slag met zijn wereldjob als schoonmaker in de kernreactor in Delft. Het wel of niet slagen van een vakantie werd bepaald door de hoeveelheid bier, gebakken eieren en of er op vrouwelijk gebied gescoord was. Nou, dat zat wel goed dat jaar. Zon en dat soort ongein hadden we niet echt nodig. Onze gevleugelde uitspraak: in de kroeg schijnt geen zon.

Toen ik thuis kwam, vertelde mijn vader dat er een jongen aan de deur was geweest die blijkbaar iets van mij moest. Hij had zijn naam en adres achtergelaten. Dus de volgende dag er maar meteen heen. Ik moest zijn in de Jacoba van Beierenlaan, maar echte huizen stonden daar niet. Wel een stuk of vier behoorlijk uitgeleefde studentenflats. De stoute schoenen aangetrokken en na het nodige vragen (er was niet echt een huisnummer) kwam ik op de goede verdieping aan. Daar trof ik in een soort algemene ruimte een aantal toekomstige steunpilaren voor onze maatschappij.

Blijkbaar zaten ze net in studieoverleg want ze hadden allemaal een biertje in de hand. Voor ik het wist had ik er zelf ook eentje vast. Dat was in ieder geval een aardig begin. Ik vertelde dat ik ene Onno zocht en onmiddellijk reageerde een aardige gozer met een flinke baard. Hij vertelde me dat hij in een band speelde en via de pianist van een andere

band mijn naam had gekregen. De band had serieuze plannen, maar wilde er wel een bassist bij. Ik beaamde, dat een band zonder bas niks is. Ik wist mezelf wel te verkopen. Ik begreep dat alle vier de leden student waren of iets wat daar op leek. De oudste heette Hans en was een jaar of 32. Niemand mocht weten dat hij al afgestudeerd was. Hij had al een half jaar als ingenieur bouwkunde gewerkt maar en was daarin zo geflipt, dat hij er nooit meer iets mee te maken wilde hebben. Het bleek een ontzettend aardige jongen. Hij speelde sax en dwarsfluit. Drummer Wim was al een halve eeuw bezig met afstuderen evenals gitarist Johan en pianist Onno. Ze deden geloof ik allemaal bouwkunde.

Een weekje later, op een maandagavond, was de eerste repetitie. Voor de afwisseling weer eens in een kraakpand. Ook nu waren alle nummers instrumentaal, maar alles zat geraffineerder in elkaar dan ik gewend was. Ook was er door de piano en de blaasinstrumenten veel meer variatie.

Binnen een paar weken was ik ingewerkt en dat was ook wel nodig want de optredens stroomden vrij soepel binnen. De aanpak van deze jongens stond me erg aan. Een van de vele studenten in de flat, Chris, was de manager en een andere, Joost geheten, reed ons met de bus.

Er waren in Delft veel TH-gebouwen en de jongens bleken een hoop kontakten in die wereld te hebben, ze studeerden dan ook al jaren. Ik heb in al die hoge gebouwen wel minstens één keer gespeeld.

Mijn eerste optreden met die band was niet in Delft maar in Amsterdam. Toen we in dat pand, een smerig oud fabrieksgebouw, naar binnen liepen, kwam er meteen al een zombie-type naar mij toe die vroeg of ik wiet wilde kopen.

Na afloop van het concert, toen iedereen weer in de bus zat voor de terugtocht, had ik plotseling een prettig oogkontakt

met een girl. Ze kwam naar de auto toe, ik draaide onmiddellijk het raampje naar beneden en net op het moment dat er van lichamelijk contact sprake had kunnen zijn, startte onze driver Joost de auto en reed weg. Ik heb hem vervloekt. Nog groter waren mijn moordneigingen, toen ik op de volgende repetitie te horen kreeg dat hij de bus tijdens het terugrijden naar het verhuurbedrijf in elkaar had gere-den. Weg verdienen. Ik was toen in staat om op te stappen en begon te geloven dat het bussyndroom van mijn vorige band Dutch Concert mij achtervolgde.

Finally

Was er bij die vorige band altijd veel lol te beleven onder het genot van de nodige alcohol, bij Finally lag het accent op een ander genotmiddel. Er werd flink geblowd. Ik zelf heb me daar niet al te vaak aan bezondigd, maar bij de

meeste van onze bandleden ging het er in als pap. Ik heb vaak genoeg meegemaakt, dat er voor een optreden al een aardige wiettaart door de heren was genuttigd. En als we bij Hans thuis waren (waar dat dan ook was, hij woonde elke week ergens anders) kwam er vaak een of andere dampende theepot te voorschijn. Alle aanwezigen gingen dan ineens als een halve zool kijken en met hun kop boven dat ding hangen en zeiden dan dat het errug fijn was.

'Dit is het gewoon, weetjewel'.

Ik deed daar niet aan mee, maar bij mij liep in die tijd het alcoholgebruik nogal eens uit de hand. Ik werkte toen in een distilleerderij. Dat was in mijn geval natuurlijk vragen om moeilijkheden. Ik hoor mezelf de dag voordat ik daar begon nog zeggen, dat ik daar natuurlijk niet ging zuipen, want dan zou het eind zoek zijn. Nou, het eind was al heel snel zoek. Het werk was op zijn zachtst gezegd nogal saai en al op dag drie ging ik om 5 uur zo dronken als een konijn in mijn autootje(!) naar huis. De werkdag ging zo wel lekker snel voorbij. De score op die woensdag was zo ongeveer een fles bessenjenever en een halve fles citroenbrandewijn. Beetje aan de zoete kant, dat wel.

Tussen de middag ging ik regelmatig langs bij mijn vriend Peter, die aan de overkant woonde. Als ik daar dan binnenkwam ging zijn moeder onmiddellijk koffie voor me zetten.... Dat kon natuurlijk niet lang goed gaan. De leiding van het bedrijf had het ook wel begrepen. Na vier weken werd ik overgeplaatst naar de sherry en portafdeling. Een goede zet van ze, want dat spul was werkelijk niet naar binnen te krijgen.

Ook mijn blowende muziekmaten bij Finally begonnen zich wel een beetje zorgen om mij te maken. Het gebeurde nog wel eens een keertje dat ik flink aangeschoten thuis kwam.

Dan maakte mijn moeder in allerijl nog even een omeletje voor me klaar en omdat er daarna niet echt meer met me te communiceren viel, werd ik maar naar boven gestuurd, naar mijn nest. Zo, daar knapte je wel van op, ogen dicht en even een dutje doen. Maar wat was dat? Dat leek wel het geluid van een remmende auto. En was dat onze deurbel? Die stem, dat was toch shit, het was Chris van de band. Dat was waar ook: een optreden vanavond! Die avond werd het bepaald niet Bliemert op z'n best en dan zeg ik het voorzichtig.

Finally live

Eén van de laatste keren dat ik met Finally heb opgetreden, hadden we 's middags geoefend in het gebouw waar we 's avonds onze show gingen opvoeren. Nog hoor ik Johan en Chris op smekende toon aan me vragen, of ik in die paar tussenuren alsjeblieft niet naar de kroeg wilde gaan. Natuur-

lijk niet, loog ik en stapte in mijn karretje op weg mijn stamcafé, De Klomp, bierhal sinds 1615. In mijn spiegel zag ik de auto van Chris. De twee jongens hadden zo'n blind vertrouwen in me dat ze me waren gevolgd. Nou, dan moesten ze vroeger opstaan. Ik deed of ik braaf naar huis ging, ze traptten er volledig in en toen ik ze zag afhaken, reed ik alsnog naar mijn bestemming. Dat werd dus mijn laatste optreden met die band. Wim heeft een paar keer zijn drumsticks in mijn lichaam moeten priemen, omdat ik tegen mijn Sound-Citytoren stond te leunen. Het hele spul dreigde om te vallen. Tot overmaat van ramp stond mijn volume op stand 10. De jongens zeiden al na het eerste nummer, dat ik zachter moest, maar ik ging uit van mijn volumeknop die braaf op 5 stond. Maar ik bleek met mijn dronken knop aan de achterkant van de versterker een soort turboknop te hebben omgezet. Zelfs nu, 33 jaar later, weet ik nog steeds niet waar hij voor diende. Het gevolg was echter wel dat mijn hele sound vervormde. Maar ja, ik hoorde in mijn toestand niet zo veel.

De bekende druppel voor Johan, die geen druppel dronk, kwam een week later toen het THkrantje uitkwam met een foto van ons optreden. Er stonden slechts twee bandleden op. Wim en Johan. En wat stond eronder? Drummer Wim van de groep Finally met de dronken bassist Wiet Bliemert. Ik denk dat hij spontaan aan de drank is geraakt.

April 74 – Dynamic Five

Helaas bleek dat ook in het vak der bier- en jenever-brouwers geen toekomst voor mij was weggelegd. Na precies een half jaar verblijf tussen de alcohol was ik voor de zoveelste keer in vijf jaar tijd ontslagen.

Dit keer kreeg ik gewoon een WW-uitkering. Ik was die rotbaantjes zo langzamerhand ook flink zat. En omdat men blijkbaar in de brouwershoek van de maatschappij ook al niet op mij zat te wachten, nam ik me voor om er gewoon niet meer aan te beginnen. Toch maar eens wat in de muziek proberen. Dus: op zoek naar een band met werk. Eerst nog even van het vakantiegeld dat ik nog tegoed had, een klarnet gekocht. Een echte Chinese van fl 295. Ik heb er wat uren op gestudeerd! Het ding was niet op intensief gebruik gebouwd en raakte regelmatig overspannen. Dan zat ik er weer even aan te sleutelen en kon ik weer vooruit. Dat was de prettige erfenis van de familie Bliemert: altijd eerst zelf proberen.

Daarna maar weer eens de bekende advertentie geplaatst, nu in de Haagsche Courant, want die had een veel grotere oplage. De inhoud van zo'n bericht was bijna altijd hetzelfde: 'basgitarist in bezit van installatie zoekt goede band'. Alleen had ik er dit keer het woordje 'beroeps' bijgezet. Bluffen was mij tenslotte niet vreemd.

Er kwamen twee serieuze reacties. De eerste was van de goeddraaiende popband Labyrint en nummer twee was een amusementsorkest in oprichting. Een paar dagen later bezocht ik een optreden van de eerste band, Labyrint. Ik was behoorlijk onder de indruk. Ik hield nog even de boot af en

wilde eerst ook bij het orkest langsgaan.

Nadat ik in Den Haag een wat sullige jongen, ene Peter (hij scheen te zingen), had opgehaald, reden we direct door naar Dordrecht waar het allemaal moest gaan gebeuren. Het begon al lekker. Op de A16 stonden we twee uur in de file omdat ze net op dat moment de Drechtunnel aan het graven waren. Aangekomen op het adres in Dordrecht werden we verwelkomd door een merkwaardig mannetje. Laten we hem Kees noemen. Hij vertelde dat hij als drummer jaren in het circus had gespeeld, maar dat de tijd nu rijp was om weer eens bij onze oosterburen te gaan spelen. De echte onvervalste nachtclubwereld. Het grote voorbeeld in die tijd was de indoband The Tielman Brothers, die daar geld als water scheen te verdienen. Het klonk allemaal veelbelovend. Hier zat ik op te wachten! Een muzikale voorkeur had ik niet meer wat werk betreft, want het was me lang geleden al duidelijk geworden, dat het doorsneepublik niet op moeilijke muziek zat te wachten. Ik besepte, dat ik met mijn lange haar geen kans zou hebben in deze glamourwereld. Mijn haar in een staart? Nou ja, dat moest ik er dan maar voor over hebben. Eerst die optredens maar eens zien. Met een band naar Duitsland, gaaf!

Vol van mijn nieuwe toekomst reed ik via Den Haag (Peter moest daar afgezet worden) weer naar huis. Daar vertelde ik de gouden verhalen en tot mijn verbazing reageerde men nu eens een keer niet negatief. Mijn broer bood me zelfs spontaan een zwart pak aan dat hij toch niet meer droeg. Het kon niet op!

Een tijdje hoorde ik weinig tot niets uit Dordrecht. Maar na een week of drie kwam Kees met de mededeling, dat hij het orkest min of meer compleet had Bij mijn volgende bezoek

ontmoette ik twee zeer sympathieke jongens van mijn leeftijd, die ook het gedoe van die moeilijke popmuziek met weinig werk zat waren. Gitarist Jack bleek voortreffelijk te kunnen zingen en organist Gerard had ook een uitstekende achtergrondstem. Van Peter heb ik nooit meer wat vernomen. Er werd nog gezocht naar een saxofonist, maar dat had geen haast. Ik begreep, dat je in die amusementswereld altijd wel een vakkundige toeteraar kon krijgen, als je maar werk te bieden had. Wekenlang hebben we vijf dagen in de week in een huiskamer(!) in Dordt geoefend.

In het pak voor de Dynamica Five

Ik had tijd genoeg, want ik liep in de WW. Zo af en toe moest er voor de vorm even gesolliciteerd worden om de uitkeringsinstantie tevreden te stellen. Ik schreef dan keurig met de hand een brief naar een willekeurig bedrijf. Ik zette er naar waarheid in, dat ik in korte tijd al de nodige werkgevers had versleten, om de kans dat ik werd aangenomen niet

te groot te maken. Als klap op de vuurpijl gebruikte ik een groen- of paarsschrijvende pen. Dan moest het wel lukken.

Die broek...en dat haar! 2e van rechts is Cor, de buurman

De band maakte een demo en we moesten natuurlijk op de foto voor het boekingskantoor, dat inmiddels ingeschakeld was. Maar ja, we heetten de Dynamic Five en waren met zijn vieren. Geen probleem, de buurman van de muziekzaak naast Kees, Cor geheten, trok wel even zijn smoking aan en poseerde met ons mee. Nee, ik hoefde geen andere broek aan te doen, de foto zou tot het bovenlichaam beperkt blijven, mijn vale spijkerbroek kwam er echt niet op. En nee, mijn haar hoefde niet in een staart. En nee, scheren was echt niet nodig. Nou, het resultaat was verbluffend. Die broek, maar ook dat haar! Nu nog verbaast het me, dat geen enkele zaaleigenaar in die tijd er moeilijk over heeft gedaan. Misschien was ik wel een soort voorvechter.

Na een maand of wat kregen we een vaste blazer, een ras-echte Amsterdammer, Dick geheten. Hij was al 43, had een dijk van een ervaringen speelde zo ongeveer alles mee wat hij hoorde. Wel met het nodige gevloek, want omdat wij groentjes geen benul hadden van een blaasinstrument speelden we veel nummers in zogenaamde poptoonsoorten met als gevolg dat de arme Dick de meest onmogelijk fratsen op zijn toeters moest uithalen. Bovendien was de beste man niet bepaald vrijwillig bij ons gekomen. Hij liep zo ongeveer zijn halve leven in de WW en tegen de tijd dat de bijstand dreigde, ging hij weer een tijdje wit in een orkest spelen. Ditmaal had het Arbeidsbureau Amsterdam hem gewoon gestuurd! Hij was altijd aan het schelden, daar kon zelfs ik een puntje aan zuigen, maar was een kleurrijk figuur met wie we ontzettend konden lachen.

Binnen drie maanden kwam het eerste optreden: op de pier in Scheveningen. Nog even snel een wit overhemd scoren in Delft. Een ramp in die tijd; alles was gekleurd. Ik denk dat ik iedere kledingzaak in de stad heb gezien. Maar de volgende avond stonden vijf dynamische figuren boven de Noordzee swingend muziek te maken, in een wit overhemd. De tent heette het Kaperschip en bevond zich op een van de vleugels van de pier. Om daar te komen moest er op het laatste stuk flink geklommen worden met het volgeladen autootje. Bovenop even de handrem erop, ai... die bleek niet zo goed te functioneren.....Langzaam maar zeker gleed ik naar beneden richting het water. Gelukkig waren mijn collega's in de buurt en met veel gesjor hebben ze me tegen kunnen houden, anders had ik een zeemansgraf gekregen.

Na een zeer korte vakantie begon de volgende klus: een volle maand spelen in een nachtclub in Rotterdam. Deze zaak luisterde naar de fantastische naam: La Romantica. Er

speelde daar al jaren een Roemeens orkest en dat mocht een paar weekjes op vakantie. Het orkest begeleidde ook de plaatselijke held Big Jack Rose, een Belg van een kilootje of 150, hij deed zijn naam eer aan. Hij kwam tijdens het oefenen langs om te kijken wat voor vlees hij in de kuip had. Hij schrok er wel een beetje van, want hij had geroutineerde profs verwacht in plaats van de veredelde popfiguren die wij in feite waren. Maar hij had ook wel wat mensenkennis, bespeurde kennelijk onze motivatie. Uiteindelijk zei hij, dat hij het met ons wel wilde proberen. Gokken, noemde hij het.

Onze Big Jack had net een single gemaakt en stelde als voorwaarde, dat we dat nummer iedere avond een paar keer moesten spelen. Leek ons wel logisch. De hele maand augustus van dat jaar hebben we daar zes nachten per week gespeeld. Dus een keer of 75 datzelfde nummer!

De single van Big Jack Rose.

Dat was wat anders dan al die popgroepjes! Zo leerde je wel spelen. Die manier van leven beviel me vanaf het eerste

moment. Om een uur of half zes 's ochtends naar bed en om een uur of twaalf er weer uit. Tot tien uur 's avonds had ik de tijd voor mezelf. Jammer, dat mijn auto het zo langzamerhand echt begaf. Al die ritten naar Dordrecht hadden hem uitgeput. Weer een nieuwe motor erin en toch ook maar een andere versnellingsbak en noem maar op. Dit had tot gevolg dat het vervoermiddel regelmatig niet kon rijden en dat was voor iemand die om vier uur 's nachts klaar was met werken in een andere stad nogal onhandig. Heen naar Rotterdam met de trein ging nog wel, maar 's nachts moest ik zo'n anderhalf uur zien vol te maken voor de eerste trein zijn deuren opende. Zo af en toe kon ik met Dick meerijden, die dan in zijn kevertje via Delft naar Amsterdam scheurde, alleen werd ik dan zo ongeveer op de rijksweg afgezet. Op de heenweg nam ik 's avonds op station Rotterdam wel eens een taxi. Zo'n chauffeur staaarde me dan ongelovig aan als ik als bestemming La Romantica opgaf. Ik kwam er al snel achter, dat je erbij moest vertellen, dat je daar als muzikant werkte. Normaal gesproken kwam je er met mijn dagelijkse kloffie en lange haar echt niet binnen! Nou ja, lang? Voor deze band wilde ik wel enkele concessies doen. Dus zelf maar voor de spiegel aan het kortwieken gegaan. Het kwam niet in mij op om naar een echte kapper te gaan, daar was ik tenslotte al een eeuwigheid niet geweest. Voor mijn begrippen was het nu aan de zeer korte kant, maar in die amusementsbusiness viel ik toch nog steeds uit de toon. Het was hard werken, maar het betaalde erg goed, zeker voor die tijd. Op zondag waren we vrij, maar daar had ik in de kroeg niet veel aan, omdat al mijn maten de volgende ochtend weer vroeg op appel moesten bij hun baas of school.

Op 1 september was het feest voorbij en stormde ik weer naar het arbeidsbureau om mijn stempeltje te halen voor de volgende uitkering. Drummer Kees regelde enkele weken later nog een mooi jobje in een nachtclub in Dordrecht, de Pattapoef. Niet in het weekend zoals voor de hand zou liggen, maar op de dagen dinsdag, woensdag en donderdag. Je zou zeggen: dan zal het wel stil zijn in zo'n tent. Inderdaad, er was geen hond. We stonden voor het bedienend personeel te spelen. We maakten van de gelegenheid gebruik om nieuwe nummers in te studeren. Een ervan was het hijgnummer *Je t'aime, moi non plus*, in die tijd een gewaagd nummer. We leerden Kees daardoor wel van een andere kant kennen, namelijk als een behoorlijk seksueel gefrustreerd mannetje. Hij raakte in een soort trance achter dat drumstel, was totaal doof voor zijn omgeving en de enige oplossing was: zijn microfoon uitzetten, zo gênant was het!

Al met al begrepen we absoluut niet waarom ze ons daar ingehuurd hadden. Er zijn in die vijf weken misschien acht bezoekers geweest. Enkele maanden later, toen we al lang weer vertrokken waren, werd het ons echter wel duidelijk. We hoorden, dat de tent was opgerold. Er was een inval gedaan en het bleek, dat men beneden in de kelder coke zat te versnijden. Wij waren onderdeel van de dekmantel geweest! Verder hadden we in die tijd in het weekend zo af en toe een schnabbel, onder andere met de toen populaire zanger Tony Martin, die toen een hit had met *Een meisje zonder zorgen*. U weet wel. Hij bleek overigens gewoon Aad te heten.

Onze orkestleider begon ondertussen steeds vreemdere trekjes te vertonen. Zo had hij bijvoorbeeld een gokkast midden in zijn huiskamer gezet. Wel leuk in het begin, maar verslavend. Tussen het repeteren door stonden we toch om beurten achter dat ding, wat je alleen maar geld kostte. Ook wer-

den wij een keer uitgenodigd op onze vrije zondag. Voor de gezelligheid, zei hij. Ja mooi, toen we binnenkwamen zat de man des huizes met vrouw en hond al startklaar op de bank om eens lekker een paar seksfilms te gaan draaien. De wel-lust straalde er vanaf. De rest van de band voelde zich er vrij ongemakkelijk onder.

NEDERLANDSE TOONKUNSTENAARSBOND
ARBEIDSOVEREENKOMST **B**

Contractant 1: Staat
Contractant 2: Duitsland
Vertrant: Staat gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam

Deze overeenkomst is gesloten tussen de ondergetekende Staat en de ondergetekende Duitsland met het doel de Arbeidsovereenkomst te sluiten op 1-11-1954 te Amsterdam.

De overeenkomst is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 1. Deze arbeidsovereenkomst sluit op 1-11-1954 een termijn tot 1-11-1954.
Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.
Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 2. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 3. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 4. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 5. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 6. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 7. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 8. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 9. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 10. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 11. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 12. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 13. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 14. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 15. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 16. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 17. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 18. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 19. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 20. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 21. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 22. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 23. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 24. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 25. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 26. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 27. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 28. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 29. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 30. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 31. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 32. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 33. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 34. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 35. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 36. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 37. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 38. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 39. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 40. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 41. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 42. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 43. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 44. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 45. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 46. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 47. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 48. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 49. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 50. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 51. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 52. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 53. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 54. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 55. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 56. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 57. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 58. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 59. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 60. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 61. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 62. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 63. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 64. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 65. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 66. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 67. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 68. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 69. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 70. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 71. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 72. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 73. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 74. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 75. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 76. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 77. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 78. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 79. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 80. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 81. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 82. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 83. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 84. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 85. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 86. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 87. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 88. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 89. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 90. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 91. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 92. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 93. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 94. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 95. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 96. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 97. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 98. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 99. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Artikel 100. Het contract is gesloten op 1-11-1954 te Amsterdam.

Het contract

Eind november was het dan toch zo ver. Een contract voor drie maanden in Duitsland. Niet zo ver over de grens, dacht ik in eerste instantie. Blijkbaar had ik op school toch niet zo goed opgelet, want toen ik de landkaart er bij pakte, bleek München zo'n kleine duizend kilometer naar het oosten te liggen. Op m'n vrije dag even op en neer naar Delft kon ik

vergeten! Inmiddels had ik het al behoorlijk gehad met clown Kees en toen ik hoorde wat de verdiensten zouden zijn, meldde ik dat ik niet meeding. Ja, dat had ik gedacht. Ik werd er even vriendelijk doch dringend op gewezen, dat ik voor een jaar had getekend. Niet meedoen zou een dwangsom van fl 100 per dag gaan kosten. Ik ben zelfs nog naar de rechtswinkel geweest, maar ik bleek er echt aan vast te zitten. Geen ontkomen aan dus.

Met het voornemen om na die drie maanden alsnog op te stappen, heb ik toen maar ingestemd. Mijn haar zelf nog wat korter geknipt en mijn koffer gepakt. Ik had al een paar maanden als compensatie een baard laten groeien. Ik had weinig zin om met onze slagwerkhakker in die gare bus van hem mee te reizen, dus met Dick geregeld dat wij samen met mijn auto zouden gaan. Ik had inmiddels een aardige duit verdiend en had een betere auto aangeschaft.

Die zaterdagmorgen al vroeg in Amsterdam onze blazer opgepikt, die er nog minder zin in had dan ik. Hij had weliswaar geen contract getekend, maar werkweigering had hem hoogstwaarschijnlijk zijn uitkering gekost.

Het was die dag waanzinnig druk en het leek wel of er overal in Duitsland wegwerkzaamheden waren. Tot overmaat van ramp begon het ook nog te sneeuwen. Op een gegeven moment zijn we de Autobahn maar afgegaan en hebben ergens in een of ander dorp boven een kroeg een kamer genomen. Gelukkig hoefden we pas zondagavond in München te beginnen. We hebben ons die avond de Jägermeisters goed laten smaken!

De volgende dag was het weer gelukkig opgeklaard en bereikten we zonder al te veel problemen de hoofdstad van Beieren. Nu nog even zoeken naar de Herzogspitalstrasse, waar onze club was. Wat was die stad groot! In mijn herin-

nering hebben we in München net zo lang rondgereden als de hele tocht er naar toe. Na veel gedoe kwamen we bij onze werkgever aan.

De tent droeg de originele naam 'Moulin Rouge'. Dick en ik werden hartelijk ontvangen en na wat clichépraat in het Duits werden we naar onze kamer gebracht. Jawel, 1 kamer voor 2 personen. Hm, daar stond niets over in ons contract. Met zijn tweeën drie maanden lang tot elkaar veroordeeld zijn. Maar we konden tenminste wel de ruimste kamer inpikken, want de andere bandleden waren nog in geen velden of wegen te zien. Ons onderkomen was op de vierde verdieping gehuisvest en van een lift hadden ze nog nooit gehoord. Met als gevolg: achtentachtig treden lopen als je even naar buiten wilde. En uiteraard mocht je op de terugweg weer die sportieve prestatie leveren. Begrijpelijk dat de bassist van de Dynamic Five niet vaak buiten kwam.

Nadat de andere drie muzikanten waren gearriveerd en in hun benauwde kamertjes waren gepropt, werd de installatie opgebouwd. Nog even een korte soundcheck en het feest kon beginnen. Eerst nog even eten. Dat kon volgens de overeenkomst in het ernaast gelegen restaurant. Was bij de verdienen inbegrepen. Nou, kom maar op met die menukaart. Maar nein, dat was niet de bedoeling. We mochten uitsluitend gebruikmaken van de dagschotel. Toen die geserveerd werd ging ik zo ongeveer over mijn nek. Een zure salade met knödel en meer van dergelijk gevangenisvoedsel. Ik ben ter plekke opgestapt. Dat vraten ze zelf maar op. De rest van mijn verblijf heb ik lekker 's avonds mijn eigen prakkie gekookt, terwijl mijn collega's met pijn in hun maag van al die troep stonden te kwijlen bij de geur van mijn vitamientjes. Het mooiste was nog, dat ik, nadat ik er een keer een opmerking over gemaakt had tegen de mana-

ger van de club, 5 Mark per dag eetvergoeding kreeg. Toen mijn maten vervolgens ook een verzoek indienden werd dat afgewezen omdat ze er te laat mee kwamen.

Het spelen van 22.00 uur tot de volgende ochtend 04.00 uur was wel te doen. Er waren veel onderbrekingen in de vorm van striptease en andere onbenullige spelletjes. Bij de eerste show holde ik gauw de trappen op naar onze kamer (toen was het ineens niet zo erg) om mijn bril te halen om vooral niets te missen. Maar ach, alles went: ook naakte vrouwen op je tweeëntwintigste.

Parkeren bij de nachtclub bleek een onmogelijkheid. In 1974 dus al. Ja, in de parkeergarage was volop plek maar die kostte toen ook al tien Mark per dag. En volgens mij kwamen we om geld te verdienen en niet om de gemeentekas van München te spekken. Dan maar ergens gewoon bij een parkeermeter geparkeerd. Het zou vast wel meevallen. Tenslotte zat er een Nederlands kenteken op de auto en ik had gehoord dat de Duitse politiemannen begripvolle personen waren. Daar kwam ik later wel achter. Zo ongeveer iedere dag zat er zo'n papiertje tussen mijn ruitenwissers, dus ik was genoodzaakt om de wagen regelmatig te verplaatsen. Een keer was ik daar te laat mee en trof ik een lege plek aan waar mijn auto had gestaan. Onze vrienden hadden hem weggesleept. Met de taxi naar de andere kant van München om tegen contante betaling van, toen al, 300 Mark mijn eigendom op te halen. Ik moest nog opschieten ook, want het was vrijdagmiddag en de heren gingen sluiten.

Na een dag of twintig kregen we tien dagen vakantie. We reden als een speer terug naar Holland om weer een beetje bij te komen. Op 2 januari moesten we weer spelen en we gokten erop dat we het wel in één dag zouden kunnen rij-

den. Inderdaad, met een goede auto was dat geen enkel probleem geweest. Maar mijn Fiat 850 begon kuren te vertonen. Halverwege Duitsland begon het ontstekingsmechanisme de geest te geven. Het gevolg was dat de wagen steeds langzamer begon te rijden. Toen we bij Stuttgart flink moesten klimmen hielden Dick en ik ons hart vast. Onze snelheid daalde tot zo'n 40 kilometer per uur. We werden op de hellingen ingehaald door toeterende vrachtwagens. Dat we München nog gehaald hebben en op tijd aanwezig waren mag een wonder heten.

Het verlof dat we net achter de rug hadden, was in het contract opgenomen en de volgende bepaling was dat we de resterende twee maanden slechts zes in plaats van zeven dagen per week zouden spelen. Althans dat was onze visie. Toen bleek dat we na de jaarwisseling gewoon iedere avond op het podium werden verwacht, brak bij ons de pleuris uit. Zo hadden we het niet afgesproken. De bond werd erbij gehaald en uiteindelijk kregen we gelijk. Dag zeven moest extra uitbetaald worden. Knarsetandend gaf de directie van de Rode Molen toe. Zoiets hadden ze met vorige orkesten nooit meegemaakt. Nooit meer Hollandse muzikanten!

Vanaf dat moment bleef het oorlog. We zorgden er voor dat we om klokslag tien uur bedrijfsklaar stonden om onze tune Satin Doll -waarvan ik de akkoorden nog niet kende toen ik na 3 maanden weer naar huis ging- in te zetten, zodat ze niets op ons aan te merken zouden hebben. Op een ochtend na een optreden vroegen mijn collega's me of ik die gestolen glazen maar weer in de keuken wilde terugzetten. Ik had al een paar jaar een lichte afwijking op dat gebied. Bij ieder optreden had ik de drang om behalve mijn bas ook wat glazen in mijn koffer mee te nemen. Blijkbaar waren mijn medemuzikanten bang voor een soort razzia in onze kamers:

we waren tenslotte in Duitsland. Uiteraard heb ik het glaswerk gehouden: dan maar in de auto verstopt.

Overdag was er niet bepaald veel vermaak. De andere muzikanten gingen wel geregeld naar de kroeg (het Hofbrauhaus), maar ik wilde gewoon zo veel mogelijk geld overhouden, dus ik bleef meestal maar thuis. Hoefde ik ook niet die achtentachtig treden af en op. Ik kon dan lekker klarinet en blokfluit studeren en wat muziektheorie lezen.

De Duitse taal leverde over het algemeen niet veel problemen op. We kwamen tenslotte om te musiceren en niet om te praten. Behalve die ene keer toen ik wat vaseline nodig had om de delen van mijn klarinet in te vetten. De man in de muziekzaak keek me met angstige ogen aan toen ik het product in mijn zelfgemaakte Duits bestelde: Fett fur meine Gurke. Toen Jack en ik later in onze herberg in het woord 'kurk' in een woordenboek opzochten, bleek het een heel ander woord te zijn. Het door mij gebruikte woord Gurke betekende heel wat anders, namelijk augurk! De verkoper zal zich hebben afgevraagd of ik echt wel muzikant was en of ik geen hele andere plannen met het glijmiddel had.

Gerard had net zijn opleiding als zilversmid met succes afgerond en was dus zeer handig. Uit pure verveling creëerde hij uit een enorme winterpeen een zeer goed gelijkend mannelijk geslachtsdeel van een centimeter of veertig. Een kinderhand was snel gevuld aangezien we ons meestal rot verveelden. We hebben minstens drie dagen krom gelegen van het lachen. Na een week of twee verdween het ding ergens onder een kast of een bed. Toen we na drie maanden weer opstapten kwam ineens die peen weer te voorschijn, alleen was-ie gekrompen tot een centimeter of vijf, gerimpeld en al.

Dikke pret in München

Als we 's avonds om 22.00uur aantraden -er was dan natuurlijk nog geen hond in de zaak- kregen we altijd de eerste consumptie van het huis. In de keuken, waar je inderdaad steeds meer lege plekken op de planken kon ontdekken waar de glazen moesten staan, stond een vrouw van tegen de 100. Het chagrijn straalde van haar gezicht af, zodat ze al op de tweede dag van Dick de bijnaam 'uitgeknepen citroen' kreeg. De andere drankjes kostten ons slechts 1 Mark, maar dat kon toch lekker oplopen na een paar maanden. Dus kochten we bij de supermarkt, de Kepa, flesjes bier van 45 pfennig. Had je wel een halve liter. Dat zag er natuurlijk fantastisch uit op het podium. Zo'n superdure tent met het goedkoopste bier van heel Duitsland tussen de ar-

tiesten.

Het was altijd een mooie bedoening op dat podium. De meest gore taal vloog heen en weer en alles werd lekker opgepikt door de microfoons. Veel nummers hadden we voorzien van andere schunnige teksten. We waren in de veronderstelling dat die Duitsers het toch niet verstonden. Maar op een avond kwam Herr Müller, de manager van de zaak, naar ons toe met het verzoek of het misschien wat rustiger en vooral netter kon op de bühne, want die avond waren er nogal wat Nederlanders in de zaak. Je zal er maar gezeten hebben als gast. Zo goedkoop was het daar nou ook weer niet. Het goedkoopste dat je kon krijgen was een fles champagne vanaf 300 Mark. Voor de arme sloebers, die ook een avondje wilden geilen, was er nog wel wat goedkopers. Een Schnaps met een biertje voor de weggeefprijs van 85 Mark. De entree was wel gratis, maar ze zorgden er natuurlijk wel voor, dat je dik betaalde voor al die blote dames. Het verdiende aanbeveling om een dikke portemonnee mee te nemen want iedere vent werd onmiddellijk bestookt door een animeergirl. Die dronken dan lekker op kosten van die man de hele avond champagne. En vanaf het podium zagen wij dan hoe de fles achter de rug van zo'n kerel half werd leeggegoten in de vijver achter het stel. Had je na afloop nog wat geld over, dan kon je nog even met een van de dames mee naar achter, waar een speciaal hokje was gebouwd. En niet voor een goed gesprek. Kosten wederom: 300 Mark. Geen moment heb ik de illusie gehad dat het publiek voor ons kwam. We waren gewoon behang.

De sfeer tussen mij en onze voormalige circusdrummer was er ondertussen niet veel beter op geworden. Ik wilde er dus na die drie maanden echt mee kappen. Organist Gerard wist

nog een bassist die het wel van mij wilde overnemen. He-laaas ging dat uiteindelijk toch weer niet door en Kees zei natuurlijk doodleuk, dat ik dan gewoon mijn contract moest uitdienen. Achteraf bleek, dat hij met z'n vorige orkesten zo ongeveer alle muzikanten van Zuid-Holland en omstreken had versleten. Die anderen stapten meestal ter plekke op, maar wij waren zo handig geweest om ons vast te leggen. Dan maar zelf op zoek naar een Duitse vervanger. Ik had absoluut geen zin in nog drie maanden dat naargeestige bestaan. Naar de krant en maar weer eens een advertentie geplaatst. Gelukkig kreeg ik wat respons. We hebben een middag een Duitse jongen uitgetest die het absoluut niet aankon. Natuurlijk prees ik hem de hemel in, maar mijn maten waren niet achterlijk. Ook ben ik bij een student thuis langs geweest, die echt maar één loopje kon spelen. De tijd begon inmiddels te dringen en het volgende contract in Kiel, duizend kilometer naar het noorden, was al getekend. Voor die tijd moest ik echt weg zijn.

Maar plotseling was daar Michael. Een Amerikaanse hippie, die een jaartje door Europa trok. Hij had geen cent en geen slaapplek, maar wel een basgitaar. Ik nam hem meteen mee naar de Wimpy, een soort McDonald's; ik voelde dat ik deze jongen niet mocht laten gaan. Na het eten liet ik wat bandjes van ons repertoire horen. Michael pakte zijn bas en speelde zo ongeveer alles in een of twee keer mee. Al moest ik een ketting met een ijzeren kogel om zijn been leggen, ik zou er voor zorgen, dat hij er niet meer vandoor ging. Maar ja, hij had geen plek om te overnachten, dus ik in gesprek met Dick. Na veel gemor en gevloek stemde hij ermee in, dat Michael bij ons kon slapen, maar dan wel in het halletje voor de kamer. Zo gezegd, zo gedaan. Ook het lange haar van mijn Amerikaanse vriend ging eraan. Installatie had-ie

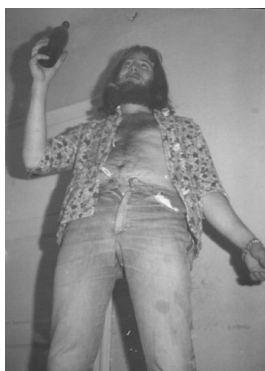
niet, dus bood ik hem aan om mijn spullen te gebruiken tot-dat hij geld genoeg zou hebben om zelf wat te kopen. Als ik maar weg was.....

Regelmatig had ik op het podium ruzie met Kees. Het ging zo ver, dat meneer dreigde om mij na afloop van mijn contract zwart te maken bij de uitkeringsinstantie. Bovendien begon die idioot tijdens een van de laatste optredens met drumsticks in mijn lijf te prikken. Ik deed mijn gitaar af en dreigde zijn hersens ermee in te slaan, maar gelukkig greep Dick in. Om af te koelen stuurde hij me even de zaal in, als een soort ijshockeyer die een tijdsraf heeft. 't Mooie was nog, dat alles op de band te horen was, die voor mijn opvolger werd opgenomen van de optredens in mijn laatste weken. Michael studeerde hard en in no time kon hij het repertoire meespelen. Zo ontstond er een soort proefavonden, dat wil zeggen, dat hij meespeelde en ik rustig boven kon blijven. Nou ja, rustig ? De zaak lag weliswaar twee verdiepingen lager, maar elke noot van het orkest was vanuit mijn bed te horen.

Nu was het toch al niet een oase van rust op onze verdieping. Onze burenen waren Joegoslaven, een heel gezin per kamer. Af en toe kreeg zo'n huisvader een soort aanval en vloog zijn vrouw gillend door het gebouw. Verder hadden we geen last van ze, op wat spaghettislierten in de gemeenschappelijke douche na, echt vreemde dingen werden ons bespaard.

Op een zondagmiddag werden we bij een van die gezinnen op de kamer uitgenodigd. Er was net een neefachtig figuur bij hen op visite, die bij Shell-Pernis werkte. Aan zijn verhalen over Nederland konden we geen touw vastknopen, maar we waren tenslotte allemaal ver van huis. En met een

borrel op tafel is het al gauw gezellig. Ja natuurlijk, weer die drank. Moederlief maakte zelf slibovich en liet ons van haar brouwsel proeven. Uiteraard gaf ik haar een tien voor de smaak en dat werd onmiddellijk beloond met nog een paar glaasjes. Het resultaat was voorspelbaar: Bliemert werd door zijn makkers stomlazarus naar zijn bed gedragen. Tot overmaat van ramp bleken we twee uur later al te moeten spelen. Waar hadden we dat eerder meegemaakt? Een mens wordt nooit wijzer.

Bliemert op z'n best

De voorstelling waar ik die zondagmiddag vrij beneveld aan begon, was een soort personeelsfeest. Nu bleek meteen waar de eigenaren van de Moulin Rouge hun geld mee verdienden. De hele zaal was gevuld met opgedirkte dames. De een had een nog grotere voorgevel dan de andere. Dit was duidelijk de hoerenstal van München. Eigenlijk gewoon onze collega's, allemaal in dienst van dezelfde pooiers. Eindelijk, eindelijk, eindelijk brak toch De Dag aan, voor mij een soort Duitse D-day. Vrijdagochtend 28 februari even voor vier in de ochtend speelde de Dynamic Five

zijn laatste nummer in de Moulin Rouge. Wegwezen hier! Ik had die nacht een beetje kunnen slapen, omdat Michael mijn dienst had overgenomen, en zat startklaar om te vertrekken. Inmiddels had ik een imperiaal voor op het dak van mijn auto aangeschaft, want mijn speakerbox ging alvast mee naar huis. Jack had zijn reservebox voor Michael laten overkomen met visite uit Holland, zodat ik voor hem alleen mijn versterker achter hoefde te laten.

De terugtocht verliep niet al te soepel. Aangezien ik geen grote grenspost durfde te nemen, waren we aangewezen op kleine weggetjes om weer in onze Heimat te komen. De reden hiervoor was simpel: ik had inmiddels voor honderden Marken aan parkeerbonnen uitstaan. Toch troffen we nog een overijverige douanier die over het pakket op het dak begon te zeuren, dat ingeklaard had moeten worden. We hingen even de domme Hollanders uit en dat gaf hem blijkbaar een kick, want uiteindelijk mochten we doorrijden zonder dat hij mijn nummerbord had gecheckt.

Het fantastische München-avontuur had tot gevolg dat ik vijftien jaar later nog steeds via binnenwegen de grens overging, als ik in Duitsland moest zijn!

Later ben ik nog eens op bezoek geweest bij mijn makker, blazer Dick. Hij had weer eens verkering en ik was met mijn partner uitgenodigd om te komen eten. Het was inder-daad een prima koppel..... Als een van het stel even zijn hielen had gelicht, wist de ander niet hoe snel-ie zijn hart moest luchten over de onvolkomenheden van de ander. Echt gezellig dus, maar niet heus. Aan het eind van de middag was het stel zo dronken, dat er geen gesprek meer mogelijk was en zijn we maar vertrokken.

Blazer Dick

Oktober 75 – De biljarters

je kan ook te fanatiek zijn

In de periode na het Duitse avontuur viel het niet mee om een band te vinden die echt iets te bieden had. Laat staan dat er van te leven viel. Maar ach, ik kreeg weer geld via een uitkering en ik zou wel zien. Inmiddels woonde ik op mezelf in de Afrikaanderbuurt in Rotterdam Zuid in een pand dat ontzettend scheef stond en daardoor het stempel ' onder de huurwaarde ' had gekregen. Ik betaalde het luttele bedrag van 60 gulden per maand en daar had ik een hele verdieping voor. Maar ja, het autootje was ook op afbetaling en iedere maand wilde de fa. De Lage Landen ook zijn geld terug. En dan had je nog de autoverzekering en de wegenbelasting. Natuurlijk was die belasting de eerste post die je schrapte. Tot je een keer gefotografeerd werd en een flinke boete op je dak kreeg. Met de verzekering ging 't eenvoudiger. Je belde gewoon de maatschappij op en zei dat je geen auto meer had. Je nam gewoon 't risico.

Die ellendige kar waar ik mee geflest was deed het trouwens om de haverklap niet. Het ding stond de meeste tijd werkloos voor de deur. En maar afbetalen. En een van die keren, dat-ie wel startte kreeg ik ook nog eens een aanrijding, een volgende financiële ramp. Dankzij mijn toenmalige partner ben ik die periode niet bankroet geraakt. Haar spaarrekening is heel wat keren geplunderd. Een tijd van zwart zaad dus, maar toch heb ik toen de stoute schoenen aangetrokken en ben klarinetles gaan nemen.

Nadat ik zo ongeveer alle bandjes in Zuid-Holland en omstreken had moeten aanhoren kreeg ik aansluiting bij een formatie waar wel wat in leek te zitten. Een band, opnieuw opgezet met nummers in de stijl van The Eagles.

Eerst een avondje langs in Capelle a/d IJssel waar een van de leden woonde. Er was een bijeenkomst geregeld met alle muzikmakers van het betreffende gezelschap. De verhalen klonken goed: er werd zelfs over optredens gesproken en ik gaf blijk van belangstelling. Goed, dat werd dus volgende week zondag oefenen.

Ai, dat was weer pech hebben. Mijn Fiat had weer eens kuren en natuurlijk had ik geen geld voor reparatie. Even bellen naar drummer Harry en het probleem was voor even de wereld uit. Dan komen we je toch gewoon halen, sprak hij. En inderdaad, die zondag stond-ie om een uur of twee bij me op de stoep. Het viel me meteen op, dat hij amper kon lopen. De aap kwam al gauw uit de mouw : hij was gewoon nog stomlazarus van de avond ervoor. Of ik maar even wilde rijden.

Na een rit van een goed half uur (er werd in Steenbergen geoefend) kwamen we bij de oefenruimte aan. Deze bleek voor de afwisseling weer eens in een huiskamer gevestigd te zijn. De basinstallatie van de vorige 4-snaren-tovenaar stond er nog. Ik kon er zonder bezwaar gebruik van maken. Binnengekomen begon ik onmiddellijk mijn gitaar uit te pakken en maakte aanstalten om in te pluggen.

Ho, ho, rustig aan. Dat was niet de bedoeling. Eerst even een biertje nemen. Nou ja, 1 biertje: het werden er wel een stuk of vijf. Ach ja, muzikanten onder elkaar. Maar ik was die gezelligheidssfeer een beetje ontgroeid. Bij de Dynamic Five was ik aan een kordatere aanpak gewend geraakt.

Tot mijn stomme verbazing werd de dekhoes van het aanwezige biljart getrokken en trokken alle bandleden een keu uit een rek. Voor de vorm heb ik ook nog even mee gestoten. Na een uur of twee kreeg ik het eindelijk voor elkaar dat we maar eens wat geluid uit onze versterkers gingen toveren. Ze zeiden het niet, maar ik las het van hun koppen af : wat een fanatieke eikel, die nieuwe bassist. Na afloop kreeg ik enkele elpees van The Eagles en dat soort bands mee om thuis te beluisteren. Goed dat ze niet wisten hoe mijn pick-up er uitzag, een spijker als naald....

Een week later herhaalde het tafereel zich en toen er na zo'n drie uur nog geen gitaar gestemd was, haalde ik het in mijn hoofd om er wat van te zeggen. Goed, even dit potje afmaken. Toen het krijgt op was pakte iedereen met tegenzin z'n instrument. Aan het eind van deze meeting kreeg ik tot mijn afgrijzen te horen dat we toch wat vaker moesten oefenen, want zo schoot het niet op. Ik denk dat ik iets gezegd zal hebben in de trant van: misschien wat minder aan het biljart?

OK, woensdag al de volgende repetitie. Harry zou me wel weer ophalen. Op het afgesproken tijdstip ging de bel en ik trok boven via het touw de deur open om te zeggen dat ik er aan kwam. Maar de hele band bleek voor de deur te staan. Wat gezellig jongens, kom even verder. Toen de heren allemaal de trap bestegen hadden vroeg ik of ze een biertje wilden. Ik dacht toch te weten, dat ze daar niet vies van waren. Ik kon alleen geen biljarttafel aanbieden. Maar neen, ze hadden nogal haast en er kwam een vaag verhaal over verplichtingen die ze hadden ten opzichte van mijn voorganger. Iets met de zanginstallatie of weet ik veel. Ze zagen zich dus genoodzaakt om afscheid van mij te nemen en, o ja, ze kwamen ook de elpees ophalen. Ik besepte pas,

wat er was gebeurd, toen ze de deur weer uit waren. Ik heb het er maar op gehouden, dat ik niet scoorde als artiest op het groene laken en dat ik te veel over muziek maken zeurde. Alweer een carrière misgelopen.

Nota bene: Ik hoorde pas geleden, dat James Brown ook op het biljart is begonnen.

Oktober 75 – Rotterdams Kamerpops Ensemble

appelsap in de kerk

In diezelfde tijd viel mijn oog op een advertentie, dit keer in de krant 'Het Zuiden'. Er werd een basgitarist gevraagd voor iets wat leek op een mengsel tussen Pop en meer klassiek. Ha, noten lezen! Dat moest ik hebben. De telefoon gepakt, inmiddels was de beschaving al zo ver opgerukt dat de meeste mensen zo'n ding hadden. Leuk gesprek, afspraak de volgende maandagavond bij een kerk in Schiebroek.

De deur van het bijgebouwtje stond open. De deur van de kerk stond natuurlijk altijd voor iedereen open! Ik voelde me ineens weer gelovig en stapte naar binnen. Daar werd ik verwelkomd door 3 aardige, flink bebaarde boys. Even een kort gesprek en aan de slag maar. Ik bleek de enige kandidaat te zijn. Dit verbaasde me niet helemaal, want in die tijd moest de doorsnee bassist niets van noten hebben. Naast de vastgelegde muziek, allemaal door de heren zelf geschreven, was er ruimte om te soleren en daarbij kreeg ook ik de vrije hand. Nou dat kon je me wel toevertrouwen.

De bezetting was als volgt : Leo en Rob (met pijp) op gitaar. De broer van Leo, John, beroerde de dwarsfluit. Apart vond ik altijd het eind van die maandagavonden. Dan werd er nog even nagetafeld onder genot van een glas -schrik niet- appelsap. Ach, het was weer eens wat anders dan al dat gezuip en geblow in die andere bands en het paste als een

soort avondsluiting in de kerkse sfeer.

Ik vond het allemaal prachtig, op dat ene nummer *Hommedo* na met die vervloekte $\frac{3}{4}$ maat! Als ik dat thuis oefende was er geen vuiltje aan de lucht, maar als de gitaren tijdens de repetitie na twee maten invielen raakte ik totaal uit de maat. Duidelijk een gebrek aan ervaring. Na drie oefenavonden lukte 't me nog steeds niet.

Het Rotterdams Kamerpop Ensemble: v.l.n.r. Rob, John, Wiet en Leo

Ik zat er echt mee en bereidde me voor op een gesprek in de stijl van : zou het niet beter zijn dat je..... En ja hoor, daar was-ie al. Leo had mij wat te zeggen. Ik was natuurlijk al zo ongeveer aan het inpakken. Maar nee, wie schetst mijn verbazing, het ging helemaal niet over dat nummer! Er werd me gevraagd of ik zin had om een keer in te vallen bij het koor, waarover Leo de scepter zwaaide. Natuurlijk was ik

daartoe bereid. Het zou niets betalen, maar na afloop van het karwei werd er toch fl 25 ingezameld. En mijn arme ziel werd er ook beter van, want de pastoor prees me tijdens de kerkdienst letterlijk de hemel in.

Hommedo blijft moeilijk

Na paar maanden werd er een kleine zanginstallatie aangeschaft. Ikzelf had geen rooie cent toen, dus kon daar niet aan meedoen. Mijn bijdrage beperkte zich tot het heen en weer rijden van de muziekzaak naar de oefenruimte. De spullen werden opgeslagen in de biechtstoel waar ook de spullen van het koor stonden. Blijkbaar was het ook toen al zo mis met de geloofsbeleving, dat het hok daar werkeloos stond. De versterker die ik gebruikte was, hoe kan het ook anders, zelfbouw. Om een of andere reden heb ik de box een keer opengeschroefd- het kan ook zijn, dat er totaal geen reden voor was, maar dat ik het gewoon interessant

vond - en tot mijn stomme verbazing viel er complete pyjama uit. Werd gebruikt als dempingsmateriaal. De basgitaar van het koor stond er ook. Een apparaat van het type pijl en boog, dat vanaf mijn komst de naam Rickenbacker kreeg, toen een van de duurste bassen .

Het gebrek aan iets van slagwerk begon toch wel zijn tol te eisen en dus gingen we op zoek naar versterking. We hebben in die paar jaar aardig wat van die figuren versleten. Een van de eerste gegadigden bakte er werkelijk helemaal niets van en bleek uit de hardrockhoek te komen. De volgende, Henk geheten, was een hele softe, veel te aardige jongen, die het allemaal wel zag zitten, weet-je-wel..... Een echte lulletje rozenwater. Na een korte demonstratie van ons repertoire was het enige wat hij kon fluisteren : dit is eigenlijk veel te mooi om er iets aan slagwerk bij te doen. Daar hadden we lekker veel aan! Tijdens de tweede repetitie met Henk hebben we ons een ongeluk gegeten aan de ontbijtkoek, die hij meebracht, maar dat weerhield de keiharde mannen van het Kamerpop Ensemble er niet van om die arme Henk alsnog te ontslaan. Ik denk, dat hij nu nog op die 5/8 maat van het nummer Penta zit te oefenen. Die ontbijtkoek, daar hebben we nog maanden van genoten, want onze vriend is nog heel lang blijven langskomen. Alleen maar om tijdens het repeteren te genieten van onze muziek.

Daarna kwam drummer Hans die, net als Leo en ik op het Rotterdams Conservatorium studeerde, en die stukken dus wel kon spelen. Hij vond wel, dat er ruimte moest zijn voor zijn eigen nummers. Dat leek ons geen bezwaar. Maar in de praktijk hingen die composities als los zand aan elkaar en ze duurden ook nog eens eindeloos. Hans maakte echt een keer de blits, toen hij een van zijn eigen nummers niet kon spelen. Exit Hans!

Dan maar weer eens uit mijn bron geput. Ik speelde toen ook in de band Galleon met drummer Aad, nam hem een paar keer mee, maar hij bleek ook zo'n gebakkie dat meer zat te dromen dan dat-ie musiceerde.

In een nog later stadium nam ik mijn maat Wim, met wie ik gemusiceerd had nog in de band Finally, Dat beviel beter.

Voor Wim was het ook een mooie manier om zijn muzikale kunnen uit te testen. Zo nam hij naast zijn drumpannen ook zijn zogenaamde syndrum mee. Een apparaat dat al gauw de naam kookplaatje kreeg, vanwege de vorm. Hij toverde er allerlei onbruikbare elektronische drumsounds uit, die totaal niet bij de nummers pasten. Maar ik had Wim ook meegenomen vanwege de andere instrumenten die hij beheerste. Zo vertoonde hij zijn kunsten op de tenorsaxofoon bij een heuse fuga in de stijl van Bach, door Leo gecomponeerd. Alleen die ellendige lage C die erin zat, Wim kreeg hem er niet uit. Dan maar een loopje van bovenaf naar die toon toe. Dag serieuze fuga!

We hadden nu met Wim erbij mogelijkheden om onze sound behoorlijk te variëren. Zo hadden we bijvoorbeeld een nummer met drie blokfluiten. Ook mijn klarinet en die vreselijke piccolo van John, waar ik altijd koppijn van kreeg, werden regelmatig ingeschakeld. Als ik een blaasinstrument bespeelde nam Leo mijn bas over en ik moest er dan voor zorgen, dat er een dof, oubollig geluid uitkwam, want dat paste het beste bij die nummers. Bij het omhangen van het instrument vroeg Leo dan altijd: heb ik het lulgeluid?

In de paar jaar van ons bestaan hebben we regelmatig opgetreden en onze muziek sloeg over het algemeen wel aardig aan, dat wil zeggen als er publiek was. Onze eerste uitvoering stond opvallend aangekondigd in de krant. Alleen was

het weer eens gelukt om mijn naam te verzieken: ik stond vermeld als Biet Bliemert.

Aan het eind van dit concert vroeg iemand uit het publiek of we niet een keer op de muziekschool wilden spelen. Gretig als we waren stemden we in en een week later voegden we de daad bij het woord. Een laaiend succes; er was welgeteld twee man publiek aanwezig. We zijn ook nog een keer verdwaald geraakt in een jongerensociëteit, waar ze doorgaans ruige muziek hadden. Hier was de score een. Gelukkig maar, want ik denk dat we aardig waren afgegaan met onze mooie nummers. Een bezoek aan studenten-sociëteit Bikini in Rotterdam was ook een hoogtepunt. Ons optreden op die woensdagavond viel samen met een belangrijke wedstrijd van een grote voetbalclub. Direct na onze binnenkomst kwam er al een opperbal naar ons toe met de mededeling dat we maar beter weer konden gaan, omdat er toch geen hond zou komen. Zonder geld bedoelde hij. Dat pikten we niet zomaar. Na een pittige woorden-wisseling greep Rob in. Hij nam onze studiekop even mee naar buiten en binnen een paar minuten was het geregeld. We konden inderdaad weer inpakken, maar kregen wel ter plekke onze poen uitbetaald. Hoe onze gitaarboy het heeft geregeld weet ik niet, hij was nou niet bepaald een gespierd figuur, die iedere dag in de sportschool rondhing. Maar de firma Bikini werkte na zijn actie wel opvallend goed mee!

Het zal duidelijk zijn: het Kamerpap Ensemble zou hoog scoren in een wedstrijdje 'gesloten voor publiek' ! Feit is, dat we na het opheffen van ons ensemble vaker hebben gespeeld en betere gages ontvingen en meer publiek hadden dan toen we officieel bestonden. We werden onder andere een paar keer gevraagd voor lunchconcerten, waarvoor iedereen dan nog even opgetrommeld werd.

Rob, die de band mede had opgericht, vertrok na een jaar of twee. Waarschijnlijk werd de muziek hem iets te verkoopbaar. Al bij de start had hij duidelijk gemaakt, dat het niet zijn bedoeling was om te gaan optreden. Mijn mond viel open van verbazing: dat had ik nog nooit meegemaakt. Voor mij was het de normaalste zaak van de wereld, dat je in een band ging spelen om je kunsten aan anderen te vertonen. De laatste avond met hem was echt onvergetelijk. Rob was zo kwaad geworden, dat hij zijn pijp brandend in zijn zak stop-te en op zijn motor wegscheurde richting Dordrecht. Nooit meer gezien.

repeteren en nog eens repeteren...

Het was wel duidelijk dat de nummers die Leo componeerde, commerciëler waren dan die van Rob. Die plakten alle losse stukjes die hij had liggen aan elkaar. Het mocht beslist

niet al te verkoopbaar zijn. Berucht was zijn nummer P.E.M. Dit was de afkorting van, hou je vast, Psychological Eye Meeting. In het midden van het nummer zat het zogenaamde Dis-E stuk. Maakte niet uit hoe, maar de bedoeling was dan dat we met zijn vieren een paar minuten (het leek een paar uur) dwars door elkaar gingen zitten pielen. We mochten dan alleen deze twee tonen gebruiken. Ik hoef niet te vertellen dat ik me bij optredens altijd voor joker voelde zitten als het weer zo ver was. Voor de lief-hebbers: ik heb er nog opnames van.

In de laatste periode was Leo gestopt met het koor in de kerk en werd de pastoor ineens zakelijk. Hij meldde, dat we maar eens voor het gebruik van de ruimte moesten gaan betalen. Wat een pechvogel, die man. We waren net van plan om hem te vertellen, dat we er een punt achter wilden zetten. De verhoudingen met de brave man waren al een tijdje niet meer zo soepel. Ik denk achteraf, dat de misser van onze slagwerker daar debet aan is geweest. Op een avond om een uurtje of half twaalf, toen de gehele parochie al braaf op een oor lag, waren we na afloop van een repetitie onze spullen in de auto aan het laden. Wim vond het nogal donker in het halletje en zocht naar een lichtschakelaar. Hij moest er een kastje voor open maken. Toen de beste jongen de knop omdraaide leek het of alle klokken van Rotterdam begonnen te luiden. Dat was dus de verkeerde schakelaar. In no time stond het halve kerkbestuur op de stoep. Zelden hebben aardse wezens zo snel een kerkgebouw verlaten als wij die avond!

December 75 – Galleon

Ik had al een aantal maanden vergeefs gezocht naar iets geschikts op popgebied. Om toch iets te doen te hebben besloot ik een tijdje bij mijn oude Dutch Concert-maatje Peter in zijn pas gestarte band Galleon gaan spelen. Die hadden net hun bassist de deur uit gedaan.

Galleon: v.l.n.r. achter: Jos, Aad en Peter, voor: Wiet.

Ik had begrepen dat het een nogal wereldvreemd figuur was. Behalve op het gebied van vrouwen. Toen Peter een keer een biertje bij hem ging drinken kreeg hij een fotoalbum voor zijn neus. Hij verwachtte vakantiefoto's dus hij sloeg nietsvermoedend het boek open. Ja, mooie vakantie. In bed dan. De geweldenaar had van alle meiden die hij in zijn nest had gekregen een complete fotosessie van de werkzaamheden gemaakt. Nou was dat natuurlijk niet de directe aanleiding om de jongen uit de band te

zetten.

Daarnaast kon hij absoluut niet bassen. Een mens kan niet in alles uitblinken, maar verschijnen op oefen-avonden was ook al niet zijn sterke punt. Misschien omdat hij op zo'n tijdstip iets anders te doen had? Een mens moet tenslotte keuzes maken, toch?

De twee andere bandleden, te weten Jos op gitaar en Aad op drums, waren beminnelijke boys. Maar het repertoire was voor hen af en toe te hoog gegrepen. Nummers van de groep Tempest met het toen al supersnelle gitaarwerk van Allan Holdsworth leverden bijvoorbeeld nogal wat problemen op. Het bijzondere bij zo'n poging tot imitatie was dat Jos bij ieder moeilijk loopje flink snoof. En natuurlijk sloeg hij dan weer die verkeerde snaar aan. Ach, het was goed bedoeld en het waren zulke aardige jongens dat je niet moeilijk ging doen. Verder kwamen nummers van The Allman Brothersband aan bod. De tweestemmige gitaar-loopjes van Peter en Jos maakten de zaak wel af-wisselend.

Het logo van Galleon

Al snel kreeg de band wat publiciteit. Een van de vrienden van Jos, Piet geheten, had een aardige babbel en regelde

een interview met de Delftsche Courant. Er was nog niet eens voldoende repertoire, maar het werd gebracht alsof heel Nederland op ons had zitten wachten. Na een maand of drie werd er een bassist opgetrommeld, die de zaak wel op vaste basis wilde versterken. Exit Bliemert dus, dat was ook de afspraak. Die 4-snarenplukker is echter nooit op de afgesproken repetitieavond verschenen. Waarschijnlijk is het een afspraak in het cafe geweest en daar moet je niet te veel op vertrouwen.

oefenen in de gymzaal

Ik begon er ondertussen wel lol in te krijgen en besloot om er vast bij te blijven. Onze oefenruimte was de gymzaal van een lagere school. Gelukkig konden de spullen daar blijven staan, alleen de akoestiek was vreselijk. Als je een akkoord aansloeg leek het wel of je in de Alpen stond, zo'n galm zat

er in. Maar ja, oefenruimte was nog steeds een schaars goed, dus je nam het maar voor lief.

Drummer Aad was een enorme fan van Santana. Ik heb een keer meegemaakt dat hij zo'n twintig kaarten voor een concert in de Groenoordhallen in Leiden had gekocht. De reden blijft vaag, maar ik vermoed dat hij ze met dikke winst in de kroeg wilde verkopen. Maar niemand van ons zag die trommelmuziek zitten. Uiteindelijk heeft hij de kaarten maar weggegeven en iedereen uitgenodigd om gratis met hem mee te gaan. Het heeft hem een aardige duit gekost.

Verder had Aad periodes van een soort ongesteldheid. Hij deed dan zijn mond opzettelijk de hele avond niet open alsof-ie een soort Jomanda was, die boete moest doen. Verkering had het figuur nog nooit gehad. Wij hebben zelfs een keer op het punt gestaan om een dame in te huren om hem te ontknappen.

Nooit vergeet ik de keer dat Aad nog wel een zangeres voor de band wist. Op de afgesproken vrijdagavond (ze zou na de pauze langskomen) zag Aad er nogal bleek en zenuwachtig uit. En wij hem maar stangen met schuine grappen. Toen de bel eindelijk ging verstarde onze slagwerker. Hij had nog net de moed om open te doen. Daar was ze dan, dat lekkere ding. Maar wat bleek? We werden voorgesteld aan een klein timide meisje, dat volgens mij nog twaalf moest worden. Zingen kon ze absoluut niet. Ze had een piepstemmetje dat absoluut niet boven onze klerheerrie uitkwam. Vriendelijk doch resoluut hebben we haar diezelfde avond nog duidelijk gemaakt, dat we toch net iets anders zochten. Later bleek dat Aad gewoon verliefd op haar was. Een paar jaar daarna hoorde ik, dat de beste jongen het geloof had gevonden en in de kerk een meisje

heeft ontmoet met wie hij vervolgens getrouwd is. Hij blijkt zijn huwelijkse plichten behoorlijk vervuld te hebben, want hij schijnt binnen de kortst mogelijke tijd een stuk of zeven kinderen op onze planeet gezet te hebben. Zijn drumstel had hij allang verkocht, resoluut hebben we haar diezelfde avond nog duidelijk gemaakt, dat we toch net iets anders zochten.

Later bleek dat Aad gewoon verliefd op haar was. Jaren daarna hoorde ik dat de beste jongen het geloof had gevonden en in de kerk een meisje had ontmoet met wie hij vervolgens was getrouwd. Hij bleek zijn huwelijkse verplichtingen behoorlijk vervuld te hebben, want hij schijnt binnen de kortst mogelijk tijd een stuk of zeven kinderen op onze planeet gezet te hebben. Zijn drumstel had hij allang verkocht. Van de opbrengst had-ie een bankstel gekocht.

Naast de school waar we oefenden woonde Arie, een man van een jaar of tachtig, die altijd in zijn hemd liep. Als we de school binnen gingen voelde je zijn blikken al in je rug. Zo van : oh nee, he, ze gaan weer van die pokkeherrie maken. Hij heeft al snel geprobeerd om ons weg te krijgen, maar de gemeente die de ruimte aan ons verhuurde zei, dat wij gewoon muziek mochten blijven maken mits we om exact 22.30 stopten. Dat deden we dan ook maar.

Zoals altijd kwamen na een tijdje natuurlijk weer de eigen nummers en daar wilden we toetsen bij. Niks geen keyboard, want die dingen bestonden toen nog niet. Heel simpel een piano of een orgel. Bij Jos thuis werd zo'n niet te tillen hammondachtig geval de deur uit gedaan en daar hadden wij wel interesse in. Het instrument had een probleem: de motor liep niet helemaal op volle toeren. Met

als gevolg, dat er altijd aan het begin van een repetitie of optreden een valse combinatie tussen toetsen en gitaren was. Het was niet om aan te horen.

Bij elkaar heb ik zo'n dikke 2 jaar bij Galleon gezeten. Na een tijdje verliet Jos de band vanwege drukke bezigheden als kantoorpik. Zijn plaats werd ingenomen door organist Willem. Deze flink besnorde walrus kende ik nog uit de tijd van Finally.

We traden best regelmatig op, vaak in buurthuizen en zo. Bij een van die gelegenheden op een koninginnedag dreigde de zaak weer eens helemaal uit de hand te lopen. Ons publiek bestond voornamelijk uit huismoeders en een heleboel vervelend jengelende koters. Constant gezeur en vragen of het niet wat zachter kon. Kortom, wat deden we hier in vredesnaam? Gelukkig kregen we steun van een van de wat oudere aanwezigen, iemand van de organisatie. De man nam de microfoon ter hand en nam het voor ons op. Beste mensen, begon hij. We hebben geprobeerd om voor deze fijne dag een programma te maken voor iedereen. Zo hadden wij vanochtend voor de kleintjes een clown, vanmiddag voor de ouderen de bingo en vanavond voor de jongeren (die er helaas niet waren) een popgroep. En een popgroep speelt nu eenmaal hard. En als de band goed is dan is dat ook helemaal geen probleem. En de band IS goed! We hebben die avond geen last meer gehad.

Bij een optreden in jongerencentrum de Trucker in Pijnacker kwam er tijdens de pauze iemand uit het publiek een praatje met ons maken. Goede nummers, vond hij. Alleen, als je nummers van The Allman Brothers op je repertoire zet, dan moet je natuurlijk wel behoorlijk gitaar kunnen spelen. Zo, die konden we in onze zak steken. Het

was achteraf gezien ook strontvervelend. Een tweestemmig theemaatje en daarna twee of misschien nog wel meer vervelende gitaarsolos, die na tien seconden al niets meer te vertellen hadden. En het duurde maar en duurde maar. Toen om de haverklap oefenavonden om allerlei onzin-redenen werden afgebeld, ben ik er mee gestopt.

Een typische 70's foto

Mei 78 – Watch New

Naast de oefenruimte van Galleon woonde Wim, de drummer met wie ik in de groep Finally had gespeeld. Hij kwam op een avond langs tijdens het oefenen, beluisterde een paar nummers en gaf daarna ieder van ons een soort rapportcijfer. Iets wat je als muzikant niet vaak meemaakt.

Maar waar hij echt voor kwam was het feit dat hij me een keertje wilde spreken. Natuurlijk hoorde dat tot de mogelijkheden, ik zou de volgende middag wel even langskomen. Ik was toch in de buurt: al een jaar of wat studeerde ik in het weekend klarinet in de oefenruimte van Galleon. Ik werd daar dan om ongeveer 09.30 uur gedropt en om ongeveer 17.30 uur weer opgehaald door mijn partner. De godganselijke dag stond ik daar dan op mijn klarinet te ploeteren en als afwisseling studeerde ik af en toe op de vreselijk valse piano die daar stond. Doordeweeks maakte ik net zulke lange dagen, maar dan in mijn bovenwoning in Rotterdam-Zuid, die ik alleen nog voor dit doel aanhield. Een ritueel dat ik zes jaar lang werkelijk iedere dag heb volgehouden. Gewoonweg omdat ik zo laat begonnen was op dit heftige instrument, dat dit de enige manier was om de eindstreep van het conservatorium te halen.

Het plan van Wim was duidelijk: hij wilde zelf een band oprichten en vroeg of ik zin had om mee te doen. Ik zag dat wel zitten. We zouden in elk geval dansbare muziek gaan spelen. De andere bandleden had hij al geregeld. Een van de gitaristen was oudgediende Johan, ook uit Finally. De tweede snarenvirtuoos was ene Joop uit Amsterdam, die uitblonk in solo's, althans als hij zijn dag had. Verder was Joop altijd veel aan zijn gitaar aan het sleutelen op zo'n avond. Een zingend figuur werd nog gezocht. Wim had ook al een oefenruimte geregeld,

ergens bij sportvelden buiten Delft. Alle muziek had hij al voor een groot deel uitgezocht of uitgeschreven, zodat er al snel resultaat was. De nummers kwamen uit de hoek van Ian Dury, Robert Palmer en Fleetwood Mac. Er was ook een instrumentaaltje bij dat ik op klarinet mocht vertolken.

Vanaf het begin was er wel de nodige kritiek op de naam van de band, die uit het brein van Wim was ontsproten. Watch New. Als je het uitsprak leek het meer op een niesbui dan op een bandnaam.

De oefenruimte had 1 nadeel: we konden onze spullen er niet laten staan vanwege de inbraakgevoeligheid. Het gebouw stond nogal afgelegen. Maar elk nadeel heb z'n voordeel: na de eerste repetitie belde Wim de anderen helemaal geflipt op: een ramp, de oefenruimte was afgebrand! Nog steeds heb ik de sleutel ergens in een la liggen.

De sleutel

Daarna hebben we nog een paar keer op andere locaties geoefend. Een ervan was een oude kerk in Den Hoorn en natuurlijk verschenen onze vrienden met de petten weer en was het feest snel afgelopen.

Inmiddels hadden we een zangeres, ene Ellen. Ze zag er prima uit, dat wel, maar van die stem waren we nou niet bepaald onder de indruk.

Ondanks de goede muzikale prestaties werd het nooit echt wat met deze groep. Het mocht gewoon niet lukken. Het was voorbij voordat er ook maar een optreden was geweest.

September 78 – Full Moon

Eindelijk met de grote jongens meedoen

Een telefoontje. Daar was mijn maat Erik weer eens aan de lijn. Deze aardige jongen met dat lange haar tot op zijn navel had al vaak optredens voor me geregeld. Blijkbaar omdat hij dat leuk vond en mij als bassist wel zag zitten. Ruud van Dutch Cocertt had ons met elkaar in contact gebracht. Ook mijn eerste leerlingen had ik aan hem te danken.

Maar dit keer kwam hij met een bloedserieus probleem. Een Amsterdamse band was er mee gestopt en nu waren er ineens toch optredens. De violist van de band, Lucas, werd er door overvallen en belde in paniek regelaar Erik. Of die nog een paar muzikanten wist. Nou dan was hij dus aan het goede adres. Als gitarist koos hij voor ene Hans (nog een Hans!) uit Den Haag. Toen een opvallende verschijning. In de eerste plaats als speler en ten tweede door zijn forse postuur. In de handen van die grote beer leek die jazzgitaar een ukelele. Op drums kwam de geweldige drummer Pierre, die ook toen al veel grote Nederlandse bands zoals Brainbox en Focus had versleten.

De volgende avond gingen we al meteen in Amsterdam oefenen. Ik pikte Hans op in de hofstad en we arriveerden na zo'n klein uurtje bij onze Amsterdamse Paganini. Daarna werd er koers gezet naar de oefenruimte. Een hele luxe in dit geval. Het was namelijk een geluidsstudio. Na kennis gemaakt te hebben met Pierre, een relaxte kerel, gingen we aan de slag. Vanaf het eerste moment werd alles opgenomen. Na zo'n drie kwartier aan een stuk geïmproviseerd te

hebben, verwachtte ik dat we een vast repertoire voorgeschoteld zouden krijgen. Maar nee hoor, dit geviel en kicken op jezelf bleek juist de bedoeling te zijn. Nou ja, mij een zorg: voorlopig speelde ik wel met die prima drummer en dat gitaarspel van Hans loog er ook niet om. De tape werd afgeluisterd en het viel me op dat alle muzikanten en de opnametechnici in een soort roes raakten van al dat gefreak. Ik lulde ook maar een beetje mee. Na nog twee van die sessies vond men het wel genoeg voor die dag. Er werd afgesproken om de zaterdag erna dit tafereel te herhalen.

We oefenden in de I-Scream studios

Dus die zaterdag weer richting Amstetrdam. Totdat in de Schipholtunnel de Opel Kadet van Bliemert een heel nieuw geluid begon te maken. De uitlaat was zo ongeveer in tweeën gebroken. Maar ja, het was zaterdag en alle garage-achtige tenten waren dicht. Een uitlatenservice bestond nog niet. Dan in vredesnaam maar doorrijden en maar zien hoe dat afliep. Niet goed dus. Bij onze repetitieruimte (dit keer

gewoon in een huis) stapte er een figuur van een motor af. Een agent. Een ontzettende dienstklopper die zijn bonnenboekje al in zijn hand had. Geen gesprek mogelijk. Dacht zo'n vent nou echt dat ik met opzet dwars door Amsterdam reed met die pokkeherrie? Het kostte me een investering van slechts veertig gulden. Toen ik vroeg of ik nu zonder risico op een nieuwe bekeuring weer naar Delft kon rijden, zei die zakkenwasser, dat-ie dat niet kon garanderen. Of er nog niet genoeg ellende was geweest, bleek dat we ook nog op de vierde verdieping moesten zijn. Via de trap natuurlijk. Na al dat gesjouw en mijn rug verziekt te hebben, konden we de rest van de middag weer lekker op onze instrumenten staan kicken. Er volgde nog zo'n excercitie in een leegstaande kerk ergens bij Ruigoord. Ook daar kregen we weer bezoek van onze geuniformeerde vrienden. Er hadden natuurlijk weer wat bewoners geklaagd over geluidsoverlast. 'Kappen met die herrie' was het standaardbevel, ongeacht reputaties, dus ook als je Pierre heette en bij Focus had gespeeld.

Pierre van der Linden bleek een geweldige vent te zijn

Het eerste optreden vond plaats in Bergen, Noord Holland.

Dat onze 'muziek' niet echt aansloeg bij het publiek laat zich raden. Nog erger was dat ik na afloop ook nog een parkeerbon had.

Fantastisch, dat spelen met topmuzikanten. Maar wat een geweldige vent was die Pierre! Hij betaalde mee aan mijn bekeuringen. Dat ben ik nooit vergeten en zoiets heb ik ook nooit meer meegemaakt.

Voor de tweede job moesten we naar het plaatsje Heiloo en men vond onze prestaties zo goed, dat een half uur wel genoeg was.

Ik voelde me ook behoorlijk voor gek staan bij die optredens. Na deze geweldige ervaringen spraken we wat vaags af over een eventueel vervolg.

Oktober 78 – De pielband

nog wat nadromen met Pierre en Hans

Na de schnabbels met de nu echt overleden band Full Moon deed Erik nog één poging om ons bij elkaar te houden. Natuurlijk wilde ik best weer meedoen, maar alleen als er wat meer structuur in de muziek zou komen. Blijkbaar vond de rest dat ook, dus op een zaterdagmiddag gingen we weer aan de muziek in café Freek in Den Haag, voor openings-tijd. Inmiddels zat men niet meer op die viool te wachten en was er een toetsenist aangetrokken, Marc. Op weg naar de oefenstek kreeg ik sterk de indruk, dat ook Hans vastere vormen wilde, niet alleen maar gepiel. Ik hoor het hem nog zeggen: hij wist een nummer van Miles Davis met een sterk thema, dat we zo zouden kunnen spelen. Dat gaf hoop. Spullen weer opgesteld en aan de slag. Nee toch! Daar gingen we weer.... Opnieuw dat eindeloze geimproviseer. Nou ja, misschien was het alleen maar om warm te spelen. Nog maar even aanzien. Na een minuut of twintig vond ik het welletjes en stopte met spelen. De rest merkte het niet eens! Die dromers pielden gewoon door met die zombieblik in hun ogen! Weet je wat, ik zet mijn bas neer en ga aan de bar zitten, dat moet toch opvallen. Welnee, ze gingen gewoon door. Ik begreep er niets van. Dan maar forser ingrijpen: ik ging naar buiten. De muziek ging gewoon door. Ik deed mijn gitaar in de koffer, brak mijn installatie af en sleepte mijn box en versterker naar de uitgang. De muziek ging gewoon door. Ik ging de straat op, haalde de auto en laadde mijn spullen in. Er werd onverstoorbaar doorgemusiceerd. '

Nou, de zegen, ik ga naar huis.' Toen ik Den Haag bijna uitgereden was besepte ik, dat deze impulsieve actie van me toch niet handig was. Zo kwam ik niet in de grote muziekscene. Dus toch maar weer terug. Ze zouden zich nu toch wel afvragen waar de bassist was gebleven? Natuurlijk niet : hoe kon ik zo naïef zijn? Toen ik na zo'n minuut of vijfentwintig weer voor de deur van de kroeg parkeerde, hoorde ik tot mijn stomme verbazing, dat ze nog steeds aan het spelen waren. Ik ben naar binnen gegaan en ik weet niet meer hoe, maar ik heb het voor elkaar gekregen, dat ze stopten. Ik zal, denk ik, de stoppenkast hebben opgezocht en de stroom hebben afgezet. Het bleek, dat niemand me had gemist. Er was alleen een lauwe reactie in de trant van: joh, was je weggegaan dan? Het leek wel of ik ze uit een diepe slaap had gerukt. Ik heb nog een poging gedaan om mijn mening te geven over het gebeuren, maar dat had niet veel zin. Men wilde niet doen wat iedereen al deed. De muziek moest vooral niet verkoopbaar zijn. Ieder zijn smaak, maar hier had ik dus geen zin meer in. Kort hierna ging Pierre naar Sweet d'Buster, een band die behoorlijk scoorde en redelijk commercieel was. Hans is nog gesignaleerd in het tv programma De Soundmixshow van Henny Huisman. Heel Nederland kon die avond genieten toen onze gitaarvirtuoso's zijn kunsten vertoonde. Gewapend met een heuse pruik vertolkte onze held een nummer van Carlos Santana. Toetsenman Marc ging reclamemuziek maken. Die principes toch.

September 78 – Uno grosso

Aan de telefoon: ene Michel. Hij speelde piano en wilde een nieuwe band oprichten. Wie wilde dat nou niet ? Hij had mijn naam doorgekregen van onze Erik en die had blijkbaar goede verhalen over me verteld. Dus of ik in een band wilde spelen. Ik had geen idee wat voor soort muziek me te wachten stond, maar dat zou me een zorg zijn. Als er maar een beetje potentie in de band zat. Dus op een donderdagavond maar even bij hem langs gegaan om onze kunsten aan elkaar te vertonen. Achteraf bleek het gewoon een audities te zijn. Nou, met dat pianospel van Michel zat 't wel goed en zijn vriend Joost, die op de trommels sloeg, kon ook wel redelijk spelen. Er was ook een gitarist aanwezig, Henk geheten, met wie ik weleens meer had gejamd. Die mocht ook zijn loopjes en akkoorden laten horen. Blijkbaar vonden Michel en zijn drummer zijn gitaarspel niet indrukwekkend, want ik heb die jongen niet meer terug gezien. Jos kwam voor hem in de plaats. De bedoeling was om muziek uit de hoek van Chick Corea te spelen. Ik vond alles best als het maar een beetje vaste vorm had. Logisch na mijn ervaringen met Full Moon. Na een dag of tien vond de eerste repetitie plaats in een jongerencentrum in Pijnacker, de Trucker, waar ik al de nodige keren had opgetreden. Aardige gasten allemaal, maar drummer Joost maakte een wat suffe indruk. Later bleek dat hij nogal zoop en blowde. Zijn prestaties leden daar hoorbaar onder. De muziek die we speelden was niet van dien aard, dat je een beetje kon relaxen. Na een pijnlijk gesprek tussen Michel en zijn goede vriend was het: exit Joost. Er werd een andere trommelvir-

tuoos aangetrokken: ene Hans, de rechtopzitdrummer die ik kende uit de Kamerpop-periode. Een technisch goede drummer, maar geen ballen. Misschien daarom juist wel geschikt voor deze muziek, de Jazzrock. Na een maand of drie had ik het eigenlijk al wel gezien. Ik wilde optreden, geld verdienen, en dat zat er met dit gedoe niet echt in. Het werd me ook steeds duidelijker, dat dit repertoire sommigen ver boven de pet ging. Omdat het sympathieke lui waren bleef ik nog een tijdje hangen. Maar na zo'n maand of acht kondigde ik mijn vertrek dan toch aan. Ik kreeg de indruk, dat de anderen dat absoluut niet verwacht hadden. Nogmaals, wel hele leuke gasten. Er werd een opvolger voor me gezocht en op een van mijn laatste avonden kwam een vaag figuur langs. Die knakker haalde met een interessant gezicht zijn instrument te voorschijn en ging zitten stemmen. Wouw, een fretloze basgitaar. Dan moest je wel wat kunnen! Hij heeft de hele avond naar onze muziek zitten luisteren. Herhaaldelijk nodigden we hem uit om even mee te doen. Nee, nee, nee, hij had het wel gezien. Zonder een noot te hebben gespeeld is hij aan het eind van de avond weer vertrokken. Maanden later hebben de boys met een andere bassist toch nog een keer opgetreden, gratis, in de oefenruimte, als compensatie voor het gebruik van het jongerencentrum. De naam van de formatie vond ik wel sterk: Uno Grosso. Inderdaad; een gros fouten.

Oktober 79 – Eindelijk een eigen band

Het was zover. De tijd was rijp om het allemaal eens op mijn manier te proberen. Erik zou me er zo veel mogelijk bij helpen. Eerst de muzikanten maar eens regelen. Geen punt. Mijn bloedbroeder had nog een kist vol gitaristen en drummers, van wie hij aannam, dat ze wel met Wiet Bliemert in zee wilden gaan. Een aardige, vrij bescheiden jongen kwam langs. Gitarist. Natuurlijk heette hij Hans, zo heetten immers alle gitaristen in die tijd. Hij had erg veel zin om met mij te gaan spelen. Op een zondag verleende ik audiëntie en onder begeleiding van Erik vereerde drummer Guus mij met een bezoek. Het begin van een lange intensieve samenwerking! Om een toetsenist te vinden had ik absoluut geen moeite hoeven doen, want Michel uit supergroep No Grosso had zich spontaan bij me aangemeld.

Ik plaatste een advertentie voor een zingend figuur, wat twee reacties opleverde. De ene bleek een ietwat verlopen versie van Corrie Konings te zijn. Het schlagerrepertoire. Netjes hebben we haar afgewimpeld. Bij de tweede zangeres leken we meer geluk te hebben. Ene Cassandra uit Rotterdam. Natuurlijk geen zanginstallatie. Stel je voor, een zangeres met eigen spullen, dat zou abnormaal zijn.... Maar goed, dat kon ik allemaal zelf wel oplossen.

Nu het repertoire nog. We dachten aan een dansbaar vocaal repertoire. In eerste instantie onbekendere maar wel swingende nummers. Restte mij nog een kleinigheid: oefenruimte. Nog steeds een spaarzaam goedje. Maar wacht eens: zou ik niet gewoon de ruimte van Galleon kunnen gebruiken? Die groep was met een rock-and-rollzanger aan de haal ge-

gaan en had ineens behoorlijk veel optredens. Ik begreep, dat ze nu op dinsdag in plaats van vrijdag in die school repeteerden. Konden wij mooi op vrijdag! Dus naar de Gemeente, afdeling Onderwijs. Daar meldde mij, dat het geen probleem was, mits ik de handtekening had van de directeur. Nou, dat zat wel goed, want die kende ik redelijk goed. Ik had tenslotte een paar jaar lang in die school staan klarnetten. Ze vonden het dus geen probleem. Dat liep dus allemaal van een leien dakje! Ik fabriceerde zelf nog even een paar stekkerblokken (het was tenslotte nu mijn band) en het feest kon beginnen.

Op de eerste avond verrasten Hans en Guus mij in positieve zin. Die hadden flink gestudeerd op de nummers. Daar had ik wat aan! Onze Janis Joplin schitterde door afwezigheid. Mobiele telefoons bestonden nog niet, dus dat werd in ieder geval de eerste avond zonder zang. Ik meen me vaag te herinneren, dat de betreffende dame zelfs helemaal geen telefoon had. Je moest dus gewoon naar Rotterdam voor overleg. 't Is me niet gelukt om contact met haar te leggen. Op zoek maar weer naar een ander figuur!

Erik wist nog een goede zanger/gitarist: Ron. Hij kwam langs en zong de sterren van de hemel en we maakten een afspraak voor de volgende vrijdagavond. Geen Ron gezien! Ik heb hem toen wel vervloekt. Jaren later kwam ik hem als collega tegen bij Rootz, de muziekschool van Guus. Ik heb deze toch eigenlijk best aardige jongen de heilige absolutie verleend (voor de niet-katholieken : vergeving).

Ook de inzet van Michel was nou niet bepaald om vrolijk van te worden: blijkbaar stopte hij zijn muzikale energie toch vooral in zijn pielband Uno Grosso. Na zo'n avond of vier had ik er schoon genoeg van en heb ik de handdoek in de ring gegooid. Dat georganiseer en gedoe was niets voor

mij. Ook nu schuif ik organisatieklussen als het maar even kan door naar degenen die op dat vlak meer kwaliteiten hebben. Laat mij maar lekker spelen!

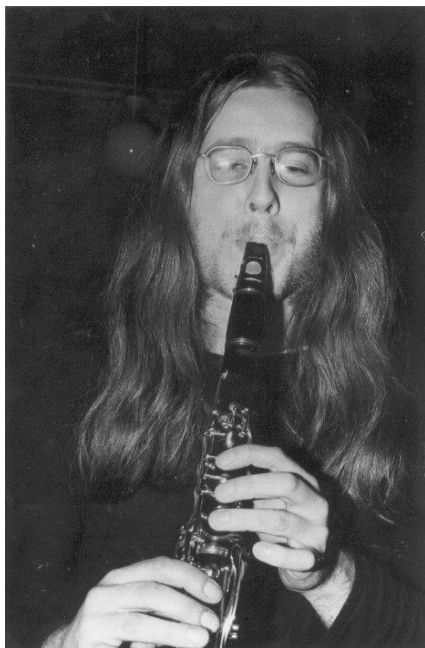
Maart 80 – Pat Austin Band

Een paar maanden lang was de lust tot spelen in bands bij mij ver te zoeken. Ik richtte me maar weer op mijn klarinet-studie aan het conservatorium en had daar mijn handen vol aan. Mijn basgitaar had ik opnieuw laten fretten en dat was zo slecht en ongeïnteresseerd gedaan door..... laat ik zijn naam maar niet noemen, dat het instrument aan alle kanten rammelde. Ik heb nog geprobeerd om het ding zelf te repareren, maar uiteindelijk was het: einde Ibanez-bas. Nou ja, ik had toch geen band.

Om een of andere reden heb ik toen toch een Fender-bas aangeschaft, met geld dat ik van Peter had geleend. Vanaf dat moment ging de zon weer schijnen.

Op 14 Maart viel mijn oog op een advertentie in de Delftse Post. Een commerciële band zocht een basgitarist. Ik natuurlijk meteen bellen. Ene Fred vertelde mij, dat men een band op poten aan het zetten was met verkoopbare vocale muziek. Dan moet je bij zijn, zal ik gezegd hebben en sprak voor de volgende dinsdagavond af. Ik werd verwelkomd door een flink besnorde vent. Zijn blonde vrouw zag er ook niet verkeerd uit en ze bleek ook nog de zangeres van de band te zijn. Het echtpaar had jaren in Zuid-Afrika gewoond en was nu in Delft neergestreken. De drummer was er ook. Hij zag er niet zo snugger uit en heette, jawel, Hans. Hans zeurde over mijn artistieke uiterlijk. Ik wist helemaal niet dat ik dat had, maar hij bedoelde natuurlijk mijn nogal lange haar. Gitarist/zanger Fred kapte hem meteen af. Dat zouden we later nog wel zien, vond hij, eerst maar eens spelen en werk zien te krijgen. Kijk, dat waren woorden naar

mijn hart. Het zoeken was nog naar een toetsenman, maar ik begreep dat men al iemand uit de bruiloften- en partijenwereld op het oog had.

Artistiek uiterlijk? 'k Wist niet dat ik dat had...

Ik kreeg een lijstje met te spelen nummers te zien en werd onmiddellijk enthousiast. De halve Top 40 stond erbij. Aftikken en spelen maar. En jeetje, wat klonk de zang van dat stel goed. Daar kon je mee scoren! Het drummen van onze Keith Moon hield niet bepaald over, maar stoorde me ook niet echt. Je kon tenslotte niet alles hebben. Er werd een paar keer per week hard geoefend en ik had er het volste

vertrouwen in. Dit moest wat kunnen worden. We hebben nog een avond een wat wereldvreemde pianist versleten, die, naar ik hoorde, ook bij mij in Rotterdam op het conservatorium studeerde. Hij bleek toch eigenlijk niet zo van die commerciële muziek te houden, dus opzouten maar.

Op een zondagmiddag kwam ene Hennie langs in de oefenruimte. Hij speelde orgel bij het trio de Cordino's en kwijlend hoorde ik al zijn verhalen aan over de vele optredens die hij had staan. Het bleek absoluut geen bluf. Hij was van plan om bij onze band te gaan spelen, want blijkbaar trok onze bezetting met een zangeres hem wel aan. Tijdens de eerste repetitie met Hennie viel er ook al meteen een slachtoffer. Drummer Hans kon bij een bepaald nummer niet echt het juiste ritme te pakken krijgen. Bij deze band was dat wel essentieel, omdat er in de praktijk vaak ter plekke verzoeknummers werden gevraagd, die je dan zo moest kunnen spelen. Het betreffende nummer moest een reggae-ritme hebben. Dat had onze trommelaar nog nooit gespeeld.

'Wacht effe', riep hij en rende naar zijn auto om zijn lesboek te halen. Helaas bleek dat nog thuis te liggen. 'Nou' sprak hij, 'ik neem het van de week wel even met mijn leraar door.'

Ja, daag, dat konden we natuurlijk niet gebruiken. Het was overduidelijk dat Hennie op oorlogspad was, want hij bleef ons drumwonder achtervolgen. Het kwam er op neer dat alles wat hij sloeg niet deugde. Hans werd steeds roder en uiteindelijk sprak hij de verlossende woorden: 'Tja, dan moeten jullie maar een andere drummer zoeken'. Direct antwoordde Hennie:

'Dat zullen we zeker doen'. Zelden heb ik een slagwerker zo snel een drumstel zien afbreken en in een klein Daffje zien proppen en weg zien scheuren. Ik hoop dat-ie heelhuids is

thuisgekomen. Ik kan me na deze preek ook niet voorstellen dat de jongen nog achter trommels is gaan zitten.

Het kostte weinig moeite om een opvolger voor hem te vinden. Een redelijk ervaren niet al te groot, typisch Haags mannetje meldde zich al op de volgende oefenavond. Hij luisterde naar de naam Michel, sloeg best lekker en had de nodige humor.

Na ruim een maand had Hennie het eerste optreden al geregeld, op Koninginnedag in Schiedam. Het was meteen een doorslaand succes met al die countrynummers van John Denver en andere grootheden. Ik voelde me alleen nogal opgelaten met mijn inderdaad te lange haar in deze scene. Om de zaak te camoufleren had ik op een of andere spastische manier m'n haar in de kraag van m'n overhemd gepropt. Een staart, dat kon niet in 1980. Het was me heel duidelijk, dat daar voor de volgende optredens wat aan moest gebeuren. Even een kennisje geregeld die een beetje kon knippen en dat probleem was ook weer opgelost. De ochtend voor het tweede optreden hebben we in Rotterdam nog snel wat kleren aangeschaft. De outfit werden een witte broek en een lila overhemd. Uiteraard weer met geleend geld, dit keer van Fred, een aardige soepele gozer. Later bleek dat hij misschien iets te soepel was op een ander gebied! Bij het passen van de broek maakte ik een enorme fout: eigenlijk was-ie toen al te klein. Ik ging er van uit, dat er nog wel rek in zou zitten. Misschien was dat ook wel zo, maar toch niet binnen een paar uur. Het gevolg was, dat ik de gehele avond wat minder goed heb kunnen ademen. Die showbroek zat zo ongelooflijk strak, dat ik werkelijk snakte naar het eind van de avond. En ik kan je verzekeren, dat zo'n avond van 22.00u tot 04.00u dan erg lang kan duren! In de tent in hartje Rotterdam, waar we elke zondag en

soms ook op donderdag musiceerden, kwam over het algemeen geen hond. Er waren wel veel barkeepers, die achter de tap een honkbalknuppel hadden hangen. Je kon maar beter geen ruzie met hen krijgen. Blijkbaar was de zaak een dekmantel voor iets duisters, want van de baromzet kon je echt niet leven. De baas reed in een slee die zo groot was, dat het hem niet lukte op de toch niet al te smalle Binnenweg in één keer te keren. De enkele keer dat ik vragen stelde over hoe je zo'n tent in leven hield, kreeg ik als antwoord, dat er ook nog een snackbar in Rotterdam-Zuid bij hoorde. Die moest dan wel goud opleveren! Maar goed, we konden lekker oefenen zo. Er was toch niemand die luisterde naar onze hoogstandjes. Soms drumde de chef een nummertje mee met zijn dronken kop, waarbij een keer een glas bier in mijn buizenversterker flikkerde. Ik heb maar geen schadevergoeding gevraagd.

Al spoedig konden we iedere zaterdag in het Paviljoen, ergens in de haven van Schiedam spelen. Op een avond stond ik me zoals gebruikelijk te verkleeden in een donkere ruimte naast de keuken. Daar lag een jute zakje. Eerst dacht ik dat ik het me verbeelde, maar het bewoog echt. Wegwezen dus. Toen ik het verhaal aan mijn maten vertelde, stelden ze me gerust: er zat alleen maar een slang in.....Het bleek om een weddenschap te gaan tussen Fred en iemand uit het publiek. Het kwam er op neer, dat Fred en zijn echtgenote, zangeres Pat, tijdens het spelen van het nummer In The Jungle zouden optreden met zo'n kronkelend beest om hun nek. Ik heb nog nooit een gitarist met zo'n rode kop gezien! En natuurlijk ben ik zelf een behoorlijk eind uit de buurt gebleven. Je kan zeggen van dat stel wat je wou, maar ze deden wel alles om publiciteit te krijgen!

Er gebeurden nog meer ongebruikelijke dingen in dat Pavil-

joen. Toen ik een keer op een zondagmiddag spullen kwam ophalen flitste er ineens een paniekerig figuur door de zaak. Het bleek eigenaar Jan te zijn, die kennelijk door mijn bezoek werd overvallen. Of ik een volgende keer eerst even wilde bellen. Hij had een rooie kop en zijn gulp stond wagenwijd open. Ik kon wel raden met wat voor klusje hij bezig was.

Tussendoor speelden we ook nog wel eens doordeweeks. Een van die happenings betrof de opening van een sportzaak in Schiedam. Men wilde het groots aanpakken en daarom waren er een paar bekende voetballers ingehuurd, onder wie de heer van Hanegem. Al vanaf het begin was het bijzonder druk. We konden nauwelijks onze spullen opstellen. Er was zoveel publiek, dat we zo ongeveer tegen de pui van de winkel stonden geplakt. Toen het grote moment daar was sprong de topvoetballer door het papier in de deuropening en begon ballen in het publiek te gooien. Een paar honderd mensen riepen 'Willem, Willem!' en stormden naar voren. Toen eindelijk alle ballen op waren en onze balletjestraper weer verdwenen was konden we de schade opnemen. Het orgel zat zo ongeveer om Hennie zijn nek gevouwen en de gitaar van Fred zag er ineens ook heel anders uit. Van een linkshandige model was het instrument spontaan rechtshandig geworden. Ik zelf had gelukkig nog net op tijd een inham weten te vinden. Het heeft een klein uur gekost om alles weer in elkaar te zetten.

Verder verliep het allemaal voorspoedig. Alleen kregen we na weken spelen op de Binnenweg ineens te horen, dat we niet meer terug hoefden te komen. Wat was er gebeurd? Onze Pat had een klein probleempje, waar ze blijkbaar al jaren last van had: ze zoop nogal veel tijdens optredens. Nou was ik wel de laatste om dat op te merken, want ik was er

zelf ook niet vies van. Iedereen heeft zo zijn zwakheden. Maar Pat was grootgebruiker. Op die beruchte donderdagavond ging ze ook nog aan de haal met een gozer uit het sporadische publiek. Dat beviel baas Harry niet en dus vloegen we er uit.

Kort daarna ging Hennie er even twee weken tussenuit. Hij had al lang daarvoor een vakantie naar Finland geboekt en kon er niet onderuit. Hij ging er blijkbaar van uit, dat wij dan ook thuis zouden blijven zitten, maar daarin vergiste hij zich toch. We gingen gewoon met zijn vieren door. Toen sloeg het noodlot weer eens toe. Nadat we op een dinsdagavond bij Fred en Pat thuis hadden geoefend, ging ik zoals gewoonlijk om een uur of elf huiswaarts. Drummer Michel bleef altijd nog wat nahangen, hij kon het blijkbaar supergoed met het echtpaar vinden. Nou ja, vooral met de vrouwelijke helft dan. Nadat Fred even naar het toilet was geweest, trof hij een stel aan dat meer dan muzikale belangstelling voor elkaar had. Toen hij op de manen de vrouw af vroeg, of ze wat met elkaar hadden, kreeg hij een bevestigend antwoord, waarna die twee samen vertrokken. Vermeldenswaard is nog dat Michel gewoon een vrouw en kind had en dat er een nieuwe spruit onderweg was. Moet kunnen, zal hij gedacht hebben.

De volgende dag werd ik door een in elkaar gestorte Fred op de hoogte gesteld. Die dag volgden nog vele telefoontjes. Na veel heen en weer gebel werd besloten om gewoon door te gaan met de band. Nou ja, gewoon, je kon natuurlijk op je klompen aanvoelen, dat de sfeer hierna fantastisch was. Als ik in pauzes met Fred stond te praten, moest ik aanhoren, dat die andere klootzak er met zijn wijf vandoor was gegaan en andersom meldde Michel dan weer, dat onze

gitarist zich aanstelde. En zoals altijd moest ik natuurlijk weer met beide partijen meelullen. Voor mij was maar één ding belangrijk, namelijk dat die optredens gewoon doorgingen. En de arme Hennie zat nietsvermoedend in dat verre Finland.

Na een optreden ergens in Schiedam, waar we weer met zijn vijven speelden, werd het echt moord en doodslag. Het was duidelijk dat de Pat Austinband op deze manier niet verder kon. Het verliefde paar zou ons verlaten. Ik heb toen op eigen gelegenheid een advertentie in het AD gezet. Er kwamen twee reacties op, te weten een drummer, die in de vorige bezetting van het trio van Hennie had gespeeld, en een zanger/gitarist. Beiden kwamen serieus over en na overleg met Hennie en onze bedrogen echtgenoot maakten we een afspraak op de volgende zondagavond. We hadden inmiddels zoveel werk staan, dat er binnen een week weer een band moest staan. Dus meteen maar aan de slag. Fred was echter nog steeds zodanig van de kaart, dat hij de beker aan zich voorbij liet gaan en afhaakte. Jammer, het was een prima vent. De nieuwe vocalist Berry bleek over veel ervaring en een goede stem te beschikken en samen met drummer Ton hebben we dat eerste optreden in de nieuwe bezetting tot een groot succes weten te maken. Om nog wat extra body aan de formatie te geven werd voor de eerste avonden de bejaarde saxofonist/violist Piet ingehuurd. Een coryfee met wie werkelijk de hele muzikscene al gespeeld had. Hij stelde slechts één voorwaarde: na afloop moest hij naar huis worden gebracht. Dat kon ook geen kwaad want hij dan ook was altijd stomdronken. Hij was een fantastische muzikant die alles in één keer op zijn gehoor naspeelde. Om zijn vakmanschap wat meer gewicht te geven had hij zijn ach-

ternaam De Wit veranderd in Le Blanc. Als hij midden in de nacht naar zijn huis in de Gouvernestraat werd gebracht, gaf hij altijd als bestemming Rue de Gouverne op.

De nieuwe band zat goed in elkaar. We hadden er vertrouwen in. We hadden heel veel werk staan, onder andere geboekt onder de naam van het oude trio van Henny, de Cordino's. Die naam adopteerden we dus graag.

Augustus 80 – De Cordino's

Van het Pat Austin-avontontuur stapten we geruisloos over in de Cordino's. We hadden de naam van de oude band van Hennie aangenomen. Die naam stond garant voor een hoop werk. Volgens mij bestaat het orkest nog steeds of weer. Deze toch wel merkwaardige naam had onze toetsenman ontleend aan het merk van zijn accordeon. Dat instrument was eigenlijk zijn hoofdvak. We hadden er op het podium een prachtige act mee met o.a. het nummer de Can Can. Als je op zaterdag in de binnenstad van Delft ging winkelen was de kans groot dat je onze collega daar met zijn trekkast tegenkwam.

Geruisloos over naar de Cordino's

De man had er werkelijk alles voor over om in het muziekvak te blijven; terugkeren naar zijn baantje in de drukkerij was voor hem een soortnachtmerrie

Deze drang tot optreden deed de gemoederen binnen het orkest de nodige keren oplaaien, want zanger Berry had er weinig zin in om ook doordeweeks te spelen. Eigenlijk wariende karakters van beide heren constant met elkaar in oorlog. Vaak proefde ik een soort afgunst als één van de twee tijdens een optreden de show stal. Gelukkig gold dat niet voor mijn act. Bij deze band ben ik voor het eerst naar buiten getreden met mijn klarinetje. De jongens hadden er al vaak over gezeurd, dat ik maar eens wat terug moest doen voor al dat belastinggeld dat ik verteerde. In het begin hield ik de boot af: tenslotte deed ik met dat instrument een klasieke opleiding. En mijn docent Herman had me al diverse keren op niet mis te verstane wijze duidelijk gemaakt, dat ik mijn toon zou verzieken als ik me met m'n klarinet zou bezondigen aan pop of amusement. Jaknikken en gewoon je eigen gang gaan, was het devies. Maar ik zou niet de eerste student zijn geweest, die om zo'n misstap van het conservatorium verwijderd zou zijn! Ik nam mijn toeter dus toch mee, de verboden wereld in. De kans, dat ik Herman bij een bruiloft zou tegenkomen was natuurlijk ook bijzonder klein. En hij leek me ook geen bingo-type. Vanaf het moment, dat ik met mijn klarinet de boer op ging, was het een behoorlijk succes. Werkelijk alle bekende tunes met die toeter heb ik weggespeeld. Al met al hadden we een zeer afwisselend programma. Het waren altijd geslaagde avonden.

Een van onze vaste speeladressen was café City Corner in Rotterdam. Af en toe stonden we daar een maand lang ieder weekend drie avonden op te treden. Steevast om elf uur kwam er dan een aangeschoten kerel de tent in. Hij liep al

tijd onmiddellijk naar ons toe met de vraag of we het nummer Buona Sera konden spelen. En dan wapperde er altijd een briefje van honderd op het orgel van Hennie. Na twee weken begonnen we dat nummer al te spelen als we de kop van die vent zagen.

Het visitekaartje van de Cordino's

Spelen in zo'n tent had wel een nadeel, namelijk dat we geen bruiloften konden aannemen. En bruiloften betaalden beter. Maar met zo'n vaste stek was je natuurlijk wel voor langere tijd zeker van inkomsten en dat was ook wat waard. Er was ondertussen een personeelsswisseling geweest in de drumhoek. Ton vertrok naar een andere band, de Springfield, en wij kregen hun drummer. Jack was een van de fijnste figuren met wie ik gespeeld heb. Ook als persoon een zeer sympathiek mens. Toen we zo'n klein jaartje als Cordino's bezig waren, kreeg die Jack ineens de behoefte om weer een baan in de burgermaatschappij te aanvaarden. Wat precies weet ik niet meer, maar het was in ieder geval bij het Taleninstituut. Later hoorde ik, dat hij dat nog geen jaar heeft volgehouden en weer gillend opzoek is gegaan naar een orkest. Dat had ik hem van te voren wel kunnen

vertellen.

Zijn vervanger heette Henk. Daar kon hij natuurlijk zelf ook niets aan doen. Henk was een nogal harde kleuner in dit genre, wat strookte met zijn postuur. Hij was een flink uit de kluiten gewassen figuur, die bokser was geweest. Zijn komst was het begin van het einde. Vanaf het eerste moment klikte het niet tussen Henk en Berry. Dat leverde flinke spanningen op binnen de band. En natuurlijk waaide Bliemert weer met alle partijen mee. Proberen te sussen en de band overeind houden.

Maar het lot was onafwendbaar. We hebben nog een paar weken in City Corner gespeeld. We kregen de woensdagavonden erbij, op voorwaarde, dat we de Bingo zouden organiseren. Geen punt natuurlijk, dan hoefde we tenminste niet te spelen. Mijn bijdrage aan dit ongelooflijk fanatieke feest was, dat ik de balletjes opving en doorgaf aan Berry, die dan op zijn beurt de nummers voorlas. De balletjes waren in de loop der tijd behoorlijk vet geworden. Ik ging dus na de Bingo altijd als een haas mijn handen wassen, zodat ik mijn snaren niet zou verzieken.

Aan de koppen van het regerende echtpaar was toen al af te lezen, dat ze ons niet meer zo goed vonden. Het grove drumwerk was daarbij een belangrijke factor in negatief opzicht. Ik kan me het telefoontje nog herinneren, waarin me werd verteld, dat het voorbij was. Twee dagen later heb ik mijn spullen opgehaald bij Berry en dat was het dan weer.

Gary Gladstone & The Golden Fictions

Terwijl de Pat Austinband nog aan het oefenen was voor zijn eerste optreden werd ik opgebeld door mijn oude makker Peter. Bassist Ron, die nog bij de succesvolle formatie SuperSister had gespeeld, was er mee gestopt. Ik begreep dat hij weer ging aan de TU studeren. Drie keer raden, juist: bouwkunde. Nu was al ik al eerder ingevallen bij zanger Bert en de zijnen, dus ik kende het repertoire wel. Allemaal Rock-en-Rollwerk a la Elvis, gestoken in een modern jasje. Best goede arrangementen.

Naast Peter kwam ik eigenlijk nog meer oude bekenden tegen. Drummer Wim, met wie ik in Finally, het Kamerpop Ensemble en zijn eigen vervloekte band Watch New had gespeeld. En gitarist Joop, ook uit laatstgenoemde superformatie. Achter het orgel en piano zat virtuoos Willem met wie ik in Finally en Galleon had gewerkt. De grote onbekende voor mij was zanger Bert. Een lange vent met een goede stem en leuke ingestudeerde bewegingen. Er werd verteld, dat hij in een ver verleden tot de Luxemburgse Elvis van het jaar was verkozen. Zijn hobby was Taekwondo. Ver voor mijn tijd sloeg hij tijdens optredens als act een stapel bakstenen door. Dat is een keer goed mis gegaan. Hij was vergeten zijn ringen af te doen en dat schijnt nogal pijnlijk te zijn geweest. Einde karate-act. Ik zelf heb wel eens meegemaakt, dat er tijdens een optreden een al te opdringerig figuur het podium op rende, die er vervolgens na een flinke vakkundige trap van Bert even hard weer af-

vloog. Het gaf wel een veilig gevoel.

De repetities waren nuttig en gezellig en er werd ook af en toe wel opgetreden. Het avontuur heeft alleen voor mij niet al te lang kunnen duren, omdat ik het te druk kreeg met de Cordino's. Soms moest ik van een optreden met de ene band 's nachts nog door naar de andere. Natuurlijk was dat niet lang vol te houden. Ik moest me terugtrekken uit de rock-en-rollclub, maar ik heb nog vaak als invaller bij deze leuke band gespeeld.

Gary Gladstone and the Golden Fictions

September 81–The Flames

Lang duurde het thuis zitten niet, na de Cordino's. Ik werd gebeld door het boekingskantoor, waar we soms mee samenwerkten, met de vraag of ik aanstaande vrijdag bezet was. 'Even in de agenda kijken' was mijn antwoord, want je ging natuurlijk niet vertellen, dat je zonder werk zat.

'Ja, die avond heb ik een gaatje,' blufte ik en het gevolg was, dat ik op de betreffende avond ergens in Rotterdam inviel bij een trio. Ik moest alles op gehoor zien mee te spelen. Ik had natuurlijk ook mijn klarinet meegenomen en muziek voor de organist, Gerard, een uitstekende muzikant. Op drums zat een man, Harry geheten, wiens spel nogal smakeloos was. Het klopte allemaal wel, maar daar hield het dan ook mee op. Maar ja, hij bleek het werk te regelen en dan ben je in een band al gauw onmisbaar. In een van de pauzes gingen de twee heren even met elkaar staan smoezen en na afloop stelde Gerard mij de vraag, of ik soms zin had om vast bij ze te komen spelen. Natuurlijk had ik dat, want ik kon me niet voorstellen, dat je met deze gasten ruzie kon krijgen. Bovendien verdiende je met zijn drieën natuurlijk meer dan met een band van vier of vijf muzikanten. Ieder weekend werd er wel gespeeld. Door de week zelden want Gerard was docent aan de Rotterdamse muziekschool en dat lesgeven strekte zich altijd uit tot de avonduren op werkdagen. Uit eigen ervaring weet ik inmiddels wat voor gedoe het is om die lessen in te halen.

We hebben maar één keer gerepeteerd, daarna heb ik een keer een week het muziekboek van Gerard mee naar huis genomen. Verder zocht je het maar uit. Prima werken op

deze manier. Er gebeurden niet veel spectaculaire dingen, maar na al dat gezeik in die vorige bands kon ik dat ook missen als kiespijn. Ik herinner me slechts één incident, in een zaal tijdens een bruiloft. Blijkbaar had de wederzijdse familie niet al te goede banden met elkaar. Vermoedelijk waren er ook de nodige alcoholische versnaperingen doorheen gegaan. Men begon elkaar in ieder geval eens even flink te vertellen wat men van de ander vond. Wij zagen vanaf het podium een kluwen vechtende mensen, die door anderen uit elkaar moesten worden geplukt. En een zo'n kerel maar roepen: 'Niets aan de hand, niets aan de hand!' En onderwijl sloegen ze elkaar de hersens in, terwijl de avond nog moest beginnen....

Na ongeveer een jaar begon de zaak een beetje af te brokkelen. Er kwamen minder optredens binnen. Volgens Harry hadden alle bandjes daar last van.

Het begon op te vallen, dat onze drummer steeds vaker om allerlei redenen niet kon meespelen. Er werd dan altijd een andere trommelaar ingehuurd. Dat was een hele verademing, want met een vervanger zat er altijd meer pit in het spel, dan wat we gewend waren.

Eind 1982 belde Gerard mij op met de mededeling dat onze Harry was opgestapt en inmiddels al bij een ander orkest speelde. We konden op onze vingers uittellen, dat dat al langere tijd aan de gang was. Hij had al het werk gewoon doorgeschoven. Muzikaal was zijn vertrek geen ramp, maar hij nam ook de optredens mee. Dus: einde Flames.

In Den Haag hadden de heren weer een iets verzonnen om het zwarte geldcircuit aan te pakken. Blijkbaar bestond dat; ik had daar als inmiddels afgestudeerde domme muzikant natuurlijk geen weet van.....Per 1 januari 1983 moest iedere zaaleigenaar BTW gaan afdragen voor de muziek die was

ingehuurd. Je moest dus je naam opgeven. En als je BTW betaalde, kon je natuurlijk ook vast gaan sparen voor de inkomstenbelasting. Gevolg: er waren in 1983 ineens veel minder amusementsorkesten.

Maart 83 – Toch Weer Een Eigen Band / Haagse Bluf

In de eerste instantie had ik niet zo'n haast om weer te gaan spelen. Mijn zeer omvangrijke baan aan twee muziekscholen (32 lesuren!) en nog wat leerlingen thuis slokten de nodige tijd en energie op. Maar dat duurde niet lang. Bij een concert in Pijnacker kwam ik Guus en Hans tegen, met wie ik al eerder een poging had gedaan om een eigen band op te richten. Bij de vraag, of we het nog eens moesten proberen, waren de heren direct bereid om aan te haken. Dit keer deed ik geen moeite om een toetsenfiguur te zoeken, maar vroeg ik mijn Good Old Peter als tweede gitarist/zanger. Maar Peter had het inmiddels wel een beetje gehad als solozanger en dus moesten we toch op zoek naar een frontman. Eerst maar eens een paar keertjes oefenen. We kozen voor wat onbekendere swingende nummers en het beloofde wel weer wat. Oefenruimte was geen probleem want bij de muzikale familie van Guus hadden ze achter in de tuin een soort geluidsdichte bunker gebouwd waar je naar hartenlust kon spelen zonder iemand in de weg te zitten. Dan maar eens in het grote Nederlandse muziekblad Music Maker een advertentie geplaatst. En wonder boven wonder er kwam een reactie op. De volgende repetitie was hij er al. Niet bepaald een ruigpoot. Meer een keurig EO-achtig type. Maar zijn stem was niet verkeerd. We hadden alleen wat twijfels over zijn stijl. Maar ja, je wist tenslotte niet hoe iemand zich kon ontwikkelen. Een ding had hij niet bepaald mee: zijn naam. Zijn voornaam ben ik vergeten, maar die achternaam de Beuker. Je kon er op wachten, dat er vanaf het eerste moment naamgrappen werden gemaakt.

Een paar dagen later werd ik gebeld door een in eerste instantie wat vage figuur, die de advertentie ook gelezen had. Hij gaf zich uit voor geluidstechnicus en vertelde allemaal mooie verhalen. Nou was ik niet zo gauw meer onder de indruk, maar ik vond het toch de moeite waard om hem ook langs te laten komen. De volgende zaterdag kwamen we weer bij elkaar en nadat we een paar nummers met onze Beuker hadden gespeeld ging de deur open en meldde Ron zich, een vrij forse jongeman. Hij keek even rond en zei met een onvervalst Haags accent:

'Ik betwijfel of mijn spullen hier in passen'.

Haagse Ron van Haagse Bluf

Oh, hadden we dat weer, zo'n bluffer uit Den Haag. Dat konden we echt gebruiken. Maar er bleek echt een verlengde Ford Transit met een complete P.A. voor de deur te staan. Daar was de bunker inderdaad niet op gebouwd. Dus maar even wat met

onze andere zanger regelen. Of-ie even kon wachten en of Ron over zijn compacte zang-setje mocht zingen.

O jee, daar had onze Beuker niet echt op gerekend. Blijkbaar had hij al het idee van een vaste status bij onze band. Maar hij speelde het spel mee en gaf Ron de microfoon. Dat klonk wel erg OK en ook door de rest van zijn presentatie (veel zweet en handdoeken) overtuigde deze boy ons meteen. Hij zag het zelf gelukkig ook met ons zitten en de Beuker werd bedankt voor zijn inzet en zijn komst naar Pijnacker en mocht gaan. Tja, harde business, die muziek.

Ron hield wel van een paar biertjes en al snel ging ik na het repeteren met hem naar mijn stamcafé, de Klomp in Delft. Bij het tweede bezoek vroeg hij mij al of ik geen zin had om in zijn oude band te komen spelen. Aanstaaende vrijdag hadden ze al weer een optreden. Uiteraard toonde ik me weer zeer bereidwillig en die vrijdag stond ik met allemaal onbekende Hagenezen te musiceren. Opvallendste verschijning van dit gezelschap was Simon, de wasbord-speler. Het spelen ging maar weer eens op het gehoor, maar dat was ik wel gewend. Alleen moest ik na afloop even aan de hoogte van de gage wennen, want die lag nogal wat lager dan in de amusementswereld. Maakte niet uit, als ik maar kon spelen.

Al snel volgen er meer optredens met als gevolg dat onze eigen band al snel op het tweede plan kwam te staan. We kwamen nog wel bij elkaar, maar Ron wilde meer langere nummers met veel solo's erin. Hij bleek ook handig te zijn op de mondharmonica, de fluit en de sax. Bij gitarist Hans viel dit niet in goeie aarde. Ik maakte mee, dat hij bij een reggae-nummer uit verveling stond te tellen hoeveel keer hij zijn hand omhoog bewoog. Uiteindelijk kwam het er op neer, dat de zaak weer eens uitging als de bekende nachtkaaers.

Na een aantal optredens met de Haagse band vond Ron het nodig om de drummer te vervangen. Hij vroeg Guus. Het leek

het er verdacht veel op, dat onze zanger gewoon op zoek was geweest naar een nieuwe ritmesectie voor zijn eigen band. Guus en ik waren er niet bepaald rouwig om, aangezien onze zanger aardig wat optredens wist te regelen.

Ingelijfd bij Haagse Bluf

December 83 – Julius Greenband / Car And Cars

Toen ik in 1982 in dienst trad bij de muziekschool Bloembollenstreek als docent klarinet/saxofoon werd het cursusjaar in september traditioneel geopend met een algemene docentenvergadering. Een onvermijdelijk iets, vooral omdat ik daar nog in mijn proeftijd zat moest ik mijn kop wel laten zien. Hopelijk neemt niemand me kwalijk, dat ik de die dag besproken onderwerpen vergeten ben. Toen ik het gebouw na afloop verliet, holde er een collega achter me aan. Hij stelde zich voor als René, speelde gitaar en had van de nieuwe directeur vernomen, dat ik ook wat op een basgitaar scheen te kunnen.

Al snel verscheen er nog een figuur, van wie bleek, dat hij naast het traditionele klassieke pianospel ook de moderne toetsen beroerde, zoals de synthesizer. Toen ik de vraag of ik bas speelde bevestigend beantwoordde, stelde persoon twee, die Frans bleek te heten, de tegenvraag :

'Maar kan je het ook echt?'

Wat een vraag, wat moest ik daar nou op zeggen? Maar ook nu kwam mijn geroutineerde blufgedrag weer van pas. Ik kreeg te horen, dat er wel eens door de heren gespeeld werd in de omgeving en dat er in de wijde omtrek geen bassist te krijgen was. Mooi zo, dan kwam je dus vanzelf bij mij terecht. In ieder geval bleek ik twee moderne collega's bij deze toch wel boerenschool te hebben. Voor de rest waren het nou niet echt van die ruigpoten en hielden ze zich alleen maar bezig met de klassieke handel. Later bleek

er ook nog een drumleraar rond te lopen, die ook met pop-dingen overweg kon.

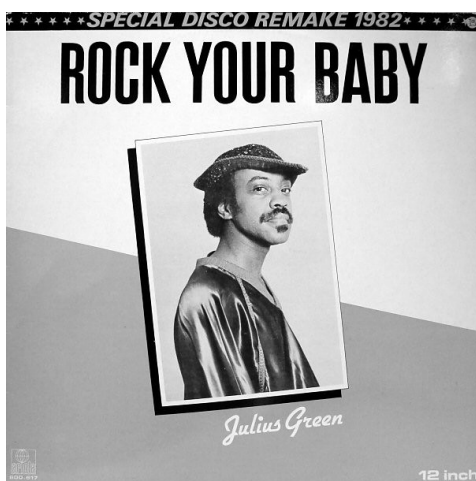
Dat eerste jaar gebeurde er niets. Geen probleem, ik had mijn eigen muziekgezelschappen. Maar aan het begin van het tweede jaar kwam René naar me toe met de mededeling, dat er een workshop georganiseerd ging worden met een bekende sessiemuzikant. En het lag voor de hand dat wij de zaak gingen begeleiden. Een paar weken later volgde de eerste repetitie. We zouden vier nummers spelen: twee bluesjes, een reggaenummer en iets van Herbie Hancock. Ik vergeet het nooit meer. Er werd afgetikt, de blues-shuffle werd ingezet en ik zag aan het gezicht van René, dat die het erg naar zijn zin had. Toen we het nummer hadden beëindigd, stond hij op, liep naar me toe en sloeg me op mijn schouders.

'Geweldig!' riep hij, 'Hij swingt, hij swingt als een trein!'

Betere complimenten heb ik zelden meer gehad. Mijn reputatie was in ieder geval gevestigd. Over de workshop wil ik verder maar geen woorden vuil maken. Dit had te maken met het feit dat we nog een gitaarcollega hadden, om wie we natuurlijk niet heen konden. Die kwam uit een wat andere hoek en volgens mij was het ruigste dat hij ooit had gespeeld de One Note Samba. Hij had ook een verkeerde gitaar, een half akoestisch jazzding, en omdat we niet al te zacht speelden, moest die gitaar ook versterkt worden met als gevolg dat het ding alle kanten op stond te piepen. Op het moment supreme vergat hij ook nog zijn piemelige solo in te zetten. Kortom, het was voor de aanwezige leerlingen echt een staaltje van hoe het beslist niet moest.

Maar ik had mooi een week later al een schnabbel met de drie andere heren in een plaatselijk café.

Een maandje later hadden Rene en Frans het voornemen om een vaste band rond een Amerikaanse zanger te formeren en ik werd ook van harte uitgenodigd. Onze drumleraar had bij ons toch niet echt indruk gemaakt, dus werd er een jonge gozer uit het dorp aangetrokken. Er werd heel degelijk geoefend, het meeste stond uitgeschreven, dus het schoot lekker op.

De 12" discoversie van Rock Your Baby van het fenomeen Julius Green

De grote ster die we begeleidden heette Julius. Deze Amerikaan zwierf om een of andere reden vaak in ons kleine landje rond, altijd zonder verblijfsvergunning. Het gevolg was dat hij de nodige keren op het vliegtuig werd gezet, om een week later alweer op Schiphol te landen. Blijkbaar ging dat toen wat eenvoudiger dan in de huidige tijd. Een maand na de eerste repetitie speelden we in het Mariott Hotel in Amsterdam. Onze zanger had naast de voor mij overbodige co-

ver van Rock Me Baby een tweede single gemaakt. Volgens mij werd dat nummer nergens op de radio gedraaid en zelf vond ik het nou ook niet een erg afwisselend kunstwerk. Het draaide om slechts één akkoord en duurde en duurde maar. Ik herinner me nog van dat optreden dat ik na zo'n minuut of vijftientig een beetje om me heen ging kijken. Ik was blijkbaar niet de enige die er een beetje doorheen zat, want ik zag Frans ook steeds op zijn horloge kijken. De performance van onze zwarte vocalist was daarentegen fantastisch. Ook kleding vond hij belangrijk, want hij wisselde tijdens elk optreden een paar keer van outfit en stond vaak in de pauzes zelf zijn volgende pak te strijken.

We hebben niet vaak met Julius gespeeld. Hij was meestal niet op de repetities aanwezig. Die keren dat hij wel mee zou doen, moest René hem altijd ergens in het centrum van Amsterdam ophalen. Aangezien de auto dan ook helemaal vol zat met apparatuur, bleef er voor een extra passagier weinig plek over. Onze Julius lag dan opgevouwen tussen de versterkers. Maar de meeste keren reed René dat hele eind voor niets en was de zanger gewoon zoek, van de wereld verdwenen. Na enkele keren waren we het dan ook zat en hebben we er een punt achter gezet.

Toch vonden we het alle vier zonde om er volledig mee te kappen. Onze gitaarspeler kende nog wel een zangeres, Carla. Die reageerde vrij enthousiast op onze uitnodiging. Helemaal vreemd was dat nou ook weer niet, want we beheersten onze instrumenten behoorlijk, onze muziek klonk goed. Wederom verliep de oefenperiode vrij voorspoedig en dat mondde uit in een optreden in een kroeg in de wereldstad Sassenheim.

Pikant verhaal was de zanginstallatie. Die hadden we niet,

maar daar we bijna allemaal op de muziekschool werkten hadden we in ieder geval altijd gratis oefenruimte tot onze beschikking. Natuurlijk gebruikten we dan ook de spullen die er aanwezig waren. Nu was dat in 1983 niet bepaald veel. Popmuziek bestond wel bij de bloembolboeren, er werd zo af en toe een versterkertje of iets dergelijks aangeschaft, maar het hield niet over. Aangezien René een pop-combo leidde had hij ook een zangsetje kunnen losbabbelen. De afspraak binnen de school was, dat we altijd alles mochten gebruiken, als het maar niet de deur uit ging. Het kwam er natuurlijk op neer, dat de zangspullen al bij dat eerste optreden wel het pand verlieten, dat was te verleidelijk.

En helaas gaf het spul al na één set de geest. Met veel pijn en moeite is er voor die avond elders wat anders geleend, maar we moesten op school wel een mooi verhaal ophangen over de kapotte handel. René heeft het spul toen maar naar de winkel gebracht om te laten repareren en daarna zouden we wel zien. Toen hij het spul weer ging ophalen bleek er niets mee aan de hand te zijn geweest. We hadden voor niets allerlei mooie verhalen verzonnen om directeur Harry te overtuigen van onze onschuld.

Na een half jaartje hebben we nog een aardige demo gemaakt op een flat ergens in een nieuwbouwwijk in Lisse. Onbegrijpelijk, dat die jongen daar, vanwege de onbeschrijfelijke pokkeherrie, ongestraft kon opnemen. Daarna werd het stil. We hebben nog een definitieve naam verzonnen voor de band, Car and Cars, maar daarna onze zangeres nooit meer teruggezien. Een vaag verhaal over een verhuizing naar een andere plaats of zoiets.

Carla was weg, wat restte waren de Cars.

Oktober 85 – Big Band Straight Life

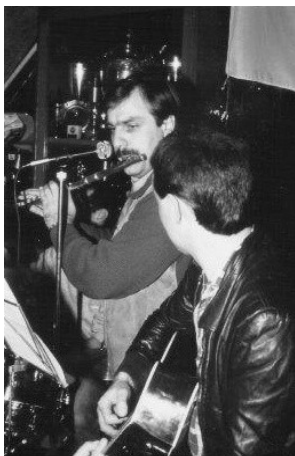
Er volgde een periode waarin ik, afgezien van wat losse dingen, weinig externs deed met mijn basgitaartje. In de zomer van dat jaar had ik via een examencommissie mijn lesbevoegdheid op dit instrument gehaald. De opdracht was het spelen van een paar stukken naar eigen keuze. Ik trakteerde de commissie onder andere op een zelfverzonnen suite voor bas en drums, een uitstalling van alle mogelijk technieken die je maar kon verzinnen. Gewoon verantwoord gefreak dus. De inspecteur van het muziekonderwijs, de voorzitter van de commissie, stelde na afloop nog wat vragen over mijn zelfgeschreven leerplan en daarmee was de kous af. Hij had gewoon de ballen verstand van dat instrument. Maar zo'n extra diploma stond interessant als je weer eens ergens solliciteerde. Dan te bedenken, dat ik zelf nooit les gehad had op de basgitaar!

Voor- en achterzijde van het kaartje voor de Dutch Concert reunie

Er vond nog wel een reünie plaats van Dutch Concert, maar alle leden waren het er over eens, dat het bij die ene keer moest blijven. We waren na zoveel jaren te veel uit elkaar

gegroeid. Hans en ik verdienden al een tijd de kost met de muziek, Peter was een actieve amateur, maar drummer Don had al een eeuwigheid geen drumstokken meer in zijn handen gehad. Opvallend hoogtepunt van de avond, althans voor ons, was de medley van de zelf verzonden Dutch-Concert-tunes vertolkt op dwarsfluit en klarinet. Hans had namelijk ooit op het conservatorium een blauwe maandag dwarsfluit als keuzevak gedaan.

Hans met de dwarsfluit

en Wiet met de klarinet

Op een gegeven moment viel mijn oog op een advertentie in de Haagse Courant. Een big band zocht een bassist. Toch maar even bellen. Het bleek een amateurclub te zijn en er werd op maandagavond in Voorschoten geoefend. Laat dat nou net de enige avond zijn, dat ik geen les gaf! Ik had echt weer eens zin om wat met noten, dus uitgeschreven partijen te doen.

Blijkbaar kwam ik nogal zakelijk over bij het eerste bezoek.

De orkestleider, ene Peter, gaf me de map met de partijen, ik keek er even in en mompelde dat we het gewoon gingen proberen. Je hebt er toch wel zin in, vroeg hij onmiddellijk. Ja, wat had ik dan moeten doen? Een moeilijk gezicht opzetten en, oh hemel, wat een hoop noten moeten roepen? Sorry hoor, maar ik zie muziek als iets zakelijks, als iets wat overwonnen moet worden.

Het klonk in ieder geval weer eens ouderwets lekker met al die blazers. En gitarist Karel, die naast me zat, zag mij al meteen helemaal zitten. De volgende twee weken keek en speelde ik de lastigste stukken nog even globaal van te voren door en na de derde week kon ik alles zo ongeveer wel spelen. Er volgde een uitvoering in de voormalige Doelen in Delft op een toch wel erg vroege zondagochtend. Daarna ben ik nog een paar keer wezen oefenen, maar de uitdaging was er voor mij al snel af. Ik nam afscheid met de belofte, dat ze me altijd konden bellen. Ik heb inderdaad nog een keer of wat met ze meegespeeld. En nu werd ik er ook nog voor betaald. Samengevat was dit een kort avontuur.

Oktober 85 – King B & The Bandits

Ik had er lang om moeten zeuren en Peter zeurde met me mee. Eindelijk hadden we het voor elkaar: Rock 'n Rollzanger Bert brak met zijn vorige bezetting, Gary Gladstone and the Golden Fictions. Stuk voor stuk waren dat gasten, die dat soort muziek eigenlijk gewoon waardeloos vonden en hun best deden om door middel van gefreak de zaak te verzieken.

Bert was een man van de traditionele rock 'n roll. Hij had er zin in om met ons tweeën en een paar normale muzikanten weer eens opnieuw te beginnen. Op drums werd dat Guus, met wie ik onder andere in Haagse Bluf had gespeeld, en Auke op tenorsax. Auke studeerde nog aan het conservatorium en had al eerder met Guus gespeeld. Prettige bijkomstigheid van muziek maken met Guus was, dat je altijd bij hem thuis in die bunker in de tuin kon oefenen. Ik zou liegen als ik zou beweren, dat dat de belangrijkste reden zou zijn om Guus bij je band te vragen. Hij drumde gewoon uitstekend en was en is een prima figuur. De eerste repetitie was op een zondagmiddag en er was ook nog een vaag figuur bij uit Hoek van Holland, op toetsen. We hebben hem na die eerste keer niet terug gezien. Dan maar zonder toetsen. Het ging lekker en ik kan me niet herinneren dat er ooit gezeik of geouwehoer was. Eigenlijk een saaie band, wat dat betreft.

Gedurende een aantal jaren traden we regelmatig op. Tijdens optredens speelde Bert er ook af en toe gitaar bij, met van die zelfgemaakte akkoorden. Hij beschikte over een su-

perlange linkerduim die hij over de gitaarhals legde. Peter en ik deden dat dan altijd achter zijn rug na. De outfit van onze zanger was altijd okay: om zijn middel had hij altijd een riem a la Elvis van een halve meter breed. Hij had ook een paar vaste grappen op zijn repertoire. Bij één nummer bleef hij zo ongeveer in een hoestbui steken en moest dan altijd snel een slok water drinken. Het publiek vond het allemaal prachtig. Toen na een aantal leuke jaren de optredens wat dunner gezaaid waren, nam Bert het initiatief en huurde een keer of twee een zaal af, betaalde ons en hoopte door middel van veel mond-op-mond reclame de zaal vol te krijgen. Niet echt gelukt. Volgens mij is-ie de zaal nou nog aan het afbetalen.

King B and The Bandits

Onze Elvis vond het daarna blijkbaar wel genoeg en ging in zijn eentje verder, met gitaar en duim. Hij speelde op campings en dergelijke. Wel werden we elke keer weer opgetrommeld, als hij een schnabbel met complete bezetting

had. Officieel zijn we nooit gestopt, dus wie weet worden we morgen weer bij elkaar geroepen.

Hé, hoor ik daar nou de telefoon ?

November 85–

Babylonische Spraakverwarring

Via een of ander bureau had ik me opgegeven als een soort invalkracht, beschikbaar om overal in te vallen als bassist. Ook voor iets langere klussen was ik wel in, als het maar potentie had. Eigenlijk is er nooit iets serieus op gekomen. Alleen figuren die een bandje begonnen en een bassist zochten. Nou had ik niet zo veel te doen en sta ik al mijn leven lang bekend als een sociaal, hulpvaardig en aardig persoon (!), dus ik ging altijd wel even langs. Het ene na het andere hopeloze initiatief passeerde de revue. Kort gezegd: er zat niet veel soeps bij. Ik werd er gewoon triest van.

Tot dat ene telefoontje. Een Engels sprekend persoon had, zoals zo velen, het plan om iets in de dancinghoek te doen. Het idee van nachtclubs maar dan met bekendere dansbare popnummers. Ik maakte een afspraak met hem op een verloren zondagmiddag in een Delftse kroeg en kon meteen mijn Engels wat ophalen. Hij bleek een vrij serieus figuur, uit Singapore of zoiets, en had op de een of andere manier de hele dag vrij om met muziek bezig te zijn. Het plan sprak me wel aan en een paar weken later vond de eerste repetitie plaats. De zaak werd goed voorbereid door (geen idee meer hoe hij heette) want we kregen van te voren allemaal een tape toegestuurd met de te spelen nummers. Ook bepaalde hij welke nummers er op welke dagen geoefend gingen worden. Het was wel een pakkeneind rijden van Delft naar Nieuwkoop. Zoals zo vaak werd er weer eens bij de leider thuis geoefend. Dit keer eens niet in de huiskamer,

maar in een schuur achter het woonhuis. Onze vriend, die drummer was, bleek behoorlijk op de zak van zijn vriendin te teren, die af en toe de lucht invloog. Oftewel stewardess was.

Bij de eerste oefensessie trof ik op gitaar een jonge gozer aan. Ook zijn naam weet ik niet meer. Ik begreep dat de echte gitarist nummer 1 nog in aantocht was en nog in een andere band speelde. De toetsen werden bespeeld door een Duitser. Laten we hem Heinrich noemen. Men zal begrijpen, dat het taaltechnisch niet erg opschoot. Duitsers die Engels spreken en Singaporezen die de Duitse taal machtig zijn, zijn er volgens mij niet veel. Maar soms was de taalbarrière ineens helemaal geen probleem. Als Heinrich weer eens niet hard genoeg had gestudeerd in de ogen van onze drummer, bleek diens flinke stemverheffing internationaal te werken!

Er werd een keer of vijf per week gerepeteerd en we schoten best aardig op. In de loop van de middag vertrok ik altijd naar een van mijn muziekscholen om les te gaan geven. De rest van de band oefende dan gewoon door.

De winter viel dat jaar blijkbaar nogal vroeg, want ik herinner me, dat het af en toe niet te harden was van de kou in die ruimte. We moesten soms het huis in vluchten omdat onze vingers aan de instrumenten bleven plakken van de vorst. De schuur /studio was duidelijk nog niet helemaal afgebouwd.

Ik begon zo langzamerhand een beetje te twijfelen aan de mooie contacten die onze bandleider stelde te hebben. Vlak voor de feestdagen kwam eindelijk de aangekondigde tweede gitarist erbij en op om de een of andere reden klikte het niet zo tussen hem en mij. Hij kon prima spelen, maar drukte al snel op een vervelende, enigszins arrogante manier zijn

stempel op het gebeuren. Maar goed, we kregen twee weken vrij en zouden daarna wel weer verder zien.

Toen de eerste repetitie in januari eraan kwam kreeg ik een onbestemd gevoel in mijn maag. Weer dat eind rijden. Wanneer gingen we nou eens optreden? Op die eerste repetitie na de vakantie bleek onze jonge gitarist al weer vertrokken te zijn. Vanaf het eerste nummer had onze nieuwe ster overal en op iedereen kritiek. Ik zou ook mijn partijen niet goed genoeg spelen. De lol was er daarna al gauw af. De afstand, dat vervelende figuur en het grote vraagteken over het moment waarop de band speelklaar zou zijn, gaven voor mij de doorslag in negatieve zin. Zoek het maar lekker uit zonder mij.

Het zegt wel iets, dat ik van geen van de leden de naam heb onthouden. Geen indruk op me gemaakt. Dat gerepeteer ook altijd. Misschien zijn ze nog steeds aan het oefenen. Ik zal er eens langsrijden.

Shit, dat is waar ook. Ik zou dat bandje nog terugsturen.....

Vals Plat

Maart 90 – Vals Plat

Ik heb er lang over zitten tobben of ik deze bigband moest opnemen in mijn verhalen. Aan de ene kant is het de formatie waar ik het langst aan verbonden ben geweest, zo'n kleine veertien jaar. Anderzijds hoort de band niet in de opsomming van mijn werkzaamheden als uitvoerend muzikant; ik was er dirigent en later ook arrangeur. Ik bedacht me uiteindelijk, dat Vals Plat een behoorlijk grote rol heeft gespeeld in mijn carrière en dus wil ik er toch wat over vertellen.

Op de muziekschool in Krimpen a/d IJssel waar ik sinds 1982 werkte, kwam weer eens een financieel potje vrij voor wat projecten.

Eén ervan was een project voor randgroepjongeren. Die zetten we bij elkaar en dan gaven we ze allemaal een instrument. Eens in de twee weken kregen ze individueel les op dat instrument en vanaf het begin speelden ze iedere week samen in een band. Dit gebeurde onder leiding van twee docenten, mijn collega Loek en ikzelf. 'Als dat tuig maar bezig is, dan hangen ze tenminste niet op straat rond', was de achterliggende filosofie.

Een andere doelgroep was de groep zogenaamde 'oudere jongeren'. In dit geval betrof het een grote vriendenclub van zo rond de dertig, vijfendertig jaar die eens wat anders wilde dan alleen maar bij elkaar zitten, kaarten en zuipen. Ook deze ploeg werd op dezelfde manier aangepakt: af en toe les en iedere week met zijn allen musiceren onder leiding van meester Loek. Na zo'n drie jaar hield de subsidie op. Maar ze vonden het leuk en wilden op privébasis door met de band. Vals Plat was geboren.

Toen Loek het na een tijdje voor gezien hield, kwamen de leden vragen of ik er trek in had bandleider te worden. Nu had ik het in die tijd behoorlijk druk met het runnen van een eigen muziekschool, Music Light, samen met drummer Guus en nog een andere figuur, met wie ik in de periode van zakelijk samenwerking bepaald geen vrienden ben geworden. Maar dit leek me een uitdaging, dus ik zei ja.

Vanaf het begin vond ik het een leuke club. 't Bleken gezellige repetities te zijn, in de woonkamer van de boerderij van ene Wim, die ook een tijdje in de band gezeten had. Onder aan de dijk, midden in de polder, vooral 's winters een heel avontuur om er te komen, glibberig, kronkelig en pikkedonker. Er was inmiddels een ritmesectie toegevoegd met een paar lokale grootheden op drums, piano en gitaar en ik bracht zelf een handige bassist van de muziekschool mee.

Een paar jaar hebben we zitten tobben met oud materiaal waar ze met Loek aan begonnen waren. Het viel niet mee om een beetje een complete bezetting bij elkaar te krijgen en te houden. Met name koper, trompet en trombone, was moeilijk te krijgen. De ene onbetrouwbare kwibus na de andere passeerde de revue. Toen ik halverwege 1992 twee voormalige saxofoonleerlingen van me aan de band plakte, begon de zaak wat meer body te krijgen. Er werd vanaf het begin best regelmatig opgetreden en de band begon wat lokale bekendheid te krijgen. We gingen in de muziekschool oefenen en dat bleek ook wat betere muzikanten aan te trekken. Rotterdam was dichterbij.

Ik had wat meer tijd gekregen en kon zodoende de vaak moeilijke kant-en-klaar gekochte partijen voor de leden aanpassen. Mijn betrokkenheid werd langzaam maar zeker groter en ik begon ook songs voor de dames en heren te

schrijven.

1996 was een belangrijke ommezwaai. Zangeres Monique trad toe tot de band en ik kon me het lazarus gaan arrangeren, want er was niet echt geschikt materiaal met zang voorhanden. Een hoogtepunt had het optreden op 5 mei 1998 moeten worden. Het was weer eens Bevrijdingsdag en een of andere organisatie had besloten om dit jaar extra aandacht te besteden aan het begrip 'Vrijheid'. Geld speelde geen rol. Nadat ik het te spelen stuk had omgeschreven naar onze bezetting, volgden er enkele repetities met een enorm koor. Naast Vals Plat zou er nog een aantal allochtone bands hun deuntjes spelen. Toen kwam de dag van het grote gebeuren. Iedereen was aanwezig, waaronder de koningin en allerlei buitenlandse kopstukken. Anouk kwam even langs met de helikopter om een liedje te zingen, kortom het kon niet op. Ook het aantal televisiecamera's loog er niet om. Het was ons duidelijk: na deze gag zou geheel Nederland de band Vals Plat kennen. Niet dus! Uiteindelijk bleek dat onze club slechts een aardige opvulfunctie had. Het optreden verliep succesvol, ons aller Bill van Dijk schalde over alles heen en het geheel gaf ons best een kick. Na de happening stapten we weer in de touringcar en aangekomen in Krimpen ging iedereen als een speer naar huis. Logisch, want we hadden allemaal onze videorecorder getimed. Het gebeuren zou tenslotte live worden uitgezonden. Dat viel tegen. Bij elkaar hebben we twee hele seconden ons orkest kunnen aanschouwen. Alle andere bandjes kwamen uitvoerig in beeld, heel kleurrijk allemaal. Pech voor ons, moet je ook maar niet in een zo'n witte band gaan spelen.

Na een paar jaar wisselde de ritmesectie en dat leverde een behoorlijke verbetering op. Het waren mensen met speelervaring, waardoor er in ieder geval wat minder gespannen

werd gespeeld. Er werd ook een soort plan van aanpak gelanceerd, de band kreeg een duidelijker gezicht wat repertoire betreft en uiteindelijk had ik er zo'n vertrouwen in, dat ik samen met het trouwste bandlid in een goede professionele installatie heb geïnvesteerd. Vanaf dat moment hadden we bij optredens ook altijd een geluidsman bij ons. Dat scheelde enorm: nu hoefde ik niet meer tijdens het dirigeren ook nog aan knoppen te draaien als iemand een solo gaf. En het klonk natuurlijk tien keer beter. Veel nummers zaten in de soulhoek, maar ook een nummer als Saturday Night van ons aller Herman Brood maakte deel uit van het inmiddels zeer grote repertoire van Vals Plat.

Wiet als dirigent...

en Wiet als trombonist, geen probleem!

In 2003 werd er nog een demo gemaakt, die er best wezen mocht en ook de website van nu draagt mee aan het succes in de zaal. Een optreden is een echte happening!

Maar eind 2003 was voor mij de koek op en heb ik afscheid genomen. Nog regelmatig ben ik gastdirigent bij repetities en af en toe bij een optreden. Voor een orkest staan kan leuk zijn, maar tegenwoordig geef ik er de voorkeur aan om zelf mee te spelen. Soms is de bigband niet compleet en doe ik

mee als gitarist, saxofonist en tegenwoordig ook als trombonist. Op de basgitaar heb ik niet vaak mogen invallen. Toch wel merkwaardig eigenlijk. Nou ja, ik ken de dame die als vaste bassplayer meedoet. We wonen nu al meer dan vijftien jaar samen.....Deze band was in ieder geval in alle opzichten de investering waard!

Mei 92 – Ankie Van Der Pasband

Gitarist Hans aan de telefoon. In een lang verleden had ik met hem in Dutch Concert gespeeld. Hij was des duivels. Rustig aan, kalmeer een beetje en vertel ome Wiet maar wat er aan de hand is. Wat was er gebeurd? De laatste paar jaar organiseerde Hans jazzconcertjes in een kroeg. Gestart onder de vlag van de Delftse muziekschool met als opzet om talentvolle leerlingen de kans te geven hun kunsten te vertonen onder toezicht van goeroe Hans, die daar docent was. Ik hoorde vanaf het begin bij de vaste begeleiders. Ik was inmiddels bij het zelfde instituut werkzaam als leraar basgitaar. Na drie maandelijks concerten waren de studenten op en regelde Hans allerlei jazzmuzikanten uit zijn kennissenkring. Op die manier heb ik met heel wat goede musici gespeeld. En we haalden iedere maand de krant. Ook werd er wel eens van de jazz afgeweken en speelden we wat meer popmuziek.

Een van de vaste gasten was zangeres Ankie, die al een paar prijzen had gewonnen en een prima stem had. De samenwerking klikte en Hans en Ankie traden samen regelmatig op. Was er een grotere band nodig dan werden drummer Mark en bassist Wiet er bij geplakt. Na een jaar of vier moest ik afhaken, omdat mijn werkzaamheden voor de eigen muziekschool Music Light, te veel tijd opslokten. Mijn muzikale prestaties leden er flink onder. Tijd om te studeren had ik niet meer en er kwam dus geen noot bij. Achteraf een domme beslissing om voor die muziekschool te kiezen. Ik had mijn tijd beter aan spelen kunnen besteden. In ieder geval weet ik sinds die periode helemaal zeker, dat ik nooit

meer een organiserend baantje moet nemen. Zonde van m'n tijd.

Om het repertoire van Ankie wat body te geven had die ijverige Hans zo'n honderd nummers uitgeschreven. Het resulteerde in drie volle mappen voor gitaar/toetsen, bas en drums. Kon de ene muzikant niet dan vroeg je een andere grootheid, want de te spelen partij stond volledig uitgeschreven op papier. Hans moet er zeeën van tijd in hebben gestoken. Wat er uiteindelijk precies is gebeurd weet inmiddels waarschijnlijk niemand meer, maar op een gegeven moment ontstond er een knallende ruzie tussen onze gitarist en Ankie. Waarna hij mij dus belde.

Wat Hans betreft was de samenwerking met de dame in kwestie voor eeuwig voorbij. Hij zei me, dat hij dacht, dat ze mij nu wel zou bellen. Zijn zegen had ik.

En inderdaad, nog voordat die dag de zon onderging rinkelde bij Wiet Bliemert de telefoon. Ankie aan de lijn. Hé, wat leuk, hoe gaat ie? Enzovoort, enzovoort. Na de bekende nietszeggende intro's kreeg ik een herhaling te horen van wat ik al van Hans had gehoord, maar nu in een gekuiste versie. Hoe dan ook, er waren optredens geboekt en de vraag was of ik de muzikanten kon neerzetten, nu Hans was weggefallen. Dat moest toch wel lukken. Ik had op de muziekschool een zeer geroutineerde collega, die voortreffelijk allerlei toetsinstrumenten bespeelde. Hij had heel veel speelervaring. Een van zijn topbands was de Twentse groep de Buffoons, die in de jaren 60 de nodige hits had gescoord. Toen Jack aan het conservatorium ging studeren kreeg hij geen studiebeurs en verdiende hij de kost als balletpianist. Een ongelooflijk veelzijdige vent, die ik in al die jaren dat ik met hem gespeeld heb misschien op twee verkeerde noten heb kunnen betrappen. Ik belde Jack, legde de situatie

uit en vertelde er ook bij dat het aardig verdiende, want ik wist dat ik deze muzikant daarmee over de brug zou kunnen krijgen. Voor 't slagwerk zocht ik contact met mijn oude maat Guus, met wie ik al de nodige bands had doorlopen.

Na een paar repetities, die voorspoedig verliepen dankzij al die uitgeschreven partijen (dank je Hans!) kwam het eerste optreden er aan. Het was een of andere verkiezingsavond van onze vrienden van Groen Links. Er werd, zoals dat goede politici betaamt, flink wat afgeouwehoerd over van alles en nog wat. En wij maar klaarzitten. Pas na een paar uur werd duidelijk, dat we besteld waren voor het feest na afloop. Nou ja, feest. We speelden voor anderhalve mens en een paardenkop, want de rest ging na de eigen voorstelling onmiddellijk naar huis. Ik denk dat ze pijn in hun strot hadden van al dat gezwets. Ik geloof dat we toch nog wel een stuk of vijf nummers hebben gespeeld. Inmiddels begrijp ik waar al dat belastinggeld naar toe ging.

Muzikaal was het een zeer prettige periode, waarin ik als bassist flink mijn ei kwijt kon. Al snel volgden meer optredens, variërend van goedbetaalde zakenschnabbels tot concerten in (o.a. homo-)clubs. Na ongeveer anderhalf jaar ging het helaas toch weer fout. Ankie kreeg steeds meer last van straatvrees en we maakten een optreden mee, waarbij ze na drie nummers afgevoerd moest worden. Bij datzelfde zeer korte optreden hadden we ook nog bijna een flink ongeluk veroorzaakt. Een van de grote, zware P.A. boxen stond een beetje wankel op het podium opgesteld en stortte naar beneden, het publiek in. Gelukkig konden de mensen die daar stonden op tijd wegspringen, anders hadden we zeker het 8 uur journaal gehaald.

Een van de laatste optredens die we met Ankie hadden, eind '93 in Domstad Utrecht, had ook een zeer spannend karak-

ter. Nadat we opgesteld hadden en een soundcheck wilden doen, kwam onze zangeres erachter, dat ze haar map met teksten thuis had laten liggen. En ik maar denken, dat die zingende grootheden alles uit hun hoofd zingen! Er bleek geen andere keus: die map moest en zou gehaald worden in Delft. Een ritje van slechts 60 kilometer enkele reis. 'Nou, ga dan maar Ankie, wij spelen wel wat instrumentaaltjes'. Dat deden we tenslotte wel vaker aan het begin van een avond. Daar had je nou dat bekende Real Book voor, de bijbel voor alle jazz- en aanverwante muzikanten, waarin alle standards staan. Maar ja, na zo'n stuk of twintig van die jazz-standards begon het publiek toch wel naar iets pittigers te verlangen. Swingen op dat soort muziek lukt nu eenmaal niet zo goed. Dus na ongeveer ieder nummer kwam er wel iemand het podium op om te vragen wanneer we nu echte muziek gingen maken. Er zat toch ook een zangeres bij die band? En wij ons maar in allerlei bochten wringen van: 'ze komt eraan' en 'dit is echt het laatste nummer van deze set'. En maar kijken naar die deur of Ankie al verscheen. Het zweet stond in onze handen. Wat kan 120 km lang duren. Toen er voor ons gevoel uren voorbij waren gegaan, kon het feest dan toch beginnen. Gelukkig werd de avond zeer succesvol afgesloten; vanaf het eerste vocale nummer ging iedereen uit z'n dak.

Na nog een optreden in Delft was de koek op, omdat Ankie het allemaal niet meer op kon brengen. Spijtig maar waar. Vorig jaar hadden we ineens weer contact met elkaar en hebben we zelfs weer een keer opgetreden. Sindsdien is het weer stil. Heel erg stil.

Oktober 96 – Het Klezmer Trio

Na een aantal jaren wat aangerommeld te hebben als freelancer in allerlei bandjes werd me door mijn oude maat Leo, van het Rotterdams Kamerpops Ensemble, gevraagd of ik met een trio mee wilde doen. Hij was een vingervlugge klarinettiste, ene Anja, tegen het lijf gelopen en had al een paar keer met haar gerepeteerd. Naast het musiceren was ze werkzaam als invaldocent op muziekscholen. Het was weer eens wat anders: het ging om Joodse muziek en aanverwant spul. Allemaal vrolijke muziek. De bedoeling was dat ik basgitaar zou spelen en bij een enkel nummertje de trombone zou schuiven. Ik was een half jaar eerder op dat instrument begonnen; de toeter was nog niet eens van mezelf, maar van de muziekschool. Leo speelde een groot deel van het repertoire op zijn nieuwe liefde: de trekkast, sorry, ik bedoel natuurlijk de accordeon.

Al snel viel op dat onze Anja, die zo ongeveer het hoogste diploma op het conservatorium had behaald, enkele elementaire onderdelen van de muziek niet beheerste. Ik zal niet op details ingaan, want dat zou te ingewikkeld worden, maar voor de ingewijden zal ik het woord opmaat noemen. Je vraagt je af, wat ze nou eigenlijk leren op dat conservatorium. Achteraf gezien durf ik te zeggen, dat het accent ligt op het instuderen van je eindexamenstukken en zeker niet op bijvoorbeeld het weggelezen van iets onbekends. Ik kan het weten, want ik heb daar ook zes jaar van mijn leven doorgebracht. Ik zeg er nadrukkelijk bij, dat ik het hier over de klassieke muziekstudie heb. Over de Pop- en Jazzafdeling kan ik geen oordeel vellen.

Het spelen van snelle dingen en noten schijten was geen probleem voor onze klarinetvirtuoos, die niet in het bezit was van een auto, een zeldzaamheid onder muzikanten. Lekker handig als je 's nachts na een optreden naar huis wil. Ze was ook vooral geïnteresseerd in onverkoopbare muziek, waar niet meer dan zo'n twee man publiek op afkomt. Ja, werd er dan gezegd, "maar die twee zijn wel tot het eind van de avond gebleven!"

De meest opvallende uitspraak die Leo en ik van haar te horen kregen was, dat we op die muziekscholen veel te vaak vakantie hadden. Als ze vrij was zat ze blijkbaar op de muur te turven hoeveel dagen het nog duurde voordat ze weer aan het werk mocht.

Na enkele repetities bij Anja thuis verschenen er steeds vaker burens aan de deur, die vonden dat het allemaal maar eens afgelopen moest zijn met die rot herrie. Toch een paar luisteraars die tot het eind waren gebleven! Om grote burenruzies te voorkomen zijn we daarna maar bij Leo thuis gaan oefenen. Maar wel eerst even een praatje gemaakt met de buurman, die het geen probleem vond. Begrijpelijk, want waar krijg je nou gratis van die fantastische muziek te horen? Maar misschien was de man wel wat dovig.

Al met al kregen we toch een aardig repertoire bij elkaar en er was zelfs een optreden in aantocht. Leo maakte een keer met zijn harddiskrecorder een opname van een oefensessie en zo slecht klonk het niet eens. Een week later zouden we een hele zondag gaan opnemen om een demo te kunnen presenteren. Ik had al een ruimte op de muziekschool geregeld en beloofd, dat ik onze autoloze medemuzikante zou oppikken. Maar twee dagen voor die bewuste zondag was het weer eens zover. Telefoon in huize Bliemert. Onze rietblazers aan de lijn, zo te horen bellend vanaf een station,

had kennelijk ineens een ingeving gekregen: ze zag het plotseling allemaal niet meer zitten en stopte ermee. Fijn, bedankt en hopelijk niet tot ziens.
Ik denk dat onze muziek haar toch te verkoopbaar was.

Oktober 96 – Double Top

of dubbel flop?

Op een goeie dag kwam mijn collega Jack mijn lokaal binnenlopen, terwijl ik bezig was met het geven van een van die inspirerende lessen op de muziekschool. Hij had een lijstje met zo'n veertig nummers voor me gemaakt en hij vroeg me om eens te kijken welke nummers ik kende. Zo gezegd, zo gedaan. De meeste nummers kende ik en enkele had ik al in eerdere bands gespeeld. Jack's bedoeling was, dat ik met hem muzikaal duo zou vormen. Een duo, jawel, we leefden inmiddels in het computertijdperk en ook de muziek maakte daar gretig gebruik van. Met z'n keyboard kon Jack zogenaamde midifiles afspelen, kant en klare voorgespeelde popnummers in elk denkbaar genre waarvan je de instrumenten een voor een kon uitzetten. De baspartij klonk al zo goed, dat Jack het niet nodig vond, dat ik die voor mijn rekening nam.

'Neen,' sprak mijn medemuzikant, 'je zit altijd zo lekker te pielen op dat ding, waarom ga je geen gitaar spelen? '

'Ja, ja' antwoordde ik enigszins overdonderd, 'je moet mijn capaciteiten op dat instrument nou ook weer niet overschatten'.

Volgens mij had-ie mij nog nooit wat horen doen op zes snaren.

'Nou, dan ga je er toch op oefenen!'

Tja, eenvoudiger kon een oplossing niet zijn. Ik voegde de daad bij het woord en besprong de opdracht als een als een stier die tien jaar niet was geweest. Vertaald: ik was dag en

nacht aan het oefenen. Ik kwam erachter, dat ik het nodige miste, zoals het denken als gitarist en het geven van een solo op het instrument. Een gitaar is nou eenmaal geen bas met twee snaren extra. Ik had werkelijk geen idee, hoe ik deze tekortkomingen moest overwinnen.

Zoals zo vaak schoot mijn levenspartner mij te hulp. Op een keer zagen we op TV een band, niks bijzonders, maar ik zat weer eens te kicken op de gitarist die zo uit de blote vuist even een solootje wegtoverde.

'Ik wou dat ik dat kon.' mijmerde ik.

'Nou,' zei ze, 'dan ga je toch les nemen.'

Stom, daar was ik nou zelf nooit op gekomen! Het leven is soms toch zo simpel. Nu nog even de vraag: bij wie ga ik dat doen? Ik gaf in die tijd één dag per week les bij Rootz, de muziekschool die Guus had uitgebouwd vanuit Music Light, nadat onze derde maat en ik eruit waren gestapt. In het lokaal naast me zat een jongen gitaarles te geven en ik hoorde hem altijd wel hele goeie dingen spelen. Een hele aardige gozer, maar wel een beetje wereldvreemd. Hij had geen auto en bleek ook geen telefoon te hebben! Lekker makkelijk als je eens een keer moest afbellen. Ineens vond ik hem een stuk minder interessant.

Er ontsproot bij mij een lumineus idee. Op die 'gewone' muziekschool waar ik werkte kon je altijd aankloppen met alles wat onder het hoofdstuk bijscholing viel. En zo gek was mijn verzoek om gitaarles te mogen nemen toch niet, tenslotte gaf ik allerlei popgroepjes en andere narijheid les. Het zou mijn persoonlijke ontwikkeling ten goede komen, maar ook mijn capaciteiten als popdocent. Gewapend met deze argumenten stapte ik naar directrice Ineke en legde mijn plan op tafel. Er was niet veel voor nodig om toestemming te krijgen voor een les of tien. Maar, zo sprak de

dame, neem dan wel lessen van een uur, anders is het zo voorbij. Ik stond versteld: mijn eigen leerlingen kregen toen maar twintig minuten les en als ze erg veel bijbetaalden een half uur! Ineke zou de zaak voorleggen aan de betreffende collega en dan kwam het allemaal wel voor mekaar. Sinds enkele maanden hadden we namelijk een echte popgitarist in huis naast de klassieke gitaarjuf, die tot die tijd ook de elektrische-gitaar-leerlingen bezighield, terwijl ze volgens mij zelf nooit in een popgroep gespeeld had. Te gek voor woorden dus. Ook de basgitaarleerlingen deed ze er even bij, terwijl ik daar zat met een bevoegdheid en een dijk van een praktijkervaring. Dankzij Ineke werd dit eindelijk eens gesaneerd, kreeg ik de bassisten en werd routinier Ben aangesloten voor de elektrische hoek. Na een week of twee was de zaak in kannen en kruiken en kon ik een afspraak maken voor de eerste les. Al gauw bleek dat ik bij een hele geschikte, zeer ervaren meester terechtgekomen was.

Ik ging eens in de drie of vier weken langs voor een les en had tussendoor genoeg inspiratie om me thuis dag en nacht te pletter te studeren. Dat was tenminste eens een leuk instrument om op te oefenen, na die klarinet en saxofoon. Die blaasinstrumenten waren zo langzamerhand broodinstrumenten voor me geworden en daagden me niet meer uit om mijn vaardigheden uit te bouwen. Toen de tien gitaarlessen om waren kreeg ik zonder veel moeite nog eens een keer zo'n pakket losgepraat. De daaropvolgende lessen heb ik zelf bekostigd. Ik studeerde hard op wat Ben me leerde en na een jaartje moest hij bekennen, dat zijn trukendozen een beetje opraakten. Nu was het absoluut niet zo, dat ik al dat materiaal beheerste. Verre van dat, maar op een gegeven moment kreeg ik de indruk dat die jongen een beetje gek van me werd omdat ik werkelijk alles probeerde na te doen.

Ik snapte dat wel, want ik heb zelf ooit ook een leerling gehad die na een week zo ongeveer alles beheerste wat ik hem op de basgitaar had bijgebracht. Gelukkig zijn dat hoge uitzonderingen, want anders word je als muziekdocent niet echt oud!

Tijdens de repetities met Jack kon ik al mijn verworven kennis op het instrument showen. Behalve gitaar speelde ik ook klarinet en saxofoon. Ik voelde me een soort muzikale clown in een circus. Maar het was wel ontzettend leuk om te doen en het leek ook echt wat te worden met ons duo. Jack bleek over een niet onverdienstelijke stem te beschikken, dus we vormden met z'n tweeën een complete band.

De firma moest een naam hebben. We kozen voor de darterm Double Top. Vind ik nog steeds een erg sterke naam. Ons aller Leo maakte op een ochtend een aardige demo, Jack zorgde voor kaartjes met een leuke foto waar al onze instrumenten op pronkten, we waren klaar voor het grote werk!

Nou, we hebben zegge en schrijven één keer opgetreden. Dat optreden kwam als het ware uit de lucht vallen. Het spektakel vond plaats in een bekende tent in Rotterdam-Zuid. Ik weet nog dat we ons te pletter hebben gesjouwd met ons instrumentarium en aanverwante rommel. Lekker makkelijk met zijn tweeën, alleen hadden we spullen voor tien man bij ons. En een hoop trappen, voordat we bij het podium waren! Gelukkig werd de avond een succes, maar het was wel hard werken. Ik moest natuurlijk steeds van instrument wisselen, allerlei effectapparaten voor mijn gitaar in- en uittrappen, maar ook nog de zanginstallatie bedienen. Hierna is er helaas weinig meer gebeurd met Double Top. Een enkele keer ga ik bij Jack langs, nog steeds. Ik neem dan altijd mijn gitaartroep mee en mijn blaasinstrumenten,

ook trombone tegenwoordig. Het is nog steeds een genot om met hem samen te spelen. Waarom ons duo is opgehouden te bestaan? Ik zou het echt niet weten, ik zal het hem de volgende keer eens vragen.....

Januari 02 – The Ponys, later The Singles

Op een dinsdagavond in september 2000 kwam ik redelijk vermoeid thuis na een dagje muziekschool. Na het lesgeven leidde ik op dinsdag altijd de bigband Vals Plat en als ik daarna dan thuiskwam om een uur of elf 's avonds was ik het wel behoorlijk zat. Al dat geklets, dat je van je hobby je vak hebt gemaakt. Wie dat echt denkt moet maar eens een paar jaartjes les gaan geven op een muziekschool. Afijn, de auto in de garage gezet, deur open gedaan, tas met een rot-smak in de hoek gegooid, in de woonkamer meteen een blik op het antwoordapparaat geworpen, de routine van jaren. En ja hoor, er had iemand gebeld.

Op het antwoordapparaat de stem van Guus, die naast het beoefenen van de topsport van het drummen inmiddels tot directeur van zijn eigen muziekschool was opgeklommen. De vraag was of ik een keertje met een optreden kon inval-len en ik kon hem tot diep in de nacht terugbellen, vertelde hij er nog bij. Natuurlijk hapte ik direct toe.

Het verhaal was, dat hun vaste bassist zwaar overspannen was of zoiets. Ik wist niet dat je van basgitaar spelen van de kaart kon raken, maar later werd me duidelijk, dat het om een amateur ging met problemen in de gezinssfeer.

Zoals gebruikelijk zou ik een cd met alle nummers toege-stuurd krijgen. De volgende dag lag de envelop al in de bus. Het waren er nogal wat. Het waren er ontzettend, ontzettend veel. Allemaal nummers uit de sixties en seventies met heel veel werk van Beatles en Stones. De volgende dagen was ik druk bezig met het uitschrijven ervan. Je zou tenslotte ooit wel weer een leerling treffen, die er eentje zou willen spe-

len, dus die investering was het altijd waard. Bovendien hoefde ik er dan niet meer zelf op te oefenen, want muziek lezen was een deel van mijn vak.

Een week later moest er uiteraard weer met het hele zootje geoefend worden, want oefenen, daar staan amateurbands nou eenmaal om bekend.

Het bleken allemaal hele aardige en relaxte jongens te zijn, die hun partijtje goed beheersten. En met de toevoeging van de aardige heer Bliemert kon het gewoon niet mis gaan.

De dag erna volgde het optreden van de band, die de naam The Ponys had, op een of andere verbouwde boerderij in de middle of nowhere, waar we natuurlijk eerst weer vijf keer voorbij reden voordat we het vonden. De avond verliep voorspoedig, de muziek klonk goed, het publiek was tevre- den en aan het eind kregen we allemaal een stapeltje bank- biljetten. Niet dat het daar nou om ging, maar ik heb dat al- tijd een feestelijke afronding van een avondje herrie maken gevonden. Na deze prettige formaliteit nam ik afscheid van de bandleden Guus, gitarist Hans (ja, hij zal eens anders he- ten) en gitarist/zanger Mark. Misschien tot ziens. Ja dat kennen we wel zo langzamerhand.

Maar het werd deze keer zelfs zeer spoedig ziens. Binnen een week hing Guus alweer aan de telefoon en vertelde dat er nog een serie optredens op stapel stond. Alleen kwamen er nog wel wat nieuwe nummers bij. Kom maar op, ik speel ze wel!

Na uiteraard nog weer een repetitie volgde een keur aan uit- voeringen. De ene keer stonden we ons op een sombere donderdagmiddag voor slechts tien bestuursleden van de vakbond uit te sloven, en een andere keer hebben we in Delft letterlijk het dak van de kroeg gespeeld. Zelden heb ik

zo'n enthousiast publiek meegemaakt als toen die zondagavond. Ook vermeldenswaard is onze performance op een verdwaalde maandagmiddag voor ons aller belastingopslurper Rijkswaterstaat, waar we na zo'n nummer of tien bedankt werden voor ons geweldige spel en konden gaan. Waarom hadden ze ons eigenlijk geboekt? Blijkbaar om een flink deel van onze bijdrage aan de belasting aan ons terug te geven, anders zou ik het echt niet weten.

Bij al deze optredens had ik het vreemde genoeg een stalker te hebben. Wat was er aan de hand? De op non-actief gestelde bassist van de Ponys was blijkbaar wel heel erg geflipt. Bij ieder optreden ontwaarde ik vroeg of laat in het publiek die kale biljartbal met dat gespannen gezicht. Om de een of andere reden was hij van mening, dat niet ik maar hij daar op dat podium moest staan. Ja, daaag, daar kon ik toch niets aan doen. De andere bandleden zaten er behoorlijk mee in hun maag en het ene na het andere gesprek met het slachtoffer volgde, na afloop van optredens en soms zelfs in de pauzes. Maar niets hielp. De jongens zeiden tegen mij, dat ik er in geen geval mee moest zitten, het was hun pakkie aan. Ja, dat begreep ik ook wel, maar erg relaxed was het nou niet bepaald.

De klussen werden afgewerkt en na het laatste optreden van het lijstje was het wederom van: 'bedankt en tot ziens' en ik hoorde vervolgens niets meer van de Ponys. Blijkbaar was de patiënt genezen verklaard.

Een maand of negen later werd ik toch weer door, wie anders, Guus gebeld voor nog twee schnabbels. Dat duurde nog wel drie maanden maar dan konden ze die data in ieder geval vastzetten. Even heb ik nog in mijn rats gezeten of ik wel in staat was om de klussen uit te voeren, omdat ik een

maand voor het optreden met mijn net aangeschafte race-fiets te pletter viel en de nodige averij opliep aan m'n elleboog. Dat was veelbelovend voor mijn fietscarrière: het was mijn eerste tocht vanaf de fietsenzaak naar huis. Na een nacht gekerm en pijn lijden ben ik toch maar naar de eerste hulp gegaan en verliet het ziekenhuis weer met mijn arm in een mitella. Net op tijd voor de eerste optreedavond kon ik weer bassen.

Ik vernam terloops, dat de band inmiddels was omgedoopt tot The Singles. Altijd handig om te weten met wie je nou eigenlijk speelde! In een van de pauzes ving ik op, dat het met mijn collega op de bas helemaal fout was gelopen. Het fijne hoorde ik er niet van, ging me ook niets aan, maar ik begreep er wel van, dat ze nooit meer met hem wilden spelen. Het gevolg was, dat Guus me bij een bezoek aan zijn kantoor tussen neus en lippen vroeg, of ik geen interesse had om vast lid van de band te worden. Ik antwoordde dat ik daar wel oren naar had en zou er nog wel van horen.

Dat gebeurde dan ook. Vlak voor de jaarwisseling kwamen de boys bij mij thuis langs om even de plannen voor de toekomst op tafel te leggen. Als welkomstgeschenk kreeg ik een leuke cd overhandigd. Leuk, bedankt jongens, van wie is-ie ? Het bleek gewoon een disk vol met de nummers te zijn, die door ons gespeeld gingen worden. De meeste had ik gelukkig al eerder opgeschreven en gespeeld. De nog resterende songs zouden bij de volgende repetities onder het mes gaan. Na dit korte bezoek werd er een oefendatum afgesproken en zo zat ik een dag of tien later op de muziekschool van Guus met mijn basgitaartje met de drie heren te musiceren. Het viel me op, dat iedereen zijn partijtje goed had uitgezocht en kon spelen. Aardige gasten ook, je kon wel lachen om die droge humor van ze.

Maar na zo'n repetitie of vier, vijf begon me het overdreven gevoel voor perfectionisme een beetje tegen te staan. Vooral gitarist Hans moest met een of ander modern apparaat iedere oefensessie opnemen om tijdens het afluisteren stevast kreunend te constateren, dat we het origineel, bijvoorbeeld *Sympathy with the devil* van ons aller Stones, toch niet precies naspeelden. Neen, net of onze Engelse helden zelf iedere keer hetzelfde deden. Hoeveel versies zullen er wel niet zijn van dat nummer? In ieder geval, ik werd er een beetje moe van.

Het kaartje van The Singles

Ook het tempo van handelen was weer eens niet wat ik gewend was. Er zou op korte termijn een studio geregeld worden om de onontbeerlijke demo te maken waarmee de boer op zouden gaan voor werk. Uiteindelijk kwam die opname er wel, maar weer veel later dan de bedoeling was. Maar ik moest niet zeuren: ik speelde tenslotte met amateurs en dan ligt het tempo over het algemeen wat lager.

De demo werd heel aardig, maar natuurlijk wilde Hans zijn solo's een week later nog een keer overdoen. Volgens mij

had-ie er een paar nachten van wakker gelegen, dat het toch niet perfect was geweest die eerste keer. Sommige mensen maken zichzelf nou eenmaal gek.

De optredens waarop ik zat te wachten kwamen niet bepaald snel. Na een half jaar konden we gelukkig een keer ergens in een strandtent spelen en dat ging heel aardig, onze muziek sloeg best aan. Maar voor het overige verliep dat festijn voor mij niet echt gladjes. Toen ik na afloop met mijn auto probeerde weg te rijden, raakte ik vast in het zand en toen waren de rapen natuurlijk gaar. Met behulp van de bezoekers van de tent zijn we er in geslaagd om het vervoermiddel weer op vaste grond te tillen. Ik stierf ondertussen van de honger, want ik had alleen 's ochtends een appel en een kop koffie genuttigd en dan ben je een uurtje of veertien later behoorlijk flauw. De drie glazen Spa rood hadden nou ook niet bepaald zoden aan de dijk gezet en het gore barbercuevlees was niet aan mij besteed. Dus gas geven en snel naar Dordrecht. Ja hoor, ook dat nog, ik reed zo de zaterdagavondfile in vlak voor mijn woonplaats. Het gevolg was dat ik midden in de nacht pas kon eten. Rock and roll heet dat.

Na een zomervakantie kwamen er nog een serie optredens waarvan er een nogal nat afliep. Ik had vergeten het open dak van de auto dicht te doen met als gevolg dat ik aan het eind van de avond een uur moest hozen voordat ik weer plaats kon nemen in m'n voiture. Bij al deze optredens viel het me op, dat de bandleden achteraf altijd vonden dat we niet goed of lekker gespeeld hadden, terwijl het publiek het altijd dik naar zijn zin had gehad met die nummers uit hun jeugd. Dat is een gevoel wat ik zelden heb gehad; als je

een avond niet denderend heb gespeeld, dan heb je pech gehad, volgende keer beter. Je hebt in ieder geval je best gedaan. Het kan de beste overkomen, maar het belangrijkste is, dat de mensen in de zaal een gezellige avond hebben gehad. Ga er nou alsjeblieft niet vanuit dat ze ook nog verstand van muziek hebben. Men wil gewoon vermaakt worden, daar word je voor ingehuurd. Maar op de een of andere manier is dat met amateurs anders. Althans met de leden van de Singles. Het liefst wilden ze letterlijk hun helden tot op de noot naspelen. Of de mensen het verschil zouden horen!

Als klap op de vuurpijl kwam er een goedgebetaald nachtelijk optreden uit de lucht vallen, op oudejaarsavond. Later hoorde ik, dat niet alle familieleden van mijn mede-muzikanten er blij mee waren geweest. Ook dit is een voor mij onbekend verschijnsel. Een optreden gaat zo ongeveer vóór alles. Anders moet je geen muzikant worden.

Na dit nachtconcert werd het weer stil, heel erg stil. Ik hoorde niets meer van de groep en heb na een maand of twee Hans maar eens gebeld om te vragen of ze misschien overleden waren. Tenslotte maak je in die muziekwereld alles mee. Nou, hij zou de andere twee leden eens bellen en ik kon een telefoontje van hem terug verwachten. Dat kwam inderdaad: het bleek dat niemand er meer zin in had, dus gewoon punt uit Singles. Ik stond weer eens perplex. Weer al dat geoefen voor jan joker geweest!

Vanaf dat moment heb ik me voorgenomen om niet meer in een band te gaan zitten met amateurs. Dat is toch een andere wereld.

Ik voelde me de enige echte single!

Maart 04 – Region Bigband

In de krokusvakantie van dat jaar kwam good old Leo weer eens langs om een gezellig dagje mee te sleutelen aan mijn digitale modeltrein. Een traditie die we al jaren iedere schoolvakantie in stand houden. Leo is van de straat en als hij die dag zijn best heeft gedaan en een nieuw elektronisch snuffje aan de baan heeft toegevoegd, dan wacht hem 's avonds een niet te versmaden bord overheerlijke spaghetti, door kok Bliemert himself bereid. Ook het overhandigen van de verzamelde DE koffie- en theepunten is een lokkertje waar hij al jaren intrapt.

Het verhaal die keer was, dat een collega van Leo op de muziekschool te Gouda een semi- professionele bigband wilde opzetten met ervaren musici. Ze waren nog op zoek naar wat mensen. Misschien iets voor mij? Ik werd meteen enthousiast. Daar had ik wel zin in. Na het verorberen van de Italiaanse schotel nam mijn maat afscheid en beloofde dat-ie mijn naam aan zijn mededocent zou doorgeven.

Zoals zo vaak hoorde ik een tijd niets. Ze hadden zeker al iemand op de bas of het zaakje was toch weer afgeblazen. Maar op een donderdagochtend werd ik uit bed gebeld door ene Chris. Of ik mee wilde doen. De eerstvolgende repetitie was al de volgende avond in Gouda. Lekker geregeld dus. Ik heb maar wel toegezegd, maar ik moest er de nodige leerlingen voor verzetten. Het valt natuurlijk ook niet mee om 17 bandleden op hetzelfde tijdstip in een zelfde ruimte te krijgen. En bovendien wilde ik niet meteen in het begin spelbreker zijn.

Om 10 voor 8 meldde ik me bij muziekschool Gouda. Ik

trof in de keuken een redelijk groot gezelschap aan, dat er nogal als muzikanterig uitzag. Ik kan niet uitleggen hoe iemand er dan uit ziet, maar dat voel ik meestal gewoon. Na het nodige handen schudden kwam de rest van de kudde binnen. Tot mijn niet geringe verbazing trof ik twee oude bekenden aan. De ene was Loek, mijn vriend uit de conservatoriumtijd en ex-collega van de muziekschool te Krimpen. Hij was en is nog steeds een van de aardigste personen die ik ken. Bovendien heeft hij ontzettend veel verstand van muziek. Ik heb altijd veel van hem geleerd op het gebied van lesgeven aan bands, bigbands, orkesten en noem maar op. De tweede man was iemand die ik een keer vluchtig had ontmoet rond 1986. Rien, zo heette ie, wilde toen ook een bigband opzetten, belde mij en om een of andere reden heb ik toen nee gezegd.

Toen de club compleet was bestegen we de vele trappen in het monumentale pand. Ik had gelukkig alleen maar mijn gitaar bij me. Er was immers gezegd, dat de versterkers e.d. aanwezig waren. Dat was ook zo, alleen had het geluid dat mijn basversterker leverde meer weg van een opgefokte gitaar dan van een bas. Maar goed, niet zeuren, blaadje op de muziekstandaard en spelen maar. Ai, dat was weer eens ouderwets leuk. Een uitdaging om die vele noten voor me in één keer weg te spelen, vooral in de hoge tempo's van die avond. Lekker, die kick erna omdat het me allemaal gelukt was. Een echte dirigent was er niet. Rien had veel ervaring en telde af en gaf het eind aan. Tussendoor speelde hij gewoon trompet. Na de eerste avond zaten er al zes nummers in en het zag er allemaal hoopvol uit.

De afspraak was dat er om de twee weken geoefend zou worden, maar in verband met een paasvakantie werd dat al meteen na de eerste keer vier weken. Het kon niet anders.

Het repeteren in de muziekschool was gratis, maar had een groot nadeel: op vrijdagavond in de binnenstad van Gouda parkeren was zo ongeveer onmogelijk. Ik stond kilometers verwijderd van de oefenruimte en moest daar ook nog fors voor betalen. De gemeente Gouda heeft kennelijk een enorme hekel aan blik en ziet het liefst helemaal geen auto's komen. Veel mensen, die ik later sprak, hebben daar wel eens een dikke prent op hun voorruit aangetroffen, ikzelf inclusief. Dit toch niet onbelangrijke bijverschijnsel schoot de meeste bandleden in het verkeerde keelgat en dus verkasten we naar een andere locatie, in Bodegraven. Daar was aan parkeerplaatsen geen gebrek. Je moest wel zorgen dat je niet te laat kwam, want in het betreffende gebouw vonden allerlei activiteiten plaats. Het was een dependance van de plaatselijke muziekschool en er waren vaak concerten, die meestal om 20:00u begonnen. In de loop van het bestaan van deze band was het altijd weer een verrassing in welke zaal we zaten.

Het musiceren met deze mensen was altijd een prettige bezigheid. In de pauze van de tweede oefenavond kwam orkestleider Rien naar me toe.

'Jeetje, Wiet, ik had je eerder tegen moeten komen.'

'Nou ja', antwoordde ik, 'ik leef nog, dus pak je kans'.

Hij informeerde, of ik ook schnabbelde. Wat een vraag! Dat doet toch iedere behoorlijke muzikant? Hij vertelde, dat hij in september een groot concert ging organiseren met musici van het Metropoolorkest en Malando. Helaas voor mij had hij al een bassist geregeld, maar hij vertelde, dat hij de nodige problemen met hem had. De betreffende persoon was slecht bereikbaar, reageerde nooit op voicemail of antwoordapparaten en zodoende bleef het vaag, of er tijdens

dat concert wel een bassist zou zijn. Of ik in ieder geval stand-by wilde zijn voor de repetitie. Overbodig verzoek. Natuurlijk!

En het kwam uitermate goed. Ik deed zowel de repetitie als het concert zelf mee. Ik zat tussen al die geweldige muzikanten en heb het optreden van mijn leven gehad. Dat neemt niemand me meer af.

Met die bigband liep het een half jaartje wel aardig. Maar daarna ontstonden er weer eens de nodige spanningen. Kort gezegd: er waren te veel kapiteins op dat schip. Rien had dan wel de muzikale leiding, maar zat daar eigenlijk helemaal niet op te wachten. En er zaten een paar muzikanten in het gezelschap met de nodige ervaring, zoals Loek, die zo af en toe wat opbouwende kritiek inbrachten. Ook ik kon af en toe mijn mond niet dichthouden, maar was wel zo leep om dan Loek in te seinen die het dan voor mij verwoordde. Ik ben niet altijd even goed in tactisch overbrengen van een boodschap.

Bij optredens stoorde ik me eraan, dat een deel van het orkest, vooral de koperblazers, in het bijzijn van het publiek langdurig stond in te spelen. Hadden ze eigenlijk wel zoveel podiumervaring? Dat doe je toch niet als prof? De spanning liep pas echt op toen er een nieuwe trompettist mee kwam spelen. Deze jongen kende ik uit mijn conservatoriumtijd. We volgden samen theorielessen bij ome Ludwig. Na afloop van die lessen zette ik hem altijd even op het Centraal Station af. Ik had me erop verheugd om deze jongen na zo veel jaren weer te ontmoeten, maar dat viel nogal tegen. Ik trof een behoorlijk verzuurde kerel aan, die wel zei dat hij voor zijn lol speelde, maar zich zo ongeveer overal tegenaan bemoeide. De meeste collega-muzikanten namen

alles aan wat Evert te vertellen had. Het verhaal was, dat hij in Hilversum met groot succes de opleiding Lichte Muziek en Arrangeren had afgemaakt. Kon ook aardige solo's blazen, absoluut, maar hij liet ons wel mooi zitten. Zijn grootste stunt was, dat hij een week voor een optreden pontificaal zijn toeter inpakte na een aanvaring met Loek. Op zichzelf al een prestatie om met mijn oude maat ruzie te krijgen. Evert mompelde nog iets van: 'Ik dacht hier voor mijn plezier te kunnen spelen, maar dat kan blijkbaar niet'.

Een van de leden had nog het lef om te vragen, of-ie toch wel bij het optreden aanwezig zou zijn. 'Daar kun je wel op rekenen,' was het antwoord. Natuurlijk was hij er niet. Exit Evert. Slapjanus. Dat incident met Evert was het begin van het einde. Rien was al eerder vertrokken, maar kwam toch nog een avondje terug om afscheid te nemen. Die avond liep uit op een knallend meningsverschil met Loek over een arrangement dat hij wel of niet had gemaakt voor ons.

In ieder geval weer een hoop gezeik en weinig muziek. We hebben nog een poging gedaan om onder leiding van Loek door te gaan, maar de leegloop was al begonnen. Toen gitarist Loek zich met zijn zoon (die drumde) voorgoed afmaillde, heb ik ook maar de bekende pijp aan Maarten gegeven.

Jammer, het klonk best goed. Er werden enkele pogingen gedaan voor een herstart. Er kwam nog een dirigent op proef met fantastische stukken, die niet bepaald commercieel waren, maar wel lekker om te spelen. Maar uiteindelijk werd het niks meer.

Maar deze band heeft me wel een hoop contacten en optredens opgeleverd, tot op de dag van heden!

Wiet blijft basvaardig bij de Region Bigband

Augustus 05 – Fat Sue And The Soul Stew

Ik begin nu te beseffen dat ik zo langzamerhand aan het eind van mijn belevenissen in bandland begin te komen. Ik zit bijna in nu. (2007)

Eind 2004 had ik besloten om er een nieuw instrument bij te pakken, want op die gitaren had ik na al dat geoefen wel een zeker nivo bereikt. Ik was toe aan een nieuwe uitdaging! Zo'n tien jaar daarvoor was ik al een keertje begonnen met het verkennen van de trombone. Ik speelde nog een blauwe maandag twee nummers in ons geflopte Klezmer Trio op zo'n ding. Ik vond het toen niet nodig om er echt les op te nemen, met als resultaat een dooie duim van het geforceerd beethouden van het instrument. Vanwege die blessure en ook door tijdgebrek heb ik de geleende toeter toen maar weer bij de muziekschool ingeleverd.

Maar nu was de tijd rijp om het eens wat serieuzer aan te pakken. Door een stom toeval kwam ik in contact met Gerben, die vlak bij me in de buurt bleek te wonen. Deze schuiver had al lang het plan om de basgitaar onder de knie te krijgen en zo kwamen we op het idee om elkaar les te geven, en dat hebben we dus maar gedaan. Resultaat van dat project is, dat ik nu nog steeds dagelijks op dat instrument aan het stoeien ben en Gerben het na een dik half jaar wel geschikt vond. Ach ja, je hebt doorzetters en doorzetters!

Een half jaartje na onze eerste kennismaking belde hij me op om te vragen of ik in een soulband gitaar wilde komen spelen. Het ging om een nogal merkwaardige bezetting met de sousafoon als bas. Hm, dat kon niks zijn, was mijn eerste reactie, een bas in de popmuziek was toch een basgitaar.

Maar goed, stuur maar eens wat op. Dat kwam snel in orde. Binnen twee dagen had ik een cd vol mooie maar vooral krijssende soulnummers met o.a. James Brown. En over de mail kreeg ik de uitgeschreven bladmuziek. Dat sprak me wel aan. Dan hoefde je tenminste niet oeverloos met zo'n band te oefenen. Het eerste optreden was al meteen een maand later. Studeren dus maar weer. Toch wel handig, dat notenlezen. Twee dagen voor de uitvoering werd er nog even met zijn allen gerepeteerd. Ik merkte dat de zaak uitstekend was gearrangeerd: iedereen had zijn vaste loopjes. Ik bleek nog een maat op gitaar te hebben. De drie blazers klonken retestrak en waren als het ware de saus op de nummers. Zangeres Fangky bleek behoorlijk hoog en zuiver te kunnen zingen en die sousafoon klonk eigenlijk wel erg goed.

Na het eerste optreden van Fat Sue & the Soul Stew (een helse dag : ik had die dag drie optredens!) kwam er vrij spontaan een maand later nog eentje bij. Collega-gitarist J.P. belde mij met het verzoek of ik alsjeblieft mee wilde gaan naar Vlieland i.p.v. ene Tjeerd. Hij was een beetje wanhopig geworden van het oefenen met dit figuur die tot dan toe deel uit maakte van de groep. Het gênante van de zaak was echter, dat deze warrige man (hij scheen nogal te blowen, hoorde ik) het optreden had geregeld. Hoe ze het geregeld hebben weet ik niet, interesseert me ook niet, maar het was exit Tjeerd en ik begaf me richting Vlieland. Ik heb nu nog pijn in mijn rug van al dat gesjouw op ons winderige waddeneiland, want auto's worden daar niet toegelaten.

Hierna lag het accent op repeteren. Ik begon al weer een beetje een naar voor gevoel te krijgen over het gebrek aan werk met deze formatie. Maar de muziek was zo in orde dat ik de band een kans wilde geven. In 2006 werd er een goede

demo gemaakt, waarvan alleen, zonder overleg met mij, dat ene nummer waarin ik een solo gaf, werd geschrapt omdat het ritme van het nummer niet lekker zou zijn. Erg fijn van al die moeite. Baalde ik van.

Maar werk heeft die demo ons niet echt opgeleverd. Nu, meer dan anderhalf jaar later, schiet het nog steeds niet op met de optredens. De rest wil wel voor lachwekkende bedragen in kroegjes gaan staan, maar daar heb ik nou echt geen zin meer in. En maar oefenen en oefenen. Ik had toch al eerder bedacht, dat ik niet meer met amateurs in een band zou gaan zitten? Onlangs heb ik besloten om eruit te stappen. Erg jammer, want muzikaal klonk het best goed. Fat Sue is bandje nummer zoveel op de lijst geworden.

Fat Sue op een boot in een Delfse gracht

April 06 – Quiznix

Een heel bijzonder bandje! Na een jaar thuis studeren op mijn trombone vond ik de tijd rijp om mijn kunsten buiten de deur te gaan vertonen en om bandervaring op te doen met dit nieuwe instrument. Vraag was natuurlijk: bij wie? Nu had ik al een paar jaar een dame op saxles, Marian, van wie ik wist, dat ze in een paar blaaskapellen speelde. Zoiets moest ik hebben. Ik wilde natuurlijk niet direct voor paal staan met mijn geringe ervaring op dit instrument, dus ik polste eerst bij Marian of Quizniks iets voor mij zou kunnen zijn. Ze verzekerde me, dat ik absoluut niet uit de toon zou vallen bij deze club.

Binnen een dag had ik de bladmuziek in de bus. Wat een kleine nootjes waren dat! Later begreep ik waarom: er werd tijdens het spelen veel gelopen. En in kostuum! Ik was al snel een stuk minder enthousiast. In een apepakkie marcheren ging wel wat erg ver voor een hobbyinstrument. Maar het bleek mee te vallen. Dat lopen was in praktijk een beetje slenteren, losjes door elkaar. En niet met een beremuts op maar in een acceptabel hesje met spijkerbroek. Althans, dat dacht ik in het begin. De meeste meeste optredens waren binnen en dan stonden we gewoon stil.

Na een paar weken me suf te hebben geoefend was het grote moment daar: ik ging op zondagavond mee repeteren.

Eerst werd ik aan de hele kapel voorgesteld en het viel me op dat er veel stellen en familieleden bij waren. Die eerste keer blonk ik vooral uit in playbacken. Het was wel even wennen. Wat een enorme herrie, je hoorde jezelf amper. Maar alles went.

Op Koninginnedag kwam mijn eerste optreden in deze nieuwe wereld van het musiceren. We liepen met de kapel door Dordrecht heen, achter een lampionnenoptocht. Wat een ervaring. Bij het derde nummer flikkerde mijn gloed-nieuwe, net aangepaste, stervensdure harpje uit elkaar, het dragertje van de bladmuziek, dat bovenop het instrument zit geklemd. Maar ik liet me natuurlijk niet kennen en heb de rest van het repertoire op gehoor meegespeeld.

Quiznix in Dordrecht

Ik had voor me zelf beslist, dat ik hiermee zou stoppen op het moment dat ik alle partijen zou beheersen. Dat moment is inmiddels angebroken, maar het vreemde is, dat ik het nog leuk ben gaan vinden ook. Met andere woorden: ik blijf. Dat had ik toch vooraf niet gedacht, dat 't ik in deze hoek van de muziek naar mijn zin zou kunnen hebben. Maar het heeft wel iets aangenaam simpels: het repertoire slaat altijd aan, iedereen om je heen vrolijk, zowel bandleden als publiek. In de praktijk komt het er op neer, dat ik als

het even kan met optredens beschikbaar ben, maar niet meer kom oefenen. Blijkbaar vindt men dat een goeie deal, want ik heb niemand horen sputteren en ik word altijd hartelijk verwelkomd als ik me bij de kapel aansluit ergens in Dordrecht.

Inmiddels heb ik met deze dames en heren in die korte tijd al heel wat locaties in Dordt van muziek voorzien. In alle mogelijke outfits, waaronder een piratenpak. Het optreden in paaskostuum ging op het allerlaatste moment niet door.

Er wordt altijd in mijn woonplaats zelf gespeeld, je hoeft niet te sjouwen en wat helemaal een prettige bijkomstigheid is: je kan er met de fiets naar toe. Dus je kunt gewoon een wijntje nemen, als je daar zin in hebt. Wel op blijven letten met die nogal hoge koffer op je rug in die lage fietstunneltjes.

We zien wel waar dit muzikale avontuur eindigt.

Dicht bij huis en nog leuk ook

Juni 2007 – En nu?

Doe ik dan niks meer op gitaar en basgitaar ?

Zeker wel. Lesgeven natuurlijk, aan kinderen, jongeren, volwassenen, in alle soorten en maten.

En ook spelen. Net als bassist weer een flitsend concert achter de rug van en een door ons aller Rien bij elkaar gezocht bigbandorkest. Zou eenmalig zijn, maar 't is zo goed bevalen bij orkest en publiek, dat er al weer aan volgend jaar wordt gedacht. En me aan 't voorbereiden op een serie invalbeurten bij optredens de komende weken van een bigband en een jazz-combo.

Dat freelance-werk bevalt me eigenlijk wel heel prima. Geen gezeur en gedoe. Geen gespannen verwachtingen en voorspelbare teleurstellingen. Bij Vals Plat zijn er ook weer arrangementen nodig en ben ik opgetrommeld omdat dirigent Keimpe een aantal keren niet kan.

Gewoon je ding doen, betaald worden en weer naar huis.

De WB Blues heeft lang genoeg geduurd!